

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

2

**MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR
KOMİSYONU**

TUTANAK DERGİSİ

9 Mart 2012 Cuma

MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

GÖRÜŞME TUTANAKLARI

9 Mart 2012 Cuma

---0---

K O N U

	<u>Sayfa</u>
İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi (2/358) (Devam)	1:85

İ Ç İ N D E K İ L E R

	<u>Sayfa</u>
BİRİNCİ OTURUM	1:11
Önerge	1
Gerekçe	1
Ali Haydar ÖNER (Isparta)	2
Önerge	2
Gerekçe	2:3
Metin Lütfi BAYDAR (Aydın)	3
Ali Haydar ÖNER (Isparta)	3
Recep GÜRKAN (Edirne)	3
Önerge	3
Özgür ÖZEL (Manisa)	3,4,5,9
Fikri IŞIK (Kocaeli)	4,5,10,11
Mustafa Sezgin TANRIKULU (İstanbul)	4,5,9,10
Aytuğ ATICI (Mersin)	4,5,6,8,9,10,11
Ali Haydar ÖNER (Isparta)	5,9,10,11
Osman ÇAKIR (Düzce)	5,8,10,11
Muharrem İNCE (Yalova)	5,5:6,6,7,8,9,10,11
Mahir ÜNAL (Kahramanmaraş)	6,7,8,9,10

Mustafa ELİTAŞ	(Kayseri)	6:7,7,8,11
İzzet ÇETİN	(Ankara)	10

İKİNCİ OTURUM

12:74

Orhan ATALAY	(Ardahan)	12:14,15,22,26
Recep GÜRKAN	(Edirne)	13,21:25
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	14:17,57
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	17:21,33,34,38,52,53,54,55,57,58,69
Kamer GENÇ	(Tunceli)	17
İsrafil KIŞLA	(Artvin)	17,18,32:35,53
Atilla KART	(Konya)	18
Nebi BOZKURT	(Mersin)	18,19,20,39,50,56
Osman ÇAKIR	(Düzce)	18,50,55,58,59,63
Recep ÖZEL	(Isparta)	19,47
İsmet UÇMA	(İstanbul)	19,22
Tufan KÖSE	(Çorum)	20,58,59,61
Özgür ÖZEL	(Manisa)	21
Oğuz OYAN	(İzmir)	23,66:68
Metin Lütfi BAYDAR	(Aydın)	25:28,54,55,59
Murat YILDIRIM	(Çorum)	26
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	28,50,51,54,55,56,57,58
Ahmet Duran BULUT	(Balıkesir)	28:32,32,33
Ali SERİNDAG	(Gaziantep)	33,51,55,56,56:57,58,59
Yusuf BAŞER	(Yozgat)	33,34
Aytuğ ATICI	(Mersin)	33,34,35,50,57,58,59
Mehmet Naci BOSTANCI	(Amasya)	35:38,51:52,53
İhsan ÖZKES	(İstanbul)	38:40
Çiğdem Münevver ÖKTEN	(Mersin)	40:41,50,55
Celal DİNÇER	(İstanbul)	41:45
Müslim SARI	(İstanbul)	45:48
Ramazan CAN	(Kırıkkale)	46,50
Osman KAPTAN	(Antalya)	48:51,52:53,54,55
İzzet ÇETİN	(Ankara)	50,52,53,54
Mustafa Sezgin TANRIKULU	(İstanbul)	51,52
Ayşenur İSLAM	(Sakarya)	53,56
İlhan CİHANER	(Denizli)	53,56,56,69
Fatih ŞAHİN	(Ankara)	53:54,54,60:
Haluk İPEK	(Ankara)	55
Bihlun TAMAYLIGİL	(İstanbul)	55,56
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	63:65
Muharrem İNCE	(Yalova)	69:72
Aytun ÇIRAY	(İzmir)	72:74

ÜÇÜNCÜ OTURUM

75:85

Levent GÖK	(Ankara)	75:77
Muharrem İNCE	(Yalova)	77:79
Avni ERDEMİR	(Amasya)	78
Osman ÇAKIR	(Düzce)	78
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	78,79
Süleyman ÇELEBİ	(İstanbul)	78,81:85
Zühal TOPCU	(Ankara)	79,79:81

Önerge
Gerekçe

85
85

Açılma Saati: 14.13
Kapanma Saati: 20.50

9 Mart 2012 Cuma

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 14.13

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, sayın milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 10'uncu toplantısını açıyorum.

Toplantı yeter sayımız vardır.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 4'üncü maddesi üzerindeki görüşmelerimize kaldığımız yerden devam edeceğiz. Ancak madde üzerindeki konuşmalara geçmeden önce iki önerge var, onları sırasıyla okutup onayınıza sunacağım.

İlk önergeyi okutuyorum:

TBMM Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan Millî Eğitim Temel Yasası hakkında Komisyon üyelerinin konuşma süresinin on beş dakika olarak belirlenmesini arz ederiz.

Ali Haydar Öner Metin Lütfi Baydar Fatma Nur Serter

Isparta

Aydın

İstanbul

Recep Gürkan

Edirne

Gerekçe:

Komisyonların anlam bütünlüğünü kaybetmemesi açısından on dakika kısıtlaması uygun olmaktadır.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkan, uygun görürseniz...

BAŞKAN – Gerekçe okunduğu için...

Ayrıca konuşmak mı istiyorsunuz önergeniz üzerinde?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet Sayın Başkan.

BAŞKAN – O zaman gerekçeyi okumayayım bir daha.

Tamam, buyurun.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, Komisyonun değerli üyeleri, Bakanlığın değerli mensupları, değerli katılımcılar, değerli milletvekili arkadaşlarım...

BAŞKAN – Sayın üyeler, konuşmacıyı duyamıyoruz. Lütfen, sakın ve sessiz olalım.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, bir konuda sunuma başlıyoruz, meramımızı tam anlatamadan süremiz doluyor. Dün akşam Sayın Bostancı'nın konuşmasında da benzeri olaylar yaşandı, diğer arkadaşlarımızda da yaşandı. Hadi konuşmalardan biri on iki saat sürmüştü, onun özel bir anlamı vardı kendi içinde. Komisyon üyesi olmayan değerli milletvekili arkadaşlarımızın görüşlerinden de on dakikalığına da olsa çok yararlanıyoruz ama Komisyon üyesi arkadaşlarımız bu konuyu derinliğine inceleyen, etüt eden, değerlendiren, değerlendirmelerini takdire sunan kimseler. Neticede, on dakika yerine on beş dakika olursa CHP Grubu adına en çok yarım saat ilave olacak 6 üyenin beşer dakikası. Her birimiz de kullanmayacağız. Milliyetçi Hareket Partisi ne ölçüde kullanır kendi takdirlerine tabi. Adalet ve Kalkınma Partisi mensubu Komisyon üyelerimiz de uygun şekilde değerlendireceklerdir. Fazla bir kayıp olmadan ve konuşmaların bütünlüğü bozulmadan süre on beş dakikaya çıkarsa hem makul olur hem de uygun olur diye takdirlerinize sunuyoruz.

Teşekkür ederim efendim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Öner.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

TBMM Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan (2/358) esas numaralı Kanun Teklifi'nin maddeleri üzerindeki görüşmeler sırasında her madde üzerinde her milletvekilince ancak bir önerge verilebilmesi ve önerge sahibince önergesini savunabilmesi için tanınan sürenin de beş dakikayla sınırlandırılması hususunu arz ve teklif ederiz.

Temel Coşkun
Yalova

Osman Çakır
Düzce

Gerekçe:

Görüşülmekte olan bir teklif üzerinde sınırsız sayıda önerge verilebilmesi Komisyon görüşmelerinin düzeniyle bağdaşmamaktadır. Komisyon çalışma düzenini engelleyici nitelikte tutum ve davranışların sonlandırılması amacıyla işbu değişiklik önergesi verilmiştir.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, müsaade ederseniz önce önerge hakkında bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Kabul etmeyenler...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, reddini bile konuşmaya, gerekçenin karşısında bir laf söylememize bile müsaade etmiyorsunuz.

BAŞKAN – Önerge kabul edilmiştir.

Gerekçe okundu.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Gerekçenin karşısında bizim de söyleyeceğimiz otuz saniyelik bir lafımız var.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkan, böyle demokrasi görülmemiştir.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Demokrasiyi lağvedelim, ismini başka bir şey koyalım. Yani Türkiye Büyük Millet Meclisinin çatısı altında da bu kadar antidemokratik uygulamalar oluyorsa gerçekten bunu bütün kamuoyunun, bütün dünyanın bilmesi lazım.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Adı “ileri demokrasi, hukuk devleti” Uygulaması yok.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Gerçi siz bu ülkeye böyle bir demokrasiyi yapmıyorsunuz Sayın Başkan.

BAŞKAN – Bir önerge daha geldi, onu da okutuyorum:

TBMM Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan (2/358) esas numaralı Kanun Teklifi'nin görüşmeleri sırasında milletvekillerinin görüşlerini açıklayabilmesi için tanınan konuşma süresinin her madde hakkında beş dakikayla sınırlanması... (Gürültüler, sıra kapaklarına vurmalar) ...Kanun Teklifi'nin maddeleri üzerindeki görüşmeler sırasında her madde üzerinde her milletvekilinin ancak bir önerge verebilmesi ve önerge sahibince önergesini savunabilmesi için tanınan sürenin beş dakikayla sınırlandırılması hususunu arz ve teklif ederiz.

Temel Coşkun

Yalova

(Gürültüler)

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Şimdi yine kavga çıkartacaksınız!

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler...

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Böyle şey olur mu?

BAŞKAN – Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Başkan niye kavga ediyoruz günlerdir? Niye kavga ediyoruz?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Kürsüden uzaklaşır mısınız.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Böyle bir şey yapılabilir mi ya?

BAŞKAN – Yerinize oturun. Yerinize oturun lütfen.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Önünde sonunda kavga edeceğiz yani. Yahu, nasıl yaparsınız?

BAŞKAN – Lütfen yerinize oturun, yerinizden konuşun.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Böyle bir şey olur mu Başkan ya?

BAŞKAN – Yerinize oturun.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Yahu, nasıl yere? Oturmuyorum yerime falan ya! Böyle bir şey olur mu ya?

BAŞKAN – Nasıl oturmuyorsun ya? Nasıl bir üslup arkadaşım?

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Hayır, bu ne demek ya “on dakika”?

BAŞKAN – Nasıl bir üslup ya?

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Yarın da bir dakikaya indir o zaman.

BAŞKAN – Yerinize oturun!

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Emredersiniz o zaman! Böyle bir şey olur mu ya?

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Bir dakikaya mı indireceksiniz?

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – O zaman bırakın konuşalım.

BAŞKAN – Yerinize oturun!

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Bu nasıl bir şey ya! Başkan, bu yaptığınız doğru bir şey değil. Bir önerge daha... Oturmuyoruz yerimize falan. Oturmuyoruz, yine kavga edeceğiz o zaman. Böyle bir şey olur mu ya?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ama yani bizi çok tahrik ediyorsunuz.

BAŞKAN – Yerinize oturun!

(Kürsü önünde toplanmalar, gürültüler)

BAŞKAN – Yerinize oturun.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Olmaz böyle bir şey.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Üç buçuk saat niye “Yanlış.” demediniz? On iki saat konuştunuz. Üç buçuk saat, ohh ne kadar güzel. Olur mu öyle şey?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Başkanım, o zaman karar verin çıkarın dışarıya.

BAŞKAN – Bu gerçekten antidemokratik; bu ne size yakışır ne Meclise yakışır, ne bize yakışır.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Yiğitseniz yapın, buyurun. Hadi buyurun.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Başbakan Mardin’den talimat veriyor, burada emir komuta zinciri uyguluyorsunuz. Vallahi ayıp ya, gerçekten ayıp!

BAŞKAN – Bakın, konuşma mesafesindeyiz, sizi duyabilecek bir mesafedeyim. Bağırmadan yerinizden konuşun, sizi dinleyeyim.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Üç buçuk saat niye “Yanlış” demediniz Sayın Valim?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, geride kaldı. Geriye bakarak olmaz.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – On beş dakika teklif etmek nasıl normalse, beş dakika teklif etmek de aynı normaldir.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Komisyon üyeleri için...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Tutarlı olacaksınız, kusura bakmayın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çok tutarlı...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – On iki saatlik, üç buçuk saatlik...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, niye burada böyle bir şeyi hiç konuşmadan burada emrivakiyle getiriyorsunuz?

BAŞKAN – On beş dakika önergesini de konuşmadık.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Önerge on beş dakika önergesi değil o. “Komisyon üyelerine, bize, daha fazla söz verir misiniz.” o, önerge değil.

BAŞKAN – Hayır, aynı önerge.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, bu sözü kısılamazsınız. Kısılamazsınız... Kısılamazsınız...

BAŞKAN – Muharrem Bey, önce...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bunu kısılamazsınız Sayın Başkan.

BAŞKAN – Önce arkadaşlarımızdan rica ediyorum, yerlerine otursunlar.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Oturmayacağız yerlerimize.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Oturmayacağız.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, kesinlikle oturmayacağız. Yani bunu yapmaya hakkınız yok.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir saniye arkadaşlar.

Sayın Başkan, Sayın Öner’inki Komisyon üyelerine bir önerge değil o, bir teklif “Böyle olsa daha aydınlatıcı olur.” diye. Siz bunu kabul etmeyebilirsiniz. Daha önceden bir önerge verdik “on dakika” diye, siz bunu kabul ettiniz. Akşam burada, sizin odanızda tekrar görüşürken önerge

olduğunu... Az önce sizin odanızdaydım, hiç böyle bir şey konuşmadık. Bu faşizmdir. Bakın, size, sizin gibi uygar bir insana bu uygulama yakışmıyor.

BAŞKAN – Bitti mi?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bitti.

BAŞKAN – Şimdi, bakın...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Son lafım da şu: Bunu beş dakikaya indiremeyeceksiniz, bu kadar.

BAŞKAN – Şimdi ben söyleyeyim: Şimdi, odadaki görüşmemizde konuşma sayısının sınırlandırılmasını önerdik.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Anlaştık mı?

BAŞKAN – Anlaşmadık.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Mahir Bey dedi ki: “Devam edelim eski sistemle, sonra görüşmelere devam ederiz.” Dediniz mi Sayın Ünal? Mahir Bey...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – “Komisyon görüşmelerine devam ederiz.” dedim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – “Başlayalım, sonra görüşürüz.” dedik, bir anlaşmaya varmadık ama.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Komisyon Başkanının iradesine benim müdahale etmem söz konusu değil.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hayır, hayır.

BAŞKAN – Dolayısıyla...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Dolayısıyla, böyle bir önerge verilmemesine dair bir anlaşma olmadığını anlıyorum.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bunu oturup konuşamaz mıyız?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Otururuz, konuşuruz tabii.

BAŞKAN – Lütfen, oturun, öyle konuşun.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, bakın...

BAŞKAN – Muharrem Bey, bir oturun.

(Gürültüler)

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hayır arkadaşım, hayır, bu olmayacak. Şu ana kadar bakın sabrımızı çok zorladınız.

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – Sayın Başkanım, kürsü işgal etmek, Komisyon çalışmalarını durdurmak anlamına gelmez. Burada milletvekilleri demokratik haklarını kullanırken kürsüyü işgal

ederek bunu yapamazlar. “Faşizm” demek asıl budur. Oturlar milletvekili arkadaşlar, bu konuya itirazlarını ortaya koyarlar. (Gürültüler)

Sayın Başkan, kürsünün hareketini hiç kimse durduramaz. Aldığınız kararı uygulayın ve görüşmelere devam edin.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Arkadaşlar, derdimi anlatmak istiyorum.

BAŞKAN – Arkadaşlar, tekrar gelmek isterseniz yine gelirsiniz. Şimdi, lütfen oturun.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir dakika Sayın Başkan...

BAŞKAN – Sayın İnce burada bana bir şey söylüyor, ben onu duyamıyorum. Siz lütfen yerlerinize oturun. Onun söylediğini herkes duysun.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir dakika bekleyin, ben bir şey söyleyeceğim. Sayın Başkan, içeride Sayın Ünal, siz, ben beraberdik.

BAŞKAN – Evet.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Dedik ki... Birtakım şeyler konuştuk.

BAŞKAN – Evet.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bu konuşmalarda mutabakata varamayınca ben Mahir Bey’e sordum, o da dedi ki: “Devam edelim, sonra tekrar görüş...” Bu ne demektir? “Eski sistemle kaldığımız yerden devam edeceğiz.” demektir.

BAŞKAN – Evet.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Biz bu şekilde ayrıldık, öyle değil mi arkadaşlar?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Şimdi, bakın, orada bizim konuştuğumuz şey şuydu...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hayır, neyse, ne konuştusak.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Biz grup başkan vekilleri olarak kendi aramızda bir mutabakat oluşturursak bunu Komisyon Başkanının iradesine sunarız. Komisyon Başkanı bunu uygun görür, görmez ama sonuçta Komisyon Başkanı burada asıl olan...

BAŞKAN – Bana bir şey ulaşmadı, sizden bir çözüm ulaşmadı.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Hayır, asıl olan burada zaten Divan değil midir Tüzük’e göre?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Söz hakkımızı kesemezsiniz!

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sayın İnce...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Siz, gücünüzü İç Tüzük’ten alacaksınız. İç Tüzük’te böyle bir hakkınız yok. Size bu süreyi kıstırmayız, bu kadar basit.

BAŞKAN – Muharrem Beyciğim...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sayın İnce, bir dakika...

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – İç Tüzük’te bu hak vardır, komisyonda...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sesini yükseltme ya.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sesimi yükseltmem ben ama bu ne ya! Ne demek ya beş dakika?

BAŞKAN – Muharrem Beyciğim...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Arkadaşlar, Sayın Başkan, bu doğru değil. Bakın, arkadaşlar çekiyorlar, kameralar önünde...

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – Sayın Başkan, kürsü işgali çalışmayı engellemesin, çalışmalarınıza devam edin.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Arkadaşlar, bir şey soracağım.

BAŞKAN – Önerge kabul edildi.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, devam edersek yine sorun çıkacak.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Burada İç Tüzük'e aykırı bir durum var mı Sayın İnce?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Var.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, kışkırtmalara biz patlak vermişiz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Nedir? İç Tüzük'te...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) - Baskı mı yapıyorsunuz?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bir dakika Osman Bey, bir dakika ya...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Siz muhalefetin sesini kısma çalışıyorsunuz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Burada İç Tüzük'e aykırı bir durum var mı? Hayır. Bu konuda İç Tüzük'e aykırı bir durum yok.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hangi maddede sözümüzün kısılacağını bana gösterin. Hangi madde, göster bana?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – İç Tüzük'e aykırı bir durum yok.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Yap o zaman.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Yiğitsen yap ya! Yiğitsen yap hadi! Hadi buyur meydan. Tehdit ediyor bizi ya.

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) - Sayın Başkan, Komisyonu tehditle olmaz.

BAŞKAN – Bakın bu üslup, üslup değil. Bakın, bir dakika...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, sizinki de üslup.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, görüşmelere devam edelim, on dakika...

BAŞKAN – Bağırmadan konuşun. Bakın, nezaketimizi acziyet olarak görmeyin.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sesimizi duyuramadığımız için.

BAŞKAN – Nezaketimizi acziyet olarak görmeyin.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Siz de bizim nezaketsiz...

BAŞKAN – Yerinize oturun. Lütfen yerinize oturun, ona göre konuşacağım.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Söz süresi on dakikadır, sözler on dakikadır.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Boyun eğmeyeceğiz.

BAŞKAN – Lütfen yerinize oturun.

MUHARREM İNCE (Yalova) – On dakika söz verin. “On dakika” desin, hemen oturalım.

BAŞKAN – Lütfen, yerinize efendim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – “On dakika” deyin, hemen oturalım.

BAŞKAN – Ben kabul edilmiş bir önerenin de aleyhine... (Gürültüler)

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bir önerge daha veririz o zaman.

MUHARREM İNCE (Yalova) – On dakika Başkanım, on dakika...

BAŞKAN – Komisyon üyesine ayrı, komisyon üyelerine on dakika veriyorum.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – 2 kez, sizin ricanızla, Meclis Başkanına gitmenizle Divan kendi kararından 2 kez vazgeçti.

BAŞKAN – Muharrem Bey, sizi rahatlatacak bir açıklama yapayım oturun. Arkadaşları oturtun, ben sürecin nasıl işlediğini anlatacağım.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Böyle bir şey olur mu ya? Bu dayatma seninki ya.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Ya sen orada benimle konuşmadığın bir şeyi burada niye yapıyorsun o zaman?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Ya Sayın Başkanım, hangisi bana yakışmıyor ya?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Orada konuştuk mu böyle bir şey.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Biz ne konuştuk orada? Mutabakat sağlayamadık.

BAŞKAN – Lütfen oturur musun.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Yine mi kavga edeceğiz, yine mi kavga edeceğiz. (Kürsü önünde ayakta karşılıklı konuşmalar, gürültüler)

BAŞKAN – Lütfen arkadaşlar yerlerine otursunlar.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, şu işi bir sakinleştirin.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – On dakikadır.

BAŞKAN – Bakın, bu olmaz, bu olmaz. Bakın, gerekirse gizli oturum kararı alırım.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Al, al.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Al, al. Alın şimdi alın.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Al gizli oturum...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Başkanım, bir ara verelim.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Parlamentoyu tehdit ediyorsunuz, Parlamentoyu tehdit ediyorsunuz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bağırma! Bağırmadan konuşun ya!

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Bağırıyorum, sesim duyulsun diye söylüyorum.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Başkan, yetkisini kullanıyor.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Kullanır. Parlamenti tehdittir, bu tehdit ama. Bu yasama faaliyetini...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Tehdit değil şu, tehdit değil, değil mi?

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Bu yaptığınız ne peki, yaptığınız ne peki? Nerede var? Beş dakikayı göster. (Gürültüler)

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) - İlanı haye konuşacağın nerede yazıyor?

İZZET ÇETİN (Ankara) – Sen dayattığın için gayet normaldir!

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Süresiz konuşacağın nerede yazıyor o İç Tüzük'te?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) - Divan Komisyona hâkimdir, istediği kararı alır ama şartlar dâhilinde, lütfen... Bunu biliyorsunuz, siz çok iyi biliyorsunuz. On beş dakika yazmışsınız.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Değerli arkadaşlarım, bir şey söylüyorum, bir dakika arkadaşlar. Size on dakikayı beş dakikaya düşürmeyeceğiz, düşürmeyeceğiz. Öleceğiz ama düşürmeyeceğiz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ya bu tehdit mi? Sen zorba mısın?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Zorba olan sensin!

İZZET ÇETİN (Ankara) – Sen zorba mısın?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) - Nasıl düşürmeyeceksin? Bu faşizm, faşizm bu. Komisyonun kararını tanımamak faşizmdir.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – “On dakika” deyin, oturalım. Ne zorbalığı? Sen karar alıyorsun, biz almıyoruz kararı.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – On beş dakikalık önerge verilme hakkı varsa, beş dakikalık önerge verme hakkı da vardır.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Kardeşim, muhalefetin sesini kısamazsın. Sayın Başkan, Komisyonun çalışma imkânı kalmadı, ara verin grup başkan vekilleri konuşsunlar.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Seksen saattir konuşuyorsunuz hâlâ sesinizi...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Millî eğitim konuşuyoruz, Orman Bakanlığını konuşmuyoruz kardeşim. Allah, Allah!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Kimse burada Meclisi ve Komisyonu tehdit edemez. Bakın, kimse Komisyonu tehdit edemez.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Haklarımızı kullanıyoruz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Tehdit ediyor işte, tehdit ediyor.

BAŞKAN - Telefonları kapatın arkadaşlar, kameraları kapatın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kameraları kapatın, telefonu kapatın, oturumu kapatalım, gizli kapaklı işler yapalım!

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – Sayın Başkan, grup başkan vekilleri ve siz içeride bir konuşalım. Bir on dakika ara verin.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) - Komisyonu kapatın, çalışmalarını durdurun, işgal edin, faşistçe uygulama yapın, ondan sonra da konuşun. (Gürültüler)

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – O zaman devam edin efendim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bizi daha çok kışkırtırsınız, devam edin ne demek? Kışkırtmayın bizi.

MUSTAFA ELİTAŞ (Kayseri) – Kışkırtmak ne demek? Sen de beni kışkırtıyorsunuz. Ne demek öyle şey?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ne demek kışkırtıyorum! Öyle şey olur mu! “Devam et, devam et” diye kışkırtıyorsunuz. (Gürültüler)

BAŞKAN – Arkadaşlar, bir dakika...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Arkadaşlar, benim arkadaşlarıma da sesleniyorum: Grup başkan vekilleriyle ben muhatap olacağım, siz değil. Ben olacağım, siz olmayacaksınız. Siz de kendi arkadaşlarınıza söylerseniz sevinirim. (Gürültüler)

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Herkes sakin olsun.

BAŞKAN – Muharrem Bey, ara vereceğim ama ara verme kararını açıklamak için arkadaşlar yerlerine otursunlar.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Peki, tamam.

Oturun arkadaşlar. CHP liler, siz oturun arkadaşlar.

BAŞKAN – Arkadaşlar, oturuma saat 15.00’te toplanmak üzere yirmi iki dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 14.38

İKİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 15.25

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik Ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları, Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 10'uncu Toplantısının İkinci Oturumunu açıyorum.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 4'üncü maddesi üzerindeki görüşmelere kaldığımız yerden devam ediyoruz.

İlk söz Sayın Orhan Atalay'ın.

Sayın Atalay, buyurun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Sayın Başkanım, teşekkür ediyorum.

Yaklaşık bir haftadır aşağı yukarı toplantılarımız devam ediyor. Ben bu oturumda özellikle üslubumuza ilişkin bir sıkıntıyı dile getirmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, Arapçada söz “cerh” kelimesiyle “cerrah” kelimesi çok yakın semantik ilişkiye sahiptir. Dolayısıyla, ağızdan çıkan söz ile hekimin ya da kasabın veya katilin elindeki bıçak arasında yakın bir ilişki vardır. Yaklaşık bir haftadır burada sürdürdüğümüz müzakerelere baktığımızda, doğrusu milletin de gözünün, kulağının olduğu bu Meclisin, nezaketine, nezahetine, etiğine ve estetiğine çok da uygun olmayan sözlerin sarf edilmiş olması hepimizi üzmüştür.

Umarım ki, hepimiz şunun bilincindeyiz: Herkesin birtakım dinî, siyasi, etnik kimlikleri olabilir ama bana göre, kişinin en özgün kimliği onun sözünde saklıdır, dolayısıyla sizin sözünüz esasında sizsiniz. Bakışınızı, duruşunuzu, insana bakışınızı, topluma bakışınızı, kendi ötekine ilişkin duruşunuzu da o sözde görmek mümkündür. Ne yazık ki, son günlerde özellikle gerginleşen bu oturumlarda kullandığımız dilin daha çok ısırtıcı, daha çok ötekileştirici ve daha çok tahkir edici tonlar taşıdığını üzülerek ifade etmek zorundayım. Hele hele dün son oturumun sonuna doğru bir vekilimizin, hiç de bu Meclisin nezahetine yakışmayan bir açıklamada bulunması sizler gibi beni de olabildiğince üzmüştür. Bu vesileyle ben açıkça kınadığımı ifade etmek zorundayım çünkü burası dediğim gibi milletin temsil edildiği son derece nazik, son derece nezih bir mekân olmasına rağmen,

sarf ettiğimiz sözlerin burayla ne kadar paralellik arz ettiğini, ne kadar uyum sağladığını hepimiz görmek ve bu sorumluluğu üstlenmek zorundayız.

Özellikle CHP'li arkadaşlarımızdan bazılarının... Ben özellikle şuna dikkat etmek istiyorum arkadaşlar, “siz ve biz” diye bir ayrım, böyle bir söylem, böyle bir dil, böyle bir üslup asla doğru bir üslup değildir. Farklı siyasi, ideolojik kulvarlarda olabiliriz ama her fert kendisine bağlı, kendisiyle sorumlu, kendisiyle kayıtlıdır, o yüzden kem söz sahibine aittir. Kem sözü bir gruba teşmil etmek, herkesi aynı şekilde yargılamak olabildiğince yanlış bir şey, bundan sakınmamız lazım.

Şimdi, değerli arkadaşlar, şüphesiz dün Naci Hoca'mın da dediği gibi biz demokratik bir ülkede, demokratik bir süreçte bulunuyoruz. Bir yasama faaliyetini demokratik sürece bağlı olarak sürdürmek zorundayız. Demokratik süreçler bazen sizin arzularınızla örtüşmeye bilir, sizin ideallerinizle örtüşmeyebilir ama “benim isteğim olmuyor” diye demokratik süreçleri inkıtâya uğratmak bu demokrasiyi, demokratik kültürü, demokratik bakışı ve duruşu özümsemek demektir.

Elbette ki çıkardığımız yasa herkesi tatmin edecek bir karakter taşımayabilir ama mademki burası demokratik bir ülke, demokratik süreçler de kurallara ve teamüllere bağlı olarak işlemek zorundadır. Dolayısıyla, arkadaşlarımızın buna saygı göstermelerini bekliyorum, biraz daha meselenin özüne gelerek neyi tartıştığımızı, niçin tartıştığımızı ayan beyan ortaya koymamız lazım.

Doğrusu ben CHP'li arkadaşlarımızın bu teklife hangi noktadan itiraz ettiklerini doğrusu hâlâ daha anlamış değilim. Evet, hâlâ daha anlamış değilim, bakın.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Atalay, birazdan anlatacağız.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdiye kadar anlatamadınız, inşallah bundan sonra anlatacınız.

Şimdi, bakın, değerli arkadaşlar, bu teklif bir kere, demokratiktir. Niye demokratiktir? Çünkü, demokratik mahfillerde tartışılan, demokratik süreçlerde ilerleyen ve sonuçlanacak bir tekliftir. Antidemokratik hiçbir özellik taşımıyor.

İki, çağdaştır çünkü çağdaşlığın ölçütü eğer -ki ben şahsen yüzde 100 de katılmama rağmen gelişmiş ülkelerin, G-8'lerin, çağdaş dünyanın, uygar dünyanın tarzı ise kesintili eğitim bütün çağdaş dünyada hâlihazırda uygulanan bir modeldir.

Pedagojiktir çünkü biz insanın farklı zihinsel, bedensel ve ruhsal yetenekler ve kabiliyetler taşıdığını, bunun yanı sıra özellikle modern sonrası dünyada farklılıkların, farklı aidiyetlerin, kimliklerin bir realite olduğunu, herkesin kendi aidiyetiyle yaşama taleplerinin ileri çıktığını, dolayısıyla bunun görülmesi gerektiğini görüyoruz. Şimdi, siz eğitim modelinizde, eğitim sisteminizde bu farklılıklara imkân verecek bir alan oluşturamazsanız, oluşturamazsanız toplumu yine modern dönemlerdeki tek tipçi kalıba sokma arzusunu sürdürürseniz bu ister istemez toplumda bir tarafları, bir kesimleri mutlaka yaralayacak, kıracak, dışlayacak, dolayısıyla bunun sonucunda çatışmalar

kaçınılmaz olacaktır. Öyleyse modern sonrası dünyada yaşıyorsak madem bizim bu farklılıkları mutlaka eğitim sistemine de yansıtmanız gerekir, ikinci kademedeki farklı taleplere cevap verecek düzenlemelerimizin sebebi budur. Ki, bu sadece bununla da sınırlı değildir, farklı iş ve meslek kolları da bir realitedir.

Şimdi, biz sekiz yılı “kesintisiz olsun” diye diretirsek bunun altında hiçbir pedagojik, bilimsel, sosyolojik gerekçe aramaktan da öte, bunun sadece salt ideolojik körlükte ısrar etmekten başka bir manaya gelmediğini anlamak zorundayız. Ben şahsen bunu böyle anlıyorum, sizin kastınız bu olmamış olabilir ama burada yedi gündür kesintisizlikteki ısrarınızı başka türlü anlamak ve izah etmek mümkün değildir.

Bunu bize izah edin, yani sekiz yıl kesintili olarak ikili, birinci ikinci kademe şeklinde devam etmesi hangi pedagojik, hangi sosyolojik, hangi bilimsel değerlere, kriterlere, yorumlara aykırıdır, keşke bunu bize izah edip bizi ikna edebilseydiniz ama ben realiteyi kitaplardan değil, hayatın bizzat kendisinden bakarak öğrendiğime göre, biz bugüne kadar eğer kesintisiz bir eğitim sistemini sürdürmüşsek bunun birçok mahzurları ortaya çıkmıştır, hâlihazırda var olan taleplere cevap vermiyordur, dolayısıyla biz toplumun farklı kesimlerinin taleplerini karşılayacak tercihlere imkân vermek zorundayız. Siyasetin sorumluluğu budur. Bunu yapmazsak değerli arkadaşlar, o zaman biz yine o 1789’lu yıllardaki ulus devlet inşası sürecindeki jakobenci anlayışı, tek tipçi, monist anlayışı sürdürürüz. Bu çağın gerisinde kalmış olmak demektir, bu sadece sosyolojik olarak bir gericiliğe tekabül eder.

Şimdi, böyle bir gericilikten kurtulmamız için bizim gelecek dünyaya bakmamız lazım, sonraki yüzyıllara bakmamız lazım, sonraki yüzyıllara uygun imkânlar oluşturup çocuklarımızı geleceği yaşayacak, geleceği inşa edecek insanlar olarak, özneler olarak bir eğitim sistemine tabi tutmamız lazım.

Bu vesileyle hepinizi saygıyla selamlıyorum.

(Oturum Başkanlığına Başkan Vekili Avni Erdemir geçti)

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Sayın Atalay.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Fatma Nur Serter’ de.

Buyurun efendim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Değerli Komisyon üyeleri, saygıdeğer milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığının saygıdeğer bürokratları, değerli basın mensupları; biraz önce Sayın Atalay çok dikkat çekici, gerçekten çok ilgimi çeken bir konuşma yaptı “Bugüne kadar bize niye kesintisiz eğitimin 4+4 olmaması gerektiği ve niye sekiz yıl olması gerektiği konusunda hiçbir bilgi veremediniz?” dedi.

Sayın Atalay, aslında günlerdir biz bunu anlatmaya çalışıyoruz ama siz kulaklık takıp başka bir şey dinlediğiniz için zannediyorum bunu duyamadınız. Bu konuda ne kadar bilimsel rapor varsa sekiz yıl temel eğitim olmasının bütün bilimsel gerekçelerini, gerek eğitim fakülteleri raporlarıyla gerek eğitim konusunda uzmanlaşmış bilim insanlarının raporlarıyla burada yaklaşık dört gündür anlatmaya çalışıyoruz. Tutanakları alamadığımız için yaklaşık beş gündür, siz de eğer bir iktidar partisi milletvekili olarak başarıp alırsanız ben size o tutanakları bir göz gezdirip okumanızı ve Komisyonda bulunduğunuz süre içinde de buradaki konuşmalara kulak vermenizi öneriyorum başka bir şey dinlemeksizin, o zaman anlayabilirdiniz bunu.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Niye anlatmıyorsunuz bunu?

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Çünkü, şu andaki zamanım bunu anlatmaya yetmez ama şu kadar özetle size söyleyeyim: Bütün eğitim bilimciler, temel öğretimin, sekiz yıl kesintisiz temel öğretimin yaşamın ondan sonraki aşamalarında elde edilecek mesleki formasyon için çağdaş dünyada bir zorunluluk ve gereklilik olduğunu kabul ediyorlar. Eğer, kesintisiz olarak bu temel becerileri çocuk elde etmezse, bunun üstüne yapılandırılacak herhangi bir meslek odaklı eğitimde başarı şansının olmadığını iddia ediyorlar. Bu, bilim insanlarının, bizim burada en az beş kere kadar okuduğumuz, daha da ayrıntıları olan görüşleri, onun için benim önerim buradakilere biraz kulak vermeye çalışın.

İkincisi, ne kadar ilginçtir ki siz demokratik haktan bahsediyorsunuz, buradaki konuşma üslubundan bahsediyorsunuz, aslında ben sizden eğitimle ilgili iki cümle filan duymak isterdim ama bunu yapmadınız.

Şimdi, çok ilginç, yani demokrasi konusunda Cumhuriyet Halk Partisine bir uyarı yapabilmek için önce sizin partinizin Genel Başkanı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanının demokratik bir üsluba sahip olması gerekir. Oysa Başbakanın son yaptığı konuşmayı isterseniz bir kere daha hatırlayalım, Başbakan diyor ki: "Muhalefetin her zamanki oyunlarıyla engellemeye çalışıyorlar. Bu yasa çıkacak, engellenemez. CHP'li bir vekil 'Eğitim nedir?' diye sorsan haberin yok -nereden biliyor acaba Başbakan bunu?- on iki saat konuşma yapmış ve gururlanıyor 'Bunu engelleyebilir miyiz, engelleyemeyiz mi?' diye. Yahu! Engelleymeyeceksiniz, engelleyemeyeceksiniz! Bak, bugün perşembe bu Komisyon çalışacak, yarın cuma gene çalışacak, gerekirse cumartesi, pazar gene çalışacak ama bu çıkacak." Bu çok güzel bir demokrasi söylemi, gerçekten milletin iradesinin temsil yeri olan Türkiye Büyük Millet Meclisine, çoğulcu demokrasiye, muhalefetin haklarına ne kadar özen gösterdiğini belirten bir demokrasi söylemi, öyle mi?

Siz bize kalkıp da demokrasi dersi vermeye lütfen çalışmayın. Bizim buradaki konuşmalarımızdaki kararlılığımızda hiçbir zaman biz demokrasiyenin ödün vermedik, dayatmada bulunmadık, buradaki temel doğruları paylaşarak ve iyi niyetli önerilerimizle Türkiye'nin geleceği olan çocuklarımız için gerçekten çağdaş bir eğitim sisteminin getirilmesi için çaba gösterdik.

Kaldı ki, Cumhuriyet Halk Partisinin hiçbir teklifi yokmuş... Sayın Işık, Sayın Bakan böyle güzel demeçler veriyorlar, televizyonları ilgiyle izliyoruz. İlk günden beri teklifimiz açık ve nettir: 1+8+4, bunun bütün gerekçelerini de sunduk.

İkinci teklifimiz: İlköğretime başlama yaşının yetmiş iki ay olarak saptanmasıdır. Bu da son derece nettir.

Üçüncü teklifimiz: Özel görüşmelerde, Komisyonun yönetimindeki arkadaşlarla yaptığımız görüşmelerimizde, Türkiye'nin eğitim sistemini sadece imam hatip okullarının ortaokulunu açmak için paramparça etmeyiniz ama gelin, birlikte, isterseniz ikisi de aynı zamanda geçecek bir yasa içerisinde yer alacak biçimde, çocuklarımızın dinini öğrenme haklarını da getirecek bir model üzerinde uzlaşalım dedik.

Şimdi, Cumhuriyet Halk Partisinin hiçbir teklifi yokmuş... İlginç bir şey daha duyduk: Bir millî eğitim yasa teklifi getirmemiş Cumhuriyet Halk Partisi, yani sanki Cumhuriyet Halk Partisini... Gerçekten oynuyor, yani çocuklara filan söylenmeyecek bir şey. Bizim getirdiğimiz en küçük bir öneriyi bile dikkate almayan bu dayatmacı, bu güce tapan iktidar anlayışıyla biz oturacağız bir yasa teklifi hazırlayacağız, siz de kabul edeceksiniz, öyle mi? Oysa dün Sayın Bostancı burada bir konuşma yaptı, dedi ki: "Muhalefetin görevi zaten teklif etmek değildir, denetlemektir." dedi. Yani, lütfen anlaşın da, herkes birbiriyle anlaşsın da bir milletvekilinin söylediğinin tam tersini bakan söylüyor, tam tersini işte komisyon sözcüleri söylüyor. Lütfen hiç olmazsa bir konuda uzlaşın da biz de neye cevap vereceğimiz konusunda bilgili olalım.

Şimdi, gelelim din eğitimine. Bakınız, değerli arkadaşlar, ERG'nin yaptığı son bir araştırma var. Tabii bunların dikkate alınabilmesi için bu Komisyonun gerçekten uzlaşmacı ve paylaşımcı bir Komisyon olması lazım ama dayatmacı olduğu zaman ve muhalefet hiçe sayıldığı zaman zaten bunlar dikkate alınmaz. Bu Komisyonun bunların dikkate alınması için gerçekten AKP'nin geleceğini değil, çocuklarımızın geleceğini yapılandıran bir Komisyon olması lazım.

Bakın, ERG ne diyor: "Seçmeli değil, isteğe bağlı din eğitim." Fark şu arkadaşlar: Seçmelide programın içine birtakım dersler koyarsınız, bunları seçmek çocuk için zorunludur, bunun karşılığında bir not alır. Oysa isteğe bağlı olduğu zaman siz yine eğitim sisteminin içine birtakım dersler koyarsınız ama bunu seçip seçmeme iradesi öğrenciye aittir ve bunun karşılığında not almaz.

Şimdi, bir öğrenci gerçekten dinini daha iyi öğrenmek istiyorsa ya da ailesi o çocuğun dinini daha iyi öğrenmesini istiyorsa, gelin, okullarımıza isteğe bağlı dersler koyalım, isteğe bağlı modüller oluşturalım ve çocuğun -bunları seçip, not almamak kaydıyla- bunları seçmesi için her türlü imkânı, olanağı yaratalım, ERG bunu teklif ediyor. Bu değerlendirilemez mi, düşünülemez mi? Yani, illaki bir şeylerin rövanşını almak için dayatma yapmak mecburiyetinde misiniz? Amacınız ne? Amacınız

gerçekten çocuklarımızın, isteyen ailelerin çocuklarına dinini iyi öğretmesi mi, yoksa yumruğunu masaya vurup bir dayatmacı tavır içinde olmak mı?

Bakın, ERG ne diyor, diyor ki: “Eğer, seçmeli ders uygulaması getirilirse din eğitimi dersini seçmek istemeyen öğrenciler, aile, öğretmen, akran baskısına kalkışabilir, inançlarını ya da inançsızlıklarını açıklamak ya da gizlemek zorunda kalabilir.” Bu belki sizin çok da önemsemediğiniz bir durum olabilir, ancak yine ERG yayınında “Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi’nin 14’üncü maddesi çocukların din ve vicdan özgürlüğünü açıkça tanıır. Çocuk katılımı ilkelerinin Türkiye bağlamında din ve eğitim alanında hangi mekanizmalarla yaşama geçirilebileceği yeni eğitim yasaları ve yeni anayasa süreçlerine paralel olarak tartışılmalıdır.”

BAŞKAN – Sözüünüzü tamamlayın Sayın Serter.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Tamamlıyorum.

İşte, biz de bunu istiyoruz, bunu öneriyoruz. Çocuklarımıza bu seçme özgürlüğünün tanınmasını istiyoruz. Dayatmalara karşıyız, baskılara karşıyız, antidemokratik uygulamaların öncülüğünü yapan Başbakanın söylemlerini benimsemiyoruz ve kınıyoruz.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Serter.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Ali Haydar Öner’de.

Buyurun Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkan Vekili, Komisyonumuzun ve Türkiye Büyük Millet Meclisinin sayın üyeleri, Millî Eğitim Bakanlığının -kendisi olmayan- teşkilatın Sayın Müsteşar ve değerli yetkilileri, değerli basın mensupları; kaç gündür soruyoruz: Bakan nerede? İlk gün “Genel Kuruldaydım.” dedi. Genel Kurul belli bir saatte bitti, biz ertesi gece dörde kadar çalıştık, Sayın Bakanın nerede olduğundan kimsenin haberi yok. Ertesi gün sorduk: Sayın Bakan nerede? Cumhurbaşkanına bilgi arz etmeye gitti.

KAMER GENÇ (Tunceli) – Bacanak burada.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Akrabalıkları bizi ilgilendirmiyor, hayırlı uğurlu olsun, gençlerimiz mesut bahtiyar olsun veya bütün evlilikler mutlulukla sürsün.

Sayın Cumhurbaşkanı istemiş, Sayın Bakan oraya gitmiş bilgi arz etmeye.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Görevi...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Burası neresi, burası Millî Eğitim Komisyonu, niye bakan yok?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Söyleyeceğin bir şey var mı? Yok, yok...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çok şey var. Söyleyeceğim, dinle İsrail.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlarım, lütfen...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Hep aynı...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Vekilim, dinle. Dinle, dinle... Neler var, dinle. Boşa mı soruyoruz? Niye Bakan bulunsun diye öngörülmüş? Bakan yok, sureti var.

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen devam edin.

Sayın Kışla, lütfen...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ertesi gün Sayın Cumhurbaşkanına bilgi vermeye gitmiş. Sayın Cumhurbaşkanı Tunus'a gitti, Bakan hâlâ yok. Sonra nerede Bakan? Rixos'a gitmiş. Ne işi var Rixos'ta? Eh, işte yarım saat, bir saat kokteyldi, konferanstı, bilmem ne. Bugün nerede Bakan? Gene yok. Kayıp ilanı mı vereceğiz Sayın Bakanı bulmak için?

ATILLA KART (Konya) – Televizyonlarda teklifi anlatıyor.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Televizyonlara çıkıyor, toplumu yanıltıcı beyanlarda bulunuyor, daha önce yaptığı gibi.

Sayın Bakanı biraz ciddiyete davet ediyoruz, konularıyla ilgilenmeye davet ediyoruz. Öğretmenleri sevmediği biliniyor, öğrenciyeye de duyarsız, Millî Eğitim mevzuatına da kayıtsız. Ne biçim Millî Eğitim Bakanı? Zaten Bakanlığın içindeki millî unsurları çıkardılar, adındaki "Millî"liği ne zaman kaldıracaklar meçhul. Niye bu Bakanlığın adı hâlâ "Millî"; şaşıyorum Sayın Bakan Mecliste yemin etti "Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacağıma" diye, herhâlde bir ayağını kaldırmıştı yemin ederken. Neyse, Bakanı kendi hâline bırakalım, biz işimize bakalım.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Bir ayağını kaldırınca yemin olmuyor mu?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, demek ki öyle yemin ediyorlar, bir ayağını kaldıranlar çoğaldı son zamanlarda yemin ederken.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Müslümanlarda öyle bir âdet yok.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bu acele niye? AKP hükümetlerinin programında yok, kalkınma stratejilerinde yok, seçim beyannamesinde millete böyle bir vaatte ya da taahhütte bulunmadı. Planda yok, programda yok, vaat listesinde yok, Sayın Başbakan çıkıyor "Millete söz verdik. Millet bizden bunu bekliyor, bizde yüzde 49 nokta küsur aldık, biz ne dersek o olur." diyor. Demokratik akıl ne derse o olur çünkü despotlar ve diktatörler kendi akıllarıyla hareket ederler, demokratlar ortak akılla hareket etmesinin farkına varırlar.

Sayın Başbakan emir vermiş Mardin'den: "Cuma çalışılacak, cumartesi çalışılacak, pazar çalışılacak, pazartesi çalışılacak..." Türkiye Büyük Millet Meclisi Sayın Başbakanın emir eri mi, emir kulu mu? Makul bir çalışma temposu var. Kendi partisi içinde kendisine biat edenler olabilir, emir erliğini benimsemiş olabilirler, Başbakanı uçuranlar da çoğaldı "Şeyh uçmaz mürit uçurur." misali. Mürit uçurur da sonra bir yerde, bir boşlukta döner iner aşağıya.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Teşekkür ediyordun hani!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, doğru olan yerlere teşekkür ederiz, yanlış olanları da eleştiririz.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Takdir ediyordun.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Özel, sen Isparta’da çok cevap aldın, cevap almaya devam edersin. Sen ne kadar konuşursan ben o kadar memnun olurum, o kadar cevabını alırsın.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Hiçbir cevap veremezsin.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bu acele niye?

RECEP ÖZEL (Isparta) – Ne acelesi?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hangi hâllerde acele edilir arkadaşlar? Adalet tesisinde acele edilir. Partinin adı “Adalet” partisi, içinde adalet yok. Tutuklu milletvekilleri var, hâlâ hücrelerinde gün sayıyorlar. Neyle suçlandıklarını bilmiyorlar, Sayın Başbakanın hiçbir acelesi yok. Sayın Türkiye Büyük Millet Meclisinin de ondan geri kalır tarafı yok, bir de şu anlamlı laflar etmiş, siz zannetmiyor musunuz ki biz çalışmıyoruz falan filan, şimdi Abant’ta herhâlde tutuklu milletvekilleriyle meşgul. Sayın Başbakanın da, Sayın Meclis Başkanının da bir dediği bir dediğini tutmuyor.

Tutuklu gazeteciler var. Ahmet Şık tutuklu, niye? Yazılmamış kitabından dolayı, sanal bir tutuklama. Geçen bir vesileyle söyledim, hamile hanımlar dikkat etsinler, tutuklanabilirler doğuracak çocukları suçlu olabilir.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Onu firavunlar yapıyordu.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, demek ki firavunlar çoğaldı. Çok teşekkür ederim Sayın Uçma. Evet, firavunlar böyle yapıyorsa firavunlar çoğaldı.

Nedim Şener niye tutuklu?

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Bakın...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Konuşacaksınız Nebi Hocam, söz hakkınız var konuşacaksınız.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Hayalî bunlar, hayalî...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Niye hayalî? Hayalî kitabı tutuklatan sizsiniz. Ne alakası canım!

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Yani, hamile kadınların tutuklanır...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Allah, Allah... Hayalî kitabı tutuklayan ötekine ne yapmaz? Hamile kadınların karnına Maraş’ta tekme atılmadı mı?

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Ne alakası var!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne alakası, çok alakası var. Adalet kavramından yoksun olmayanlar alakasını bilirler.

Nedim Şener niye tutuklu? Uğur Dündar'ın program yapımcısı. Adam suçsuz, günahsız içeride yahu! Burada aceleleri var, adalette aceleleri yok. Akademisyenler içeride, bilim adamları içeride, niye tutuklular bilmiyorlar.

Sivas Madımak hadisesi arkadaşlar, kaç gün kaldı katillerin affına? Katillerin affı iki türlü oluyor, bir doğrudan affetmek, bir de zamanaşımının dolması için beklemek, yasa tasarılarını işleme koymamak. Ne zaman doluyor? 13 Martta... Bugün ayın kaç arkadaşlar? Dört gün sonra bu işin vebali o katilleri adaletin huzuruna çıkarmayanlarda olacak.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Valim, Deniz Feneri...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Deniz Feneri, geleceğim, sırası... Oho, Tufan Bey neler var “Adalet” partisinin adaletsizlikleri içinde. Efendim elbette geleceğim, benim, bak, cephanelerim çok Orhan Bey, yirmi maddenin her birinde bana on beşer dakika sözü esirgeyenler bunun karşılığını alacaklar, biz boşuna burada değiliz.

Deniz Feneri savcıları değişiyor. Yahu! Çok kaldılar, tutukluluk infaza dönüşmesin diye sanıklar tahliye ediliyor emsalleri mahkûm oldukları hâlde, ötekilerin daha delilleri toplanmamış, Balbay hücreden mektup yazıyor “Özgürlüklerde buluşmak” diye. El insaf!

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Savcılar...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Nebi Bey, burada, bazı savcıları da söyleyeceğim hemen.

Öğrenciler yumurta attılar diye bilinen bütün suçlar yükleniyor. Cezaevinde ziyaret ettik. Hayırlı olsun, AKP'li bazı arkadaşlar da Deniz Fenerini, milletin, yoksulun malını gasp edenleri, yiyenleri, gulüle düşenleri ziyaret etmişler, biz de masum çocukları ziyaret ettik, yok. Bir bayrak sopası var, bir de arkadaşına yardımcı olmak istemiş, aylarca çocuklar içeride. Hele hele şimdi “Parasız eğitim istiyoruz” diyen çocuklar yargılanıyorlar, ilk savcı beraat istedi diye şutlanmış, adalet bu ya, yeni gelen savcı on beşer yıl istiyor. El insaf arkadaşlar!

Peki, madem öyle niye dokunulmazlıkları kaldırmıyorsunuz? Benim hakkımda da fezlekelere var. Bir tanesinde diyor ki: “İsimsiz, adressiz, tarihsiz, imzasız...”

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Geçende de söyledin.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Daha ilk defa söyledim, sohbette söyledim, ilk defa açık söylüyorum.

“...efendim, sahte gülücüklerle halkı aldatmak, yerel yöneticileri kandırmak.” Dün Burhan Kuzu Hoca'ya söyledim, dokunulmazlığımı kaldırmayan namerttir, aynen ilan ediyorum. Kalksın ki neyin ne olduğu belli olsun, ben neden yargılanıyorum, kimler neden yargılanıyor.

BAŞKAN – Sözüünüzü tamamlayın Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, kaldığım yerden devam edeceğim.

Adalet yok, birazdan kalkınmanın da olmadığını kanıtlayacağım.

Saygılar sunarım.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Öner.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Recep Gürkan' da.

Buyurun Sayın Gürkan.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, Komisyonumuzun ve Meclisimizin çok değerli üyeleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları ve pazartesinden bu yana bizimle birlikte... (Gürültüler)

Arkadaşlar, bir müsaade ederseniz ben konuşayım.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Divan üyesi buraya sataşıyor!

BAŞKAN – Buyurun arkadaşım.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan Vekilim, isterseniz hiç konuşmayabilirim. Sükûneti sağlamanız...

BAŞKAN – Recep Bey, arkadaşlarınız bizim arkadaşlarımız konuşurken de söz atıyor, siz konuşurken de; yani burada bir sıkıntı var.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Divan üyesi buraya laf atıyor, Divan üyesi.

BAŞKAN – Siz de oradan buraya laf atıyorsunuz; problem orada zaten.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Divan üzerinden provakasyon yapılır mı ya?

BAŞKAN – Lütfen Sayın Gürkan...

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkanım, toplantıyı siz yönetiyorsunuz.

BAŞKAN – Yeniden başlatıyoruz sürenizi Sayın Gürkan.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Yok önemli değil. Nasılsa daha çok buradayız, bir iki ay kadar; önemli değil o bir iki dakika.

BAŞKAN – Buyurun.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Efendim, özellikle, görüşmelerin başladığı ilk günden bu yana sabah bizimle gelip gecenin en geç vaktinde bizlerle birlikte ayrılan ve hepimiz zaman zaman dışarı çıksak da neredeyse genel olarak verilen araların dışında hiç dışarı çıkmayan basın emekçilerini, basın çalışanlarını gerçekten en içten saygılarımla selamlıyorum.

Şimdi, ben sınıf öğretmenliği yaptım. Çok fazla yapamadım, yöneticiliğe geçtim ama gerek yöneticilik dönemimde gerekse öğretmenlik dönemimdeki müfredatta şöyle bir tanım vardır, ahlak tanımı: “Size yapılmasını istemediğiniz bir şeyi siz de başkasına yapmayın.” Hep böyle öğrettik, böyle öğrendik. Bu salondaki herkes yaş itibarıyla da bakıyorum böyle öğrendi.

Şuraya getireceğim: İşte, kamuoyunda da çok tartışılıyor, burada da tartışılıyor, daha da tartışılacak. Bu yasa 28 Şubatın yani bir şeylerin rövanşı mıdır?

28 Şubatta -Dün Grup Başkan Vekilimiz Sayın İnce de söyledi- doğru şeyler de olmuştur, yanlış şeyler de olmuştur. Her şey gibi bazı şeyler şüyu vukuundan beter olmuştur; doğrudur. Haksızlıklar yapılmıştır; doğrudur. Doğru şeyler yapılmıştır; doğrudur. Bütün bunların hepsi doğrudur. Hani deriz ya hiçbir şeyi tekil biçimde yargılayamayız. Artıları da vardır, eksileri de vardır. Pozitifleri de vardır, negatifleri vardır. Ama ben şunu demek istiyorum: Bir an için 28 Şubatla ilgili olumsuz anlamda söylenen her şeyin doğru olduğunu kabul edelim, her şeyin. Çocukların eğitim, öğretim hakkının engellendiğini, çocukların okullara gidemediğini, insanların sürgüne gönderildiğini, kıyıma uğradığını, vesaire, vesaire, vesaire.

Peki şimdi, o eleştirdiğimiz, bize yapıyor diye eleştirdiğimizin bir benzerini biz yaparak o eleştirdiklerimizle aynı kefeye düşmüş olmuyor muyuz? Kendimizi aynı kefeye koymuş olmuyor muyuz? Ben buna dikkatinizi çekmek istiyorum.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – El insaf yani!

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Atalay, tartışırız. Anlatacağım efendim izin verirsiniz, anlatacağım. Gerçekten, ben de gerçekten bu Komisyonda, ülkemizde... Anlatayım; bu yaklaşımınız için de teşekkür ediyorum. Gelmek istediğimiz nokta bu. Çünkü tartıştığımız konu eğitim. Bir yeni anayasa değil, bir Ticaret Kanunu değil, bir Çek Kanunu değil, bir Pasaport Kanunu değil, başka bir şey değil, eğitim. Eğitimde, ortak akılla birlikte hareket etmek zorundayız. Eğitimin iktidarı muhalefeti yok. Sayın Bostancı, onu dün bir retorik anlamında söyledi, onun farkındayım, bu konu için söylemediğinin de farkındayım. Çünkü Sayın Bostancı'nın hem eğitimi hem kişiliği itibarıyla bunu bu şekilde değerlendirmeyeceğine inanıyorum ben. Bunu samimi olarak ifade ediyorum size.

İki; Bakanlığımızda “millî” ifadesi var, savunmamızda, eğitimde. Eğitim bunun için önemli arkadaşlar.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Başka bir örneği var mı başka ülkelerde?

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Kaldırırım Sayın Uçma, kaldırırım.

Şimdi, Sayın Atalay dedi ki... Tabii ki, arkadaşlar, bakınız değerli arkadaşlar, Sayın Komisyon üyeleri; bugüne kadar bir şeylerin yanlış gittiğini iddia ediyorsak, bu bize de yanlış yapma hakkını vermez. Eğer bir şeylerin gidişatından rahatsız olmuşsak bizim de aynı kulvarda yürümemize olanak sağlamaz.

Burada Millî Eğitim Komisyonu gerçekten çok ciddi eğitimcilerle donanmış durumda, çok ciddi insanlara sahip akademik anlamda, siyasal anlamda, eğitim anlamında. Ee, o zaman, biz bunu 21'inci Yüzyılda bilim ışığında, akıl ışığında, ulusal gelenek göreneklerimiz ışığında, maddi, manevi değerlerimiz ışığında nasıl çıkaramayız bu kanunu, nasıl toparlayamayız? Bu bizim, arkadaşlar, hepimizin utancı olur. Eğer şu çıkacak kanunda toplumumuzun, ulusumuzun, milletimizin tüm fertleri,

tüm bireyleri kendini görmezse, bu kanunu içselleştiremezse, bu ayıp öncelikle Millî Eğitim Komisyonunun olur. Bunu çok açık ifade ediyorum ben hepinize.

O yüzden siyasi parti angajmanlarımızı bir tarafa bırakıp, milletimizin, ülkemizin, ulusumuzun geleceği olan çocuklarımıza biz dünya normlarında, bütün dünyada başarıyı sağlayabilecek bir eğitimi nasıl veririz, çocuklarımızı, evlatlarımızı bununla nasıl donatırız? Bunun peşinde olmalıyız. Bunun aksini söyleyecek arkadaşımın ben olduğunu zannetmiyorum. Biz bunu sağlayabiliriz. Bunu sağlayabilecek birikimimiz var, yeteneğimiz var ve en önemlisi de bununla ilgili isteğimiz var. Ben sizden bunu istiyorum. Bunu yapmalıyız, bunu becermeliyiz. Yoksa dün eleştirdiklerinizin konumuna yarın siz gelirsiniz. Öbür gün birileri gelir, başkaları gelir, hiçbir şey ilânihaye sürmez gelir, bunları değiştirir; onlar da sizi eleştirerek değiştirir.

Ee, peki, bu kadar böyle bir kör dövüşünde bu ülkenin çocuklarına yazık etme hakkımız var mı bizim? Bu ülkenin çocuklarını, bu ülkenin geleceğini harcama hakkımız var mı? Böyle bir hak hiçbirimizde yok. Allah korusun. Gerçekten korusun.

Bakınız, Teklif'in ilk hâliyle şimdi geldiğimiz noktada epey ciddi farklar var, bunu kabul ediyorum. Olumlu anlamda ciddi gelişmeler sağladık. Ha Komisyon bitmedi, devam ediyor. Sonuna gelmiş değiliz ki, umutluyum. Sonunda, toplumun tüm kesimlerinin kendini özgürce "Ben bu kanunun içinde varım." diyebileceği bir kanun çıkarıyoruz. Ben buna inanıyorum. Bu Komisyon da, bu Meclis de bunu yapabilecek yetenekte.

En son dün, Sayın Işık da açıklama yaptı, beraber de konuştuk, bugünkü gazetelerde de vardı, "Yaş konusunu düzeltiyoruz." diyor, şu meşhur altmış, yetmiş iki ay; yani altmışıncı ayını dolduran öğrencinin ilköğretime başlaması. Bunu mevcut uygulamadaki gibi yetmiş iki ayı doldurduğunda çekileceğini açıklamışlar, ben basından öyle okudum. Bu, gerçekten doğru bir tavır, doğru bir uygulama.

OĞUZ OYAN (İzmir) – Bu sabah açıklandı "Yaş konusunda öyle bir şey yok." diye.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Ben Alt Komisyon Başkanının söylediğine şey yapıyorum, söylüyorum Hocam. Çünkü, Sayın Bakan farklı şeyler söyleyebiliyor. Geçen gün burada Komisyon da bir ayrışma oldu Sayın Bakanla Alt Komisyonu Başkanı arasında. Ben, Teklif Alt Komisyon olduğu için ben Alt Komisyon ve Komisyon Başkanı ve Komisyon üyelerimizin dediklerine itibar ediyorum şu noktada.

Temel eğitim; temel eğitim nedir? Okuyorum, bir hata yapmamak için tanımından okuyorum: "Temel eğitim, çocukların bilişsel, duyuşsal ve devinsel boyutlarda gelişmesini sağlayan ve zorunlu eğitimin sonunda kendi özelliklerine ve tercihlerine bağlı olarak mesleki eğitime ya da yükseköğretime hazırlayan akademik düzeyde genel eğitimidir."

Eğer biz, çocuklarımıza sağlam bir akademik temel eğitim vermezsek, o akademik temel eğitimi bir biçimde sakatlarsak ya da eğitim programları bütünlüğü açısından bunu zafiyete uğrattırsak, bütün bilimsel veriler -ki, bunları size takdim de edebilirim- şunu gösteriyor: Çocukların üst öğretimde, yani ortaöğretimde ve üniversite eğitiminde akademik başarısı ve mesleki eğitim başarısının düştüğünü gösteriyor. Bu bir vakıa; bunu ben söylemiyorum. Bilimsel bulgular, çalışmalar, veriler, analizler söylüyor.

Şimdi, az önce Nur Hanım da açıkladı. Seçmeli ders, isteğe bağlı ders.

Değerli arkadaşlar, bakınız size birkaç şey okuyacağım. Bugün bizim teklifimizin gerekçesinde, arkadaşlarımızın teklifinin gerekçesinde Amerika, İngiltere ve Fransa örnek olarak veriliyor kesintili eğitim modeline. Biz kesintili eğitimde, yani ikinci kademedeyi savunuyoruz şu anda? Sizler diyorsunuz ki, Alt Komisyondan çıkan teklif de o şekilde: Altıncı sınıftan itibaren seçmeli dersler havuzu koyarak, öğrencilerin bu havuzdan istediği dersi seçmesini sağlayacağız.

BAŞKAN – Süremiz doldu Sayın Gürkan, sözlerimizi tamamlayalım.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Toparlayabilir miyim, izin verir misiniz?

BAŞKAN – Buyurun.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Çocuk ister dini seçebilir, ister sporu seçebilir, müziği seçebilir kendi yetenek, bilgi ve becerilerine bağlı olarak; doğru. Ancak bunu yaptığınız takdirde, bir öğrencinin o akademik temel eğitimi tamamlaması için gereken o program bütünlüğünü bozmuş oluyorsunuz. Program bütünlüğünü bozduğunuzda o çocuk akademik eğitimini tam anlamıyla, tam layıkıyla almamış oluyor.

Bunun yerine şunu öneriyoruz: Biz, temel akademik eğitimin içerisinde değil, yine din dersini koyalım. Bu ülkenin çocuklarının dinini öğrenmeye de ihtiyacı var. 3 Mart 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu'na bakın. Ulu Önder Atatürk'ün emriyle, bu çocukların dinini öğrenme ihtiyacı olduğu maddesi konulmuştur oraya.

BAŞKAN – Sayın Gürkan, lütfen; süremiz çok geçti.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkanım, son bir dakika verirsiniz.

BAŞKAN – Buyurun.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Özür dileyerek söz alıyorum, son bir dakika.

Şimdi, biz eğer çocuklarımızın temel bir akademik eğitimi almasını, tam donanımlı olarak temel akademik eğitimlerini bitirmesini sağlar ve bununla birlikte yine ders havuzunu isteğe bağlı olarak, yani akademik eğitimi ders saati açısından, program bütünlüğü açısından zafiyete uğratmadan verirsek, biz buna varız. Buna hiçbir itirazımız yok. Hatta gelin, müfredatlar konusunda Millî Eğitim Bakanlığıyla da tartışalım. Ama arkadaşlar, eğer biz temel akademik eğitimi zafiyete uğratacak bir şey

yaparsak –Bunları size vereceğim Sayın Atalay- bakınız, bütün dünyadaki bilimsel bulgularla çatışmış olacağız, çelişmiş olacağız ve çocuklarımıza yazık etmiş olacağız. Benim hassasiyetim bundandır.

Sayın Başkanım, hoşgörünüz için teşekkür ediyorum.

Saygılar sunarım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Gürkan.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Metin Lütfi Baydar' da.

Buyurunuz Sayın Baydar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan Vekili, sayın milletvekili arkadaşlarım, Bakanlığın çok değerli bürokratları; Sayın Bakan bütün televizyon programlarında Cumhuriyet Halk Partisinin bir teklifi olmadığını söylüyor. Defalarca burada da söyledik ama tekrar kayıtlara geçmesi için ifade ediyorum.

Cumhuriyet Halk Partisinin teklifi nettir: 1+8+4 ve yetmiş iki ayın ilkokula başlama yaşı olarak alınması, okul öncesinin zorunlu hâle gelmesi, ilköğretim ikinci kademeyle ortaöğretimin aynı binada olmaması ve seçmeli ders değil, isteğe bağlı din eğitimi Cumhuriyet Halk Partisinin net, somut, içeriği de doldurulmuş projeleridir; bunları defalarca anlattık.

Bir de Orhan kardeşim, Orhan arkadaşım, Sayın Milletvekili arkadaşım dedi ki: “İtirazınızı bir türlü anlayamadık.” Biz, itirazlarımızı öncelikle eğitim bilimi alanında, daha sonra hukuksal alanda ve birçok farklı alanlarda anlattık burada. Ancak bu sefer de ben bir hekimim ve metodolojik olarak itirazımızı bir hücrenin karar verme, kanun yapma süreçlerini anlatarak, bir de itirazımızı biyolojik olarak anlatmak istiyorum. Neden itiraz ettiğimizi biyolojik olarak anlatmak istiyorum. Hücredeki karar verme ve kanun yapma süreçlerinin biyolojik olarak nasıl olduğunu anlatmaya çalışacağım dilimin döndüğü kadar.

Öncelikle, hücreyi bir tanımamız gerekiyor. Bilimsel verilere göre, bilim adamlarının çalışmalarına göre üç buçuk milyarlık bir ömrü var hücrenin, yani canlı organizmanın üç buçuk milyarlık bir ömrü var. Dört buçuk milyar yıl önce, bulunduğumuz dünyada, evrenin bir köşesinde 8 element içeren gaz bulutu yoğunlaşmaya başladı. Demir ve nikel gibi ağır metaller merkeze toplandı. Hidrojen füzyonu sonucu merkezde yüksek ısı oluştu. Yerkürenin merkezinde eriyik hâlindeki metallere oluşan magma ve onun etrafındaki manto tabakası meydana geldi. Yerküre çevresinde ince bir kabuk oluşmaya başladı. Atmosferdeki su buharı zamanla yerküreye düşerek, kabuğun sertleşmesini sağladı. Bu gelişim bir milyar yıl devam etti.

Değerli arkadaşlar, bunlar jeoloji alanında çalışmış olan bilim adamlarının görüşleridir. Bu sürenin sonunda yerkürenin kabuğunda mineraller ve kristaller oluştu. Belki bir gölde, belki de bir bataklıkta rastlantılar ve zorunluluklar sonucu yüksek enerjili bir ortamda önce organik asit halkası ve bunu takiben aminoasitler ve sonra da DNA oluştu ve sonunda hücre meydana geldi.

Suda önce bitki hücreleri çoğaldı. Bu hücrelerin bir araya gelmesiyle oluşan bitkiler fotosentez ile yaşamlarını sürdürüyorlardı. Sonra, hayvan hücreleri ve bunlardan balıklar oluştu. Zamanla bazı canlılar karaya taşınarak kara bitkilerini ve hayvanları oluşturdular. Sonunda insan dünyaya geldi.

MURAT YILDIRIM (Çorum) – Öyle mi geldi?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İnsan, önce elini kullandı, sonra ayağa kalktı. Konuştu, yazdı ve kendini geliştirdi. Selden, gökteki fırtınadan, hortumdan, depremden ve patlayan volkandan korktu ve onlara taptı.

Gök, deniz ve yer tanrısına kurbanlar vermesine karşın doğal felaketler devam ediyordu. İnsan o zaman sordu: Acaba bu felaketlerin tanrıların dışında bir nedeni var mıydı? İşte, bu soruların yanıtları aranırken ilk kez Batı Anadolu’da, benim de doğduğum topraklarda Milet’te, Miletli ünlü filozof Tales, böylelikle bilimsel düşüncüyü başlattı. Zamanla insan, depremin, volkanik patlamanın da nedenlerini buldu ve bilimi keşfetti. Sonra kendine döndü ve bir insan hücresinin nasıl çalıştığını inceledi. Üç buçuk milyar yaşındaki bu bilgiden öğreneceğimiz çok şey vardı.

MURAT YILDIRIM (Çorum) – Ben bunları dinlemek istemiyorum.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Değerli arkadaşlar, ben burada metodolojik olarak, yani hücrede kanun yapma, karar verme süreçlerinin nasıl olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Müsaade ederseniz ki, entelektüel kapasitesi bu derece yüksek olan ve birbirimizle böyle bir entelektüel nirvanada buluşma mutluluğunu her zaman paylaştığımız değerli arkadaşlarıma müsaade ederseniz, bunları anlatacağım. Onların bu anlamdaki entelektüel kapasitelerine güvendiğim için bunu anlatıyorum değerli arkadaşlar.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Neyi...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır efendim, ben hücreyi anlatacağım şimdi, tezle ilgili bir şey değil. Bilimsel metodoloji Orhan Bey. Bakın, ben sizi dinledim efendim.

Efendim, şimdi, söyleyeceklerime şimdi geliyorum Orhan Beyciğim.

BAŞKAN- Sayın Atalay, lütfen.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Beni dinlerseniz...

Bir canlı hücreyi daha yakından tanımak ister misiniz Orhan Bey, onu soruyorum size? Onun da cevabını vereceğim.

Hücrede her organel çok önemlidir, işlevseldir ve başarıda aynı oranda pay sahibidir. Nükleus, iktidardır değerli arkadaşlarım. Nükleus, eğer bir ülke yönetimi var ise o ülkede iktidardır. Nükleusta hücrenin geleceğine yönelik program vardır. Hücre içinde tüm faaliyetler belirli bir amaca yöneliktir. Hiçbir şey, hiçbir işlev rastlantısal değildir. Hücre herhangi bir işi yapmak üzere değil, amaca yönelik doğru işi, doğru zamanda ve doğru yapmak üzere kendini programlar. Hücre içinde her

organel belirli işleri yapmak için yetkin hâle gelmiştir. Hücre içerisinde her organelin kendi işleviyle ilgili bilgi bankası vardır. Bütün bu bilgiler ve hücrenin geleceğiyle ilgili program nükleusta saklıdır, iktidarda saklıdır. Nükleus, aynı zamanda üç buçuk milyar yıl boyunca kazanılmış deneyimlerle ilgili bilgilere de sahiptir. Nükleusa hücre dışından ve içinden sürekli veri gelir. Nükleus bu verileri işleyerek bilgiye dönüştürür ve yorumlayarak yapılacak işleri planlar ve yetkin organelleri bu işler konusunda yönlendirir.

Bakın, bir kanun yapma, karar verme süreci nükleusta bile, hücrenin nükleusunda geri bildirim alma, değerlendirme, bilgilenme, planlama ve uygulama olarak olur. Yani bir anda direkt bir uygulama tarzında gelmesine itirazımız var Değerli Orhan kardeşim. Yani bunun geri bildirim dönemi, değerlendirme dönemi, bilgileme ve planlama dönemini bilmediğimiz için itiraz ediyoruz. Yani “Neden itiraz ediyorsunuz?” diyorsunuz ya işte biyolojik olarak anlatmaya çalışıyorum.

Yönlendirme, nükleusun aldığı bilgileri değerlendirip, karar vermesiyle başlar. Nükleus, organelleri yapacağı işler konusunda motive eder.

Hücre içinde rekabet yoktur, dayanışma ve iş birliği vardır. Nükleus, organelleri sadece yetkin oldukları konuya yönlendirir. Yani organelle göre iş değil, işe göre organel seçer. Hücre içerisinde torpil veya adam kayırma yoktur. Her organelin çalışması için gerekli koşulları sağlamak nükleusun görevidir.

Nükleus, bilgi saklamaz, saklayarak çürütmez. Bilgi, güncelliği içerisinde diğer organellerle paylaşılır, dağıtılır. Böylece gücü, iktidarı diğer organellerle paylaşır.

Hücre içerisinde suçlu arama değil, sorunun nedenini arama kültürü hâkimdir. Bu nedenle sorunlar zamanında fark edilip, önlem alınır.

Hücre içinde nükleusun her bir organel ile iletişiminin yanında organeller arası yatay iletişim de vardır.

Hücre içerisinde askerî bir hiyerarşi değil, işlevsel bir yetkilenme vardır. Her organel deneyimi, bilgisi ve becerisi oranında sistem içerisinde yer alır.

Nükleus, şeffaf, dürüst, sözünde duran, otorite sahibi, yetkin, bilgili ve alçakgönüllüdür. Vizyona, misyona ve geleceğe yönelik umutlara sahiptir. Hücre içinde demokrasi gerçek bir yaşam biçimidir.

Nükleus, fildişi kulede değil, sistemin içinde yaşar. Böylece sisteme hâkim olur. Yönetim makamını saltanat yeri değil, bir hizmet yeri olarak görür.

BAŞKAN – Sayın Baydar, süreniz tamamlandı.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bitiriyorum efendim, son iki slaytım.

Nükleus, entrika çevirmez, ufak olaylarla ilgilenmez. Onun ilgi alanı, sorumlu olduğu sistemin belirlenmiş hedeflere ulaşmasıdır. Nükleus, sistem içerisinde sıradan değil, aşkın bir görev görür. Geleceğe ve değişime açıktır. Sürekli kendisini ve çevresini değiştirir, yeniler.

Nükleus, kendi için değil, hücre için yaşar. Hücrenin varlığını sürdürmesi için değişim vazgeçilmezdir. O yüzden tekerleği geri götürme tarzındaki bir yaklaşımımız mümkün değildir değerli kardeşlerim. 1+8+4 bizim için bir kazançtır; bunun geriye getirilmemesi gerekir.

Değişerek gelişmek umuduyla çok teşekkür ediyorum değerli arkadaşlar.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Baydar.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Metin Bey, bir şey sorabilir miyim? Kaç saniyede yapıyor bütün bu işlemleri nükleus?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, onunla ilgili de isterseniz başka bir...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Kaç saniyede bitiriyor nükleus bu işleri?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, üç buçuk milyar yıldır biriktirdiği bir bilgi birikimiyle...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Hayır, hayır bu söylediğiniz birim işlemi kaç saniyede bitiriyor?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bakın efendim, bu karar verme süreçlerinde geri bilgi alma süreçleri var. Siz onları yok sayıyorsunuz.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Baydar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bir bilimsel metodoloji olarak, bilimsel metodoloji olarak buradaki şeyleri alamıyor iseniz diyecek bir şeyim yok.

BAŞKAN – Söz sırası Sayın Engin Özkoç'ta.

Sayın Özkoç yok herhâlde.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Ahmet Duran Bulut'ta.

Buyurun Sayın Bulut.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Değerli üyeler, değerli basın mensupları; gerçekten insan sabrını zorlayan, verimlilikten uzak bir tartışma süreci içerisinde çalışma yapıyoruz.

23' üncü Dönemde bu Komisyonda hiç böyle bir metot, üslup, tarz olmamıştı, bu dönemde ilk karşılaşıyorum ben ve üzülüyorum. Çünkü bu Komisyon kendisinin önüne getirilen teklifi kendi bilgi birikimleri, siyasi değerlendirmeleriyle olgunlaşarak Genel Kurula götürmekle sorumlu bir Komisyon. Yani burada herkes kendini göstermek, ispat etmek, kendi entelektüel birikimini ortaya koymak anlamında ama bu konuya ait olması gerekiyor.

Şimdi, teklifi bu Komisyona milletvekilleri getirebilir; yani milletvekilleri kanun teklifi yapabilir. Bir ekip böyle bir teklif getirdi ve bu teklif Komisyonumuza geldi, Komisyonumuz

değerlendiriyor. Türkiye'nin gündeminde evet, bunu Hükûmet üstleniyor, benimsiyor, kabulleniyor. Ancak bu Komisyona, Komisyonu kıymetlendiriyor, değer veriyor ki, bu tartışmanın sonucu bekleniyor; yoksa böyle bir Komisyon lağvedilir, teklif direkt Genel Kurula gelir. Orada iktidar oy çokluğuyla kanunu gerçekleştirir. Bu görüşmeler burada sürerken dışarıda Sayın Bakanın, Sayın Başbakanın bizim irademize ipotek koymasını ben yakışıksız görüyorum; yani "Biz size emrettik, bunu çıkaracaksınız." diyor. Ne kadar benim şahsiyetimi incitici, benim kararlarıma saygı duymayıcı bir davranış. Bunu gerçekten kınıyorum. Üslup olarak çok yakışıksız buluyorum. Şımarık, tepeden bakışçı, ezici, saygısız bir tavır görüyorum; hoş görmüyorum onu. Bir öğretmen olarak söylüyorum bunu aynı zamanda hem bir milletvekili hem de bir insan olarak.

Şimdi, getirilen bu teklif bütün Türkiye'yi ilgilendiren, insanımızı ilgilendiren bir teklif. Diyeceksiniz ki, Türkiye'nin böylesine tartışılacak en önemli konusu mu bu? Yani gündemdeki en önemli konusu mu? Evet, bana göre en önemli konusu ama bu değil. Bir fabrika vermişler bize, bu fabrikadan bozuk ürünler çıkıyor. Millî eğitimin amaçları var. Bu amaçlara uymayan insanlar üretiyoruz biz. Yani insan sevgisinden uzak, vatan sevgisinden uzak, inançsız, zorba, devletine kafa tutan, milletine karşı gelen, insanların haklarına, hukuklarına saygı göstermeyen insanlar da çıkıyor bu sistemin içerisinden.

Tabii ki, sisteme genel olarak baktığımızda, sistemin onları da sahiplenerek, onları da yok saymayarak, onları da düzeltmek adına yeni metotlar geliştirmesi gerekir. 4+4+4 diye böyle klişelendirilmiş... "Niçin 4? Neden 4 kardeşim, bana bunu izah et?" dediğimde, emin olun hiç birinizin izah edemeyeceği bir teklif bu. Niçin birinci kademe dört yıl? Millî Eğitim Bakanlığının yetkilileri de bunu bilmezler. Üst kademesi hiç bilmez zaten, çünkü eğitimci değil. Yani eğitim bir bilim işi. Emin olun, siyasetçi, partici işi değil. Bizim işimiz değil bu. Bu, bilim adamlarının olgunlaştıracak, pişirecek, getirecek ve işte, sistem budur diyecek.

Biz o insanları seçmede yetkili olabiliriz. İktidar, böyle bir Komisyonu kurmada yetkili olabilir, ona saygı duyarım. Ama hiç kimse bana altmış aylık bir çocuğu bilimin "Altmış ayda el kaslarını bir çocuk geliştiremez." dediği, anaokulu öğretmenlerinin bana vermiş olduğu raporda "Biz anaokulu öğretmeni değil -çok özür dilerim- çişçi öğretmeniz. Çocukları çişe taşımaktan başka bir şey yapamıyoruz. 25 tane çocuk vermişler sınıfıma. Tek başımayım, teneffüse dahi çıkamıyorum. Çocuklardan biri tutturuyor çişim geldi, öbürü arkasından söylüyor, ilkokul öğrencileriyle birlikte aynı tuvalete çocukları götürüyoruz, çocukları aynı tuvalete girmemeleri için, diğerleri teneffüsteyken oturun diyorum, sabredin diyorum, bazıları kaçırıyor. Böylesine bir anaokulu sistemi içerisinde sınıfsız öğretmenler, derslik yok, yani deveye demişler: "Neren eğri?" demiş: "Nerem doğru?" Yani bizim sistemimiz zaten eksik, bir de eksikimizi biz düzeltmeden, tamamlamadan bir şeyi

değiştiriyoruz, hâldekini düzgün çalıştıramıyoruz zaten, şu an mevcut olanı biz düzgün çalıştıramıyoruz, yenisini değiştiriyoruz.

Bu değişikliğe göre, Millî Eğitim Bakanlığına soruldu mu, kaç dersliğe ihtiyaç olacak, kaç öğretmen ihtiyacı olacak yeniden? Eskileri tamamlayamadık ama yenilerde ne kadar öğretmen ihtiyacı olacak bu sistemin? Ne kadar yeni kitap basılacak? Ne kadar basılan kitap imha edilecek? Yani bunların hepsi, bilimsel verilerin gerektirdiği konular. Bunlar yapılmıyor, yaş konusu bir türlü açılmıyor.

Dün akşam Mahir Bey'le, Fikri Bey'le daha önce, konuştuğumda gerçekten çok makul, bunun çözülebileceğini, gerçekten ay konusunda meydana gelen tereddütlerin düzelebileceği konusunda her ikisinin de düşüncelerini aldım. Bazıları bunu kamuoyuyla da paylaşmış ama bırak kardeşim, komisyon bir düzeltsin, Sayın Bakan dışarıda niye beyanatlar veriyorsun? Şu çıksın "Komisyonumuzda tartışılıyor." densin, ondan sonra konuş bunu, zaten bunun sahibi sen olacaksın, sana vereceğiz, sen uygulayacaksın. Siyaset kurumunun farkında mıyız, giderek böyle saygınlığı zedeleniyor, buradaki hem tartışmalardan hem üsluplardan. Toplum, basın kanalıyla bütün gözlerini dikmiş bu komisyona, bu komisyonun düzgün, çocuğunun geleceğini ilgilendirecek bir kanunu düzeltmesini, eksiklerini tamamlamasını, olgun hâle getirerek Parlamenta sunmasını bekliyor.

Dışarıdakiler, Sayın Başbakan, Bakan, kimler ne derse desinler ama bizim görevimiz bu. Burada eksikleri söylemek, vicdanen dile getirmek. Ben inanıyorum bu komisyonda görevli olan her milletvekilinin, iktidar yanlısı milletvekillerinin de eğitime kendi vicdanlarıyla baktıklarına inanmak istiyorum. Yanlış gelen konularda "Bu yanlış." diye, yetkilileri uyararak düzelmesi konusunda bir çabanın içerisine gireceklerini tahmin ediyorum, istiyorum.

Yaş konusunu belirleyip ortaya koymamız lazım. Yetmiş iki ayı tamamlayan, eylül ayında tamamlayan çocuk okula kaydolur. Bu, temel eğitimin başlangıç yaşı, bu tartışmayı bitirmemiz lazım, Milliyetçi Hareket Partisinin teklifi.

İkincisi, evet Türkiye'de sekiz yıllık zorunlu eğitim var. Biz, on iki yıllık zorunlu eğitim olsun istiyoruz. Dört yıl birinci kademedeki eğitimin mevcut hâliyle birçok yerde birleştirilmiş sınıflar, birçok yerde ise bağımsız öğretmenlerle, birçok yerde vekil öğretmenlerle, sözleşmeli öğretmenlerle yürütüldüğünü bilmeliyiz. Ben şahsen ilk 4'ün ayrı olmasını şu yönden pratik olarak uygun görüyorum: Türkiye'de evet birçok köyde öğrenciler azaldı, nüfus azalıyor ama hâlâ uygun olan yerler de var, buralarda ilk 4 sınıf açılabilir. Derslik konusunda o okulların... Birçok yerde de çok yeni böyle binalar var, çok atıl duruyor. İl özel idaresine bunlar devredildiği hâlde bunları işlevsel hâle getiremediler, çatıları yıkılıyor, geceleyin çocuklar içeriye giriyorlar. İçki içiyorlar. Yani daha berbat bir hâle geldi o binalar, oralar bakımla kullanılabilir hâle getirilebilir. Fiziki olarak ikinci kademe dediğimiz ortaokul, ortaokula da şöyle bakıyoruz: Şimdi, Türkiye'de çok programlı liseler var

uygulanan, bir ilçe, küçük bir ilçe, sadece düz lise vardır. Hâlbuki farklı mesleklerde eğitim almak istiyor çocuklar, yani dinî eğitim almak istiyor, yani teknik eğitim almak istiyor, yani ticaret eğitimi almak istiyor. Sistem çok programlı diye ortak dersleri birlikte gördükleri ancak mesleki dersleri ayrı gördükleri bir sistem oluşturdu, buna “çok programlı liseler” diyoruz.

(Oturum Başkanlığına Başkan Nabi Avcı geçti)

BAŞKAN – Sayın Bulut, toparlar mısınız lütfen.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Toparlıyorum.

Bu liselere kaynak olacak şekilde ortaokulların... İmam-hatip okuluna çocuklarını niçin insanlar gönderiyor? Dinini çocuklar öğrensin diye, imam olsun diye değil, büyük çoğunluğu. Şimdi, ben çocuğumu dinini öğrensin diye illa imam-hatibe göndermek zorunda mıyım? Okulda öğretmenim öğretsin. Yani ortaokulda dinî eğitim almak isteyen insan, genç, orada, o dersler ağırlıklı; fen dersleri almak isteyenler, o dersler ağırlıklı; spor, müzik almak isteyenler, o dersler ağırlıklı ama genel ortak dersleri alarak eğitimini tamamlayabilir, ortaokulu bitirir. Ortaokulu bitirdikten sonra seçtiği bu branşlara, lisesine gitmek zorunda değil. Ben okudum bunu ama “Baba ben bunu istemiyorum, ben spordan hoşlanmadım, müziği sevmedim, ben bu liseye gideceğim.” diyerek farklı bir lise tercih edebilir ama isterse orada ağırlıkta görmüş olduğu derslerin meslek okuluna, yani ticaret lisesine, imam-hatip lisesine, fen lisesine, sosyal bilimler lisesine, güzel sanatlar lisesine, spor lisesine, mevcut bunlar, bunlara devam edebilir. Bunlara bir ön hazırlık, yeteneklerini ölçme, becerilerini değerlendirme, bu konudaki kabiliyetlerinin ölçümünün sağlanması adına ortaokullar değerlendirilebilir. Buradaki sakınca şu, teklifte deniyor ki: “Ortaokulla lise bir arada olabilir.” Önceki konuşmamda da ifade etmiştim, pedagojik olarak çok yanlış bir uygulama. Yani on yaşındaki çocukla on yedi yaşındaki ergin bir insanın aynı okulda, aynı tuvalete girmesi, aynı ortamlarda dolaşması çok sakıncalıdır, çok yanlıştır. Bunun uygulamalarını yapan okul yöneticilerine isterseniz sorun, dostlarınıza, çevrenize, çocuğunuzu okutan öğretmenlere, okul müdürlerine sorun. Türkiye’de basına yansımayan, çocukların ailelerine dahi söyleyemediği korkunç olaylar oluyor değerli milletvekilleri. Tacizler, tecavüzler, tehditler, korkutmalar, çocuğun ilerideki hayatını allak bullak eden uygulamalar bunlar. Bunun mutlaka değerlendirilmesi.

Bunun dışında, şu üniversite sınavlarının kaldırılması.

BAŞKAN – Sayın Bulut, çok teşekkür ederim.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Sayın Başkanım, tamamlıyorum.

Bu 4+4’ ten sonra ve 4+4+4’ ün, öyle bir müfredatın oluşması...

BAŞKAN – Sayın Bulut, lütfen...

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – ...lazım ki üniversiteye girerken üniversite sınavlarının olmaması, bilginin, becerinin, yeteneğin de kıymetlenerek her sınıftaki ağırlık notlarının

değerlendirilmesiyle bu dershanelerin rantının ortadan kaldırılması, velilerin artık bir kaz durumuna düşmekten kurtulması adına bu komisyonun bunun takdir ve değerlendirmesine sunuyorum.

Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Özcan Yeniçeri? Yok.

Sayın Zühal Topcu? Yok.

Sayın İsrail Kışla?

Buyurun Sayın Kışla.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım...

BAŞKAN – Sayın Kışla, on dakika lütfen.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Sayın Başkanım hakikaten yetmiyor bu süre.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – ...birkaç günden beri tabii, çok yoğun bir şekilde milletvekili arkadaşlarımızın görüşlerini dinledik. Özellikle Cumhuriyet Halk Partili kardeşlerimizin görüşlerinin ben birkaç noktada odaklaştığını görüyorum. Bunlardan bir tanesi, eğitime başlama yaşı hususunda ay konusunda bir anlaşmazlığın, altı yaştaki kastın altmış ay mı, yetmiş iki ay mı olduğu noktasında bir tereddütlerin olduğu, tabii, bunu, aslında konuşarak, görüşerek bir noktada çözüme kavuşturmanın da mümkün olduğu ortaya çıktı.

Diğer bir farklı yaklaşım, bu kanunun getirilmesindeki gerekçelerden bir tanesi, yedi yaş ile on beş yaşındaki öğrencilerin aynı binada eğitim görmelerinin sakıncalarından bahsedilirken diğer taraftan da on yaş ile on sekiz yaşındaki öğrencilerin de aynı binada eğitim yapmasının nasıl mümkün olabileceği yönündeki eleştiri. Yani burada, eğer ülke ekonomisi gerçekten bu düzeye gelmişse, her kademedeki ilköğretim, ortaöğretim ve liseyi farklı binalarda eğitimini sağlayacak imkânlara haizse, sanıyorum burada da partiler arasında veya konuşmacılar arasında böyle bir ayrımın makul olabileceği gerek pedagojik açıdan da doğru olacağı noktasında bir ortak kanaat aslında var ama mecburi olduğu için, bu okulları sağlayana kadar belki orta kademenin ilköğretimle veya orta kademenin liseyle de belli bir süre içerisinde bir arada eğitim yapması noktasında Millî Eğitim Bakanlığını bir talebi var, bu talep eleştirilebilir. Ayrı ayrı olması, sanıyorum, benim de kanaatim, en doğru olan bir şeydir.

Bir de şunu da mesela, Cumhuriyet Halk Partisi milletvekili arkadaşlarımızın, gerekirse din eğitimiyle imam-hatiplere yönelik de bizim bir farklı düşüncemiz yok yani bunu da bir çözüme kavuşturmanın da mümkün olabileceği noktasında görüş beyan ettiklerini görüyorum.

Şimdi, tabii, bir diğer eleştiri, ihaleyle ilgili, ihale meselesiyle ilgili, doğrusu orada da tabii hangi hukuki gerekçeler var veyahut tatbikatta ne tür zorluklar var, bunları teknik olarak dinleyip ona göre tedbirlerinin alınacağı çözümler üretilemez mi? Üretilebilir. Yasanın değişikliklerine baktığımız

zaman, şimdi, temelde, bütün bilim adamlarının dünyadaki uygulamalardan görüyoruz ki kesintisiz eğitim, sekiz yıllık kesintisiz eğitim bugün Avrupa'nın hiçbir ülkesinde uygulanan bir model değil.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Finlandiya'da yok mu?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Şimdi, Hocam, bir ülke.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Danimarka'da yok mu?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Yani, yok, lütfen...

Şimdi, bunların hepsi veri olarak da önümüze kondu.

Şimdi, sekiz yıllık mecburi eğitime dört yıllık liseyi de mecburi ekliyoruz. Peki, yani liselerin mecburi hâle gelmesinde bir sıkıntı var mı? Yok. Ekstra bir şey konuyor. Peki, ilköğretim sekiz yıl. Şu anda getirilen 4+4, yine aynı sekiz yılı kapsıyor.

Şimdi, değerli arkadaşlar, bakın, sekiz yıllık eğitim müfredatında, mevcut eğitim müfredatında bir değişiklik yapılıyor mu? Yani bizim çocuklarımız şu anda sekiz yıllık temel eğitimde almış olduğu dersleri bu sistem geldiği zaman aynen alma hakkına sahip mi? Sahip. Bunda bir değişiklik yok.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Olabilir.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Hayır, bakın, bunda bir kapatma yok, ezbere değil. Bakın arkadaşlar, ben değişiklikteki maddeyi aynen okuyorum, ne diyor bakın: "İlköğretim 2'nci kademe okullarında ortaöğretileri destekleyecek şekilde öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçimlik dersler oluşturulur." Şimdi işin püf noktası burası. Şimdi şunu sormak istiyorum, bütün kardeşlerime samimiyetle sormak istiyorum: Birilerimizin, kim olursa olsun, bir farklı ders modülünü seçmesi bir başkalarına nasıl baskı unsuru oluyor, bunu anlayamıyorum. Bakın...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sıra verilsin hepsini anlatacağım, tek tek yaşanmış örneklerle.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Değerli milletvekilleri, bakın, yani bir başka insanın, bu tiyatro olabilir, sanatsal olabilir, müzik olabilir, dinî eğitim olabilir, bir tercih hakkını tanımış olmamızın diğer vatandaşlara, bizlere, yani nasıl bir baskı oluşturuyor, burasını anlayabilmiş değilim.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yaşanmış örneklerle anlatacağım.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Şimdi, bakın, Hocam, Sayın Valim, dün, bakın, bu kanun değişikliğinde... Tabii, devletlerin tek tip model insan yetiştirme gibi jakoben yaklaşımından doğmuş bir şey. İnsanlara tercih hakkını... Bugün eğer siz öğrenciye güvenmeyecekseniz, annesine, babasına, veliye güvenmeyecekseniz bu doğru bir yaklaşım değil. Bakın, onun için...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Başbakanın yaklaşımı, tepeden inme bir bildirim var.

YUSUF BAŞER (Yozgat) - Kes sesini...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Terbiyemizi bozmayalım, çok ayıp değil mi yani!

YUSUF BAŞER (Yozgat) – Dinleyecek.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Koskoca bir insana, bir valiye kes sesini denmez. Terbiyeni takınacaksın.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Lütfen, arkadaşlar...

Bakın, ben nezaketle konuşuyorum.

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Kes sesini denir mi? Ne ayıp, yakışıyor mu?

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri, lütfen...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – “Kes sesi” denmez, yakışmaz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Buraya konuşmaya geldik, sesimizi kesmeye değil.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Şimdi 28 Şubat sürecinin bir dayatması sonucu sekiz yıllık mecburi eğitim geldi önümüze ve bu geldiğinde birçok insanın buna karşı çıktığını da hepimiz biliyoruz. Şu anda seçimlik modüllerin getirilmesi hiç kimseyi belli şeylerde mecbur eden bir kalıba sokmuyor, özgürlük alanını açıyor. Yani insanların özgürce istediği eğitimi seçmelerinin, bir başka gruba baskı olarak algılanması doğrusu yanlış. Bakın, Cumhuriyet Halk Partisi de özgürlüklerden yana, halkçılıktan yana, halktan yana, çoğulculuktan yana bir parti olarak, yani burada, bu öneriyi sahiplenmesi gereken ve birlikte çıkartmamız gereken bir pozisyon olduğunu düşünüyorum ve pek çok noktada da zaten alt komisyonda bu değişiklikler birlikte yapılmış ve bir noktaya gelmiş. Yani şurada eğer biz insanların dinî eğitim almasına da karşı değiliz diyorsanız, yani buradaki ikinci kademeye, sadece seçimlik derslerin modüllerinin eklenmesini, bunda ne var yani, bunda ne var arkadaşlar? Bu tercih sistemini milletimizin önüne koymasında, bu özgürlük alanını açmamızda ne var?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bölmeden yapın, sekiz yılın son iki yılını bölmeden yapın.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Bakın, buraya takılıp kalmayalım. Bakın dün bu kanunun getirilmesindeki...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Niye bölüyoruz, bölmeden yapamaz mıyız?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – ...halkın haklı taleplerini görmediğiniz gibi, bakın bugün de gerçekten halkımızın bu ihtiyaçlarını görmemezlikten gelmeyelim, halkın önüne bu tercihi koyalım. Boş ver insanlar tercih ederse gitsin o bölüme, tercih etmezse kimsenin baskı yapacak hâli yok ki.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bölmeden gitsin, sekiz yılın son iki yılı gitsin.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Yani fiziki binalar... Zaten müfredat olarak bölünmüyor...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hiç bölmeyelim “sekiz yıl” diyelim bitsin.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – ...ama fiziki binalar, ayrı ayrı binalarda da olabilir. Olması, aslında pedagojik olarak da en ideal bir şeydir ama..

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bütün uzmanlar da aksini söylüyor.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Birlikte de olabilir, o da zaten kanunda var, yani mecburiyse o da var ama burada ikinci kademedeki sadece bakın, açık öğretim kaldırıldı, şu kaldırıldı, bu kaldırıldı. Şu anda sadece bir özgürlük alanının açılmasına, ne olur buna karşı durmayın, bu yanlış bir şey. İnsanların tercihlerini seçmelik olarak... Yani mevcut müfredat ortadan kaldırılmıyor ki.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Tercihini yapsın da bölmeden yapsın.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Tamam, bölünmeyebilir ama zaten burada ne getiriliyor? Seçimlik ders getiriliyor.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Tamam “8+4” deyin bitsin bu iş.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Yani seçimlik dersi seçmeyip de aynı eğitim müfredatını okumak isteyen insanlara, bizler, ben öyle okutmak istiyorsam bana kimsenin karışacak hâli yok ki. Yani kapatılan bir ortaöğretim yok, kapatılan bir lise müfredatı yok. Sadece orta kademedeki, bu dediğim gibi, müzik olabilir, spor olabilir, tiyatro olabilir, dinî eğitim olabilir, başka türlü olabilir, seçmelik bir alan açılması, bu özgürlüğü bu millete çok görmeyelim diyorum. Onun için, bunu...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Görmüyoruz, sadece “Bölmeden yapın.” diyoruz.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Ama orada itiraz, başka itiraz edilen bir konu yok. Arkadaşlar, yapılan değişiklik nedir? Bakın, ilköğretim ikinci kademe okullarında ortaöğretime destekleyecek şekilde öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçimlik dersler oluşturulur. Bunun dışında itiraz edilen bir konu yok zaten. Temeldeki itiraz edilen nokta bu. Bu da seçimlik dersler. Mevcut müfredat devam ediyor zaten. Onun için, bilmiyorum, yani...

Sürem doldu herhâlde, dolmak üzere.

Beni sabırla dinlediniz, hepinize teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Kışla.

Sayın Bostancı, buyurun lütfen.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkür ediyorum, herkesi saygıyla selamlıyorum.

Siyasal tartışmalar, sadece rasyonel bir zeminde, bilim teknik zemininde sürmez, aynı zamanda birçok irreal unsurla beslenir müteakbil bir şekilde. Siyasal mücadeleler aynı zamanda kavramlara ilişkindir. Kavramların taşıdığı sembol değerlere ilişkindir. O kavramlar kelime olarak aynı anlamları ifade etse bile, o kavramların arkasındaki çağırışım setleri farklı olduğu için siyasal mücadeleler devam eder. 80 öncesinde olanak imkân etrafındaki hesaplaşmayı hatırlayalım. Dile ilişkin hesaplaşma, aslında olanak da imkân da aynı manaya geliyordu fakat Türkiye'nin siyasal hesaplaşmasında aynı zamanda kamusa ilişkin bir sapaşma vardı çünkü kamusla birlikte tarafların dünyaya bakışları, tahayyülleri, kendilerini ifade etme biçimleri farklı bir sözel dağarcık çerçevesinde anlam kazanıyordu. Bugün de burada, buna benzer bir alan var, her zaman olduğu gibi, her yerde

olduğu gibi. Kesintili ve kesintisiz, esasen benim gördüğüm, anladığım kavramlara ilişkin ve onun çağırışım setlerine ilişkin bir tartışma olarak sürüyor. Sonuçta ilk 4 yılı okuduktan sonra ikinci 4 yıla geçen kişi, arada soluklanarak, mola vererek ondan sonra devam edecek değil, ikinci 4 yıla da devam edecek, programlar bir ölçüde farklılaşacak. Uygulama fiilen kesintisiz olacak ama programların farkı dolayısıyla adlandırma kesintili olduğu için, 3 tane 4 olduğu için, isimlendirmesi böyle olduğu için ama bu isimlendirme aynı zamanda AK PARTİ’de ve muhalefette farklı çağırışım setlerini harekete geçirdiği için, buradaki tartışmalar böyle bir bağlam üzerine şekilleniyor.

İktidar mücadeleleri, aynı zamanda dile ve dilin stratejilerine ilişkin mücadelelerdir. Lyotard’ın söylediği gibi “Dil oyunları” diyorlar, dil oyunları, kavramlar. Mesela, ben dün burada konuşurken “İktidar yapar, muhalefet denetler.” dedim, doğru. “Biz komisyonuz, koalisyon değiliz.” dedim, doğru ama bunun yanı sıra başka sözler de söyledim, dedim ki: ”İktidar ilişkilerinde her daim müzakereler olur hele demokratik bir zeminde, demokratik bir iktidarın teşekkülünde o iktidarın icraat yapan aklı, mutlaka toplumla, muhalefetle, onların düşünceleri, teklifleri, bunlarla bağlar kurar. Bunlar aleni mekânlarda olabileceği gibi, şimdi komisyonumuzun yaptığı şekliyle, başka mekânlarda da olur, bunu hepimiz biliyoruz, bu müzakereler sürer.

“İktidar ilişkilerinin iktidar muhalefet arasında karanlık geçişli bir alanı vardır.” dedim. Yani “Bizde teklif getirilemez kardeşim, biz kafamıza göre yaparız, iktidar dilediği gibi yapar, muhalefet de görevi itibarıyla sadece denetler, sizin herhangi bir teklif getirme hakkınız olmaz.” şeklinde bir söz söylemedim. Esasen siyaset bilimi okumuş olmaya da gerek yok bunları söylememek için, bu ülkede yaşamak ve siyaseti takip etmek böyle bir akletmeye manidir ama burada benim böyle söylediğim ima edildi. Yani sözlerimin içinden bir kısmı seçildi, bir kısmı görülmedi. Bir kasıt olabilir, bir duymama hâli olabilir ama esasen kasıt da duymama hâli de ideolojilere ilişkindir. İnsanlar, ideolojileri çerçevesinde eğitime, o süreçlere, hayatlarına, elmaya, cevize, limona, her şeye öyle bakarlar.

Bakınız, buradan şu camdan dışarıya baksak, Ankara’nın sureti bize ne anlatıyor, diye konuşsak. Biz buradayız, baktığımız perspektif aynı, gördüğümüz manzara aynı ama neye göre? Dışarıya göre. Biz bunu farklı hikâye ederiz çünkü bakan gözün arkasındaki hayat hikâyesi farklıdır, onun kavramları, dili farklıdır, geldiği yer, kendisini yetiştirme biçimi, okuduğu kitaplar farklıdır. Hangi kitapları okudu, hangi filmleri seyretti, hangi pınarlardan beslendiyse dışarıyı öyle görür. O yüzden ideolojiler, onların yan anlamları bir bakıma, politikalar hayatımızı hiç terk etmez, hiç kimse için terk etmez. Bazen muhalefetin dilinde “Siz bilimden, pedagojiden nasiplenmemiş ey iktidar, ideolojik bir saplantıyla politik kararlar alıyor ve dayatıyorsunuz.” diskuru kesinlikle yanlıştır. Muhalefetin dilindeki de bilim ve teknik kisvesine bürünmüş politik ve ideolojik bir tahakküm stratejisidir. Tahakküm derken bunu lütfen kaba anlamıyla da anlamayalım. Dil oyunları derken

kastettiğim, dile ilişkin bir hegemonya oluşturma stratejisidir. Sizin yaptığınız da ideolojidir, bizim yaptığımız da ideolojidir, herkesin yaptığı böyledir.

Her şeyden önce şu konuda bizim anlaşmamız imkânsız, bizim değil, Amerika'nın, Fransa'nın, herhangi bir yasa çıkacak, eğitime ilişkin veya gündelik hayata ilişkin, o yasanın bütün maddelerinde iktidarın bütün icraatlarına ilişkin olarak hem yasalarda hem de başka yasalarda başka düzenlemelerde insanlar anlaşacaklar. İnsanlar bu kadar anlaşacak olsalardı farklı partiler olmazdı, farklı yaklaşımlar olmazdı. Partilere ilişkin farklar fikrî farklar değildir, bizim "halk" dediğimiz ve bu kelimeyle birlikte kendisine âdeta homojen bir entite, homojen bir irade anlamını atfettiğimiz halk böyle değildir. Halkın kendi içinde çelişkiler, çatışmalar, gerilimler, itirazlar, reddiyeler, kabuller, her şey vardır ve bunlar, esasen siyasi programlar marifetiyle iktidar oyunlarının bir parçası hâline gelirler. Siz bir programda çıkarsınız, halka konuşursunuz, onun içinde kendi iç katmanları, çelişkileri esasında belli bir kesimi siyaseten temsil eder ve iktidar ya da muhalefet olursunuz ama o farklılıkları siz halkın kendisinde, onun yaşayışında, onun mesleğinde, gündelik hayatında, üretim biçiminde, bütün bunlara ilişkin farklılıkların bir neticesi olarak taşırırsınız. Böylesine halkın gerçekliğinde, hayat tarzından, üretiminden, dünyaya bakışından, inançtan tutun bilime kadar her alanda farklılıklar varken bunları yok sayıp "Gelin hep beraber burada uzlaşalım." şeklinde varsayımsal, Platon'un idealar evrenine uygun tarzda bir talebin doğru, gerçek, hakkaniyetli olmadığı kanaatindeyim.

Siyasette yapıp edilene her şey kesinlikle kusurludur. Yarın başka partiler iktidar olsa onların yapacaklarını da eleştirmeye kalktığımızda kesinlikle söyleyecek çok söz buluruz. O fıkrayı bilirsiniz Hoca'yla çocuğunun eşeği alıp gitme fıkrasını, siyasette çok konuşulur. Ne yaparsanız yapın mutlak surette eleştirilecek çeşitli durumlar ortaya çıkar. Bunun için bilimi çağırırsınız, tekniği çağırırsınız, eleştirmek isterseniz, tabii, bu keyfe keder bir iş değildir, aynı zamanda arkasındaki ideoloji dolayısıyla böyledir, eleştirirsiniz. Mükemmel yasalar yapılmaz. Mükemmel yasalar yapılıyor olsaydı, mükemmel düzenlemeler olsaydı o zaman Romalılar, koskoca Roma hukuku bu işi yapmış, bitirmiş olurdu. Hayat değişiyor, toplumlar değişiyor, anlayışlar değişiyor, farklılıklar ve çatışmalar devam ediyor. Dolayısıyla, rekabet ve uzlaşma çerçevesinde bu işler yürüyor.

Peki, anlaşmazlıklar varsa, aramızda farklılıklar varsa ne yapacağız? Oyunun kuralları dahilinde davranacağız, kurallar o yüzden önemli ve demokratik teorinin de temelini teşkil ediyor.

Değerli arkadaşlar, dil oyunları derken nasıl bir dil kullandığımızla ilişkin dün de biraz bahsetmeye çalıştım, hakikaten müzakereden karşılıklı faydalanabilmemiz kullandığımız kavramlar setine ve dile ilişkindir. Dil, Frankfurt okulunun bir bakıma hüznü çocuğu Benjamin'in ifadesiyle, bir varlığın, bir şeyin kendisidir, iletişim aracı değildir. Dil oyunları derken de dili bu plastik ve esasen kendisi de yanılısana olan kavramlar setini o kadar farklı bağlamlarda kullanabilirsiniz ki sonuçta bambaşka anlamların aracı hâline gelebilir. Bir örnek vereyim izninizle: İki ayakkabı tüccarı bir sabah

Moskova istasyonunda karşılaşırlar, aynı şehirde ticaret yapan bu 2 kişi aynı zamanda rekabet çerçevesinde birbirini kollayan 2 kişidir. Kuşkuyla birbirlerine bakarlar, biri diğerine der ki: "Nereye gidiyorsun?"

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – On dakika doldu Sayın Başkanım. Bunu şunun için anımsatıyorum: On beş dakikayı reddettiğiniz için anımsatıyorum, yoksa Hocamı istifade ederek dinlemekten haz duyuyorum.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Öteki: "Kiev'e gidiyorum." der. Tekrar kuşkulu bir bakışma "Seni alçak seni, sen gerçekten de Kiev'e gidiyorsun ama bana kuşkulu bir şekilde Kiev'e gittiğini söyleyerek oraya gitmediğine inandırmak istiyorsun." der. Dil, işte böylesine plastik, böylesine esnek, böylesine garip, tuhaf bir iletişim aracı, bir varlığın kendisi aynı zamanda. O yüzden, siyasal müzakerelerin de temel malzemesi, çok önemli, altını çiziyorum.

Sürem bitti tabii. Teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – İhsan Özkes...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) - Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, bürokrat arkadaşlar ve basın emekçileri; hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

Bu kış gününde insanlar perişan, geçim sıkıntısı altındalar. Doğal gaz ücretini ödeyemeyenler çok. Çocukların beslenme, giyinme ve ısınma sorunları var. "Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur." İktidarın görevi, insanların insanca yaşamasını sağlamaktır. Adalet, eşitlik ve hakça paylaşımı temin etmektir.

Düşünce ve ekonomik özgürlüğü olmayan toplumlar isteseler de istemeseler de dindarlık sorunu yaşarlar. Böyle toplumlarda kula kulluk öne çıkar. Minnet toplulukları oluşur ve böyle bir ortamda tevhit inancı zedelenir, gizli şirkin türleri gözlenir. Bunun içindir ki "Fakirlik küfür olayızdı." denilmiştir.

Kendi ayakları üzerinde duramayan, sosyal ve ekonomik güvencesi olmayan toplumlar, ne çağdaş bir eğitime kavuşurlar ne de gerçek İslam'ı doyusuya yaşarlar. Hele bir de baskıcı bir yönetim ve korku salan bir anlayış varsa Allah'a kulluğun yerini kula kulluk alır. İslam tarihine baktığımızda, İslam adına İslam'la çelişen uygulama ve algılamaların olduğunu görürüz.

Eğitim ve öğretim güzeldir. Ama eğitim ve öğretimin verimliliğini oluşturacak ortamlar sağlanmadan olumlu sonuçlar alınmaz. "Bir yıl sonrasını düşünen pirinç, on yıl sonrasını düşünen kavak, yüz yıl sonrasını düşünen insan yetiştirsin." sözü çok önemlidir.

Allah'ın yeryüzündeki halifesi insandır. İnsan en yüce bir yaratıktır. İnsanın düşünce özgürlüğü önemlidir. Karga tulumba yerlerde sürüklenen gençleri, konuşmak isterken ağızları kapatılan üniversite öğrencilerini izleyen küçük çocukların dimağında oluşan sarsıntıların giderilmesi gerekir öncelikle.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; insan bilgisi her şeyi kuşatmıyor. İnsan zekâsı her şeyi kavrayamayabiliyor. Her şeyi bilen sadece Allah'tır. Her şeyi bildiğini söyleyen, hiç bir şeyi bilmediğini ortaya koyar. Ancak "ortak akıl" ve "uzmanlarına danışma" yöntemiyle isabet elde edilir. "Eğer bilmiyorsanız uzmanına danışınız." emri ilahisi de bu gerçeğe dikkat çeker.

Eğitim öğretim gibi, önemini sözlerin ifadede aciz kaldığı bir konuyu uzmanlarına danışmadan, yeterince tartışmadan, bir oldubitti ile dayatmak çok büyük yanlıştır. Acele işe şeytan karıştır.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; AKPLi muhteremlerin anlayacağını umduğum dille konuşuyorum. Belki sözlerimi kale alırlar. Dinî verilerle yaptığım bu konuşma da muhteremlere tesir etmiyorsa işler cidden çok vahim demektir. Allah milletimizin yardımcısı olsun.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Amin.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) - Arkadaşlar, kimin söylediğine değil, söylenenin doğruluğuna bakılmalıdır. Şûra ve meşveret, ortak yaşamın, insanca ve İslamca yaşamın gereğidir. Uzlaşsız bir demokrasi kuru bir laftır. Sevgi, saygı, huzur ve bereket ittifaklarla mümkündür. Derinleşen ihtilaf ve keskin ayrışmalar bu yüce Meclise yakışmaz.

İlk Mecliste de yazılı olan "Onların işi şûra ilemdir." düsturunu siz muhteremlere hatırlatmak isterim. "Biz iktidarız, muktediriz ve çoğunluğuz; istediğimizi istediğimiz şekilde komisyonlardan geçiririz." anlayışı doğru değildir. Alacağınız kararlar sadece kendi hakkınızda karar vermiyorsunuz, benim hakkımda da karar veriyorsunuz. Sadece size oy verenlerin hakkında değil, size oy vermeyenlerin de hakkında karar veriyorsunuz ve bu kararı alırken de size oy verenlerin bile fikrini almıyorsunuz. "Buna hakkınız yoktur, yapamazsınız." dediğimizde diyorsunuz ki: "Biz sizi dövelim ama size vururken elimiz acımasın." Gerçekten bu yapılanlar ne insanidir ne ahlakidir.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bakınız, bin dört yüz yıl önce Hazreti Muhammed bir karar aldığı anda o günün insanları diyordu ki: "Bu size Allah'ın emri mi, yoksa kendi fikriniz mi?" Eğer "Benim görüşüm." derse Sevgili Peygamberimiz, bu defa "Sizin bu görüşünüzün şöyle şöyle mahzurları var, görüşünüz yanlıştır. Şöyle olsa daha iyidir." diyorlar ve genellikle de Hazreti Muhammed onların görüşlerine tabi oluyordu. Bu konuda onlarca örnek verilebilir ki Hazreti Muhammed kendi görüşünün yanlışlığını kabul edip vazgeçmiştir.

Şimdi yıl 2012, cumhuriyetle yönetiliyoruz, "ileri demokrasi" denilen dönemdeyiz. Sayın Başbakanın, zatiâlerinin görüşleri sorgulanabiliyor mu? Arkadaşlar bin dört yüz yıldır bir arpa boyu bile yol alamadığımız gibi daha da gerilere gidiyoruz.

Sayın Başbakan Mardin'de yaptığı konuşmada "Komisyon cuma da çalışacak, cumartesi de çalışacak, gerekirse pazar da çalışacak ve bu kanun çıkacak." şeklinde söylüyor. Türkiye Büyük Millet Meclisi AKP'nin çiftliği değil, Sayın Başbakan bu çiftliğin ağası değil, bizler de maraba değiliz.

Hazreti Muhammed bile eleştirilebilirken, eleştirilemez bir Sayın Başbakan nasıl izah edilebilir? En ufak bir eleştiriyi hakaret olarak algılayıp, kişilik hakkına tecavüz olarak kabul edip tazminat davaları açmak, hukuku istismar ederek toplumu sindirmek ve siyaset yapma hakkını kısıtlamaktır diye düşünüyorum.

Türkiye'de tüm bu yaşananların eğitim ve öğretime zararları yok mudur? Konuşamayan üniversiteler, sosyal ve ekonomik darboğazdaki öğretmenler öğrencilere ne verebilir?

Bizim zamanımızda 5+3+3 vardı, şimdi ise 4+4+4 ile neredeyse eskiye dönülüyor. Hani Sayın Başbakan da diyor ya: "Benim oğlum bina okur, döner gelir yine okur." Tabi buradaki "bina" Arapça öğretiminde eski usul olarak okutulan "emsile, bina, maksut" adı verilen kitaplardan biridir. Sayın Başbakan sanıyorum bina okurken çok zor öğrenmiş olacak ki dönüp doluyor yine binaya takılıyor.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; anladığım kadarıyla, okula girme yaşı beş yaşına yani altmış bir aya indiriliyor. İyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan ayırma denilen bir temyiz çağı vardır.

Yine, muhterem kardeşlerime hatırlatmak isterim: Dinin direği olarak inandığımız namazın bile öğretilme yaşını Hazreti Muhammed yedi yaş olarak belirlemiştir.

Beş yaşındaki çocuklar okul öncesi eğitime tabi olabilirler. Beş yaşındaki çocuğu, sekiz yaş ve üstü çocuklarla aynı çatı altında bulundurmanın çeşitli sakıncaları tartışılmaz.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri...

BAŞKAN – Sayın Özkes, toparlayın lütfen.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) - Tamamlıyorum efendim.

Bu tarz uygulamalardan ancak kindar nesil yetişir. Hâlbuki kindarlık dinimizle örtüşmez. Bakınız Yunus Emre ne diyor: "Giderdim gönülden kini, kin tutanın yoktur dini."

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; maksat daha liyakatli din görevlileri yetiştirmek ise açıkça ortaya koyunuz. Cumhuriyet Halk Partisi olarak din görevlilerinin daha donanımlı olmasına taraftarız ve bu konuda destek verebiliriz.

Bu duygularla tekrar hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Çiğdem Münevver Ökten...

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarımız, sayın bürokratlar, çok değerli basın mensupları; ben size konuşmamda bir dil eğitmeni ve filolog olarak bir dil öğretiminin çocuk hayatında ne kadar önemli olduğuyla ilgili bir konuşma yapmak istiyorum.

Şimdi, baktığınız zaman, insan beyninin en fazla öğrenme kapasitesi otuz altı-yetmiş iki ay içerisinde. Üç yaşına kadar bir çocuğun beyni bir yetişkinin beyninden en çok 2,5 kat daha hızlı çalışmaktadır ve altı yaşına kadar, bir profesörden de 2 kat daha hızlıdır. Çocuktaki zekâ gelişiminin yüzde 70'lik kısmı yedi yaşına kadar tamamlanır.

Şimdi, bu bilimsel veriler ışığında ben size dil eğitimiyle ilgili... Ülkemizde de Osmanlı'dan bu yana iki asırdır okullarda yabancı dil eğitimi verilmektedir. Ancak ortaöğretimden başlayarak yükseköğretimin sonuna kadar geçen süreçte ne yazık ki bu dil eğitiminin tezahürü istenen düzeyde olmamaktadır. Yabancı dil öğrenmek, kültürler arası etkileşim, iletişim ve 2023 yılında dünyada ilk 10 ekonomi arasına girmek isteyen bir ülkenin çocuklarının dünya ile entegrasyonu için gereklidir. Yabancı dil öğretimi uzun vadeli bir süreklilik taşıyan ve çocuğun beyin gelişiminde etkili olan bir olgudur. Dil bilimcilerine göre, beş-on bir yaş grubu fiziksel, ruhsal, psikolojik ve sosyal durumları ele alındığında çocukların, eğitim ve öğretim yapılması en kolay, ancak özel ve bilinçli bir dikkat gerektiren bir dönemdir, hassasiyet gerektirir. Bu dönemde yabancı dil öğrenmek, bir çocuk için, eğlenceli hâl alması gereken, oyun konsepti içerisinde, o dilden duyma becerisinin artmasının sağlanması gereken bir dönemdir. O dönemde eğlence ve haz duyma, mutlu olma psikolojik verilerini alan çocuk için artık yabancı dil, korkulacak değil, eğlenilecek, sevinilecek ve rahatlıkla öğrenilebilecek bir olgu olarak kabul edilir ve bu da alt beyne yani bilinçaltına yerleşir ve bundan sonraki süreç içerisindeki dil öğrenme süreci çok daha rahatlıkla gelir. Bundan sonraki on bir yaşında dönemde verilecek bir hazırlık programında kelime hazinesi, telaffuz, okuma, anlama, dinleme aşamaları, kademeleri olarak verildiğinde, altyapı da hazır olduğu için dil öğrenme süreci sağlıklı bir şekilde başlar.

Yabancı dil öğretim tekniğinin birleşik cümleleri duyma, dinleme aşamasında başlaması esastır. Daha sonraki aşamada yabancı dili kısa sürede öğrenebilmek için beynin Türkçe düşünce sistemini yabancı dilde düşünce sistemine dönüştürecek bir öğretim tekniğinin müfredata konulması esastır. Bu yabancı dil öğretim temelini üzerine her yabancı dil çok rahatlıkla inşa edilebilir.

Millî Eğitim Bakanlığımızdan, müsteşarlarımızdan, Talim Terbiye Kurulundan hassasiyetle ricam şudur ki hazırlık sınıfı ile ilgili gerekli çalışmaların yapılması ve bunun üzerinde hem öğretim tekniği açısından hem de bu hazırlık sınıfında değişik tekniklerle dil öğretme noktasında öğretmenlerin de özel bir eğitimden geçirilmesini kendilerine tavsiye ediyorum.

Çok teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Ökten.

Sayın Dinçer...

CELAL DİNÇER (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Başkan, kıymetli milletvekilleri, bürokratlar ve basın temsilcileri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Kamuoyunda "4+4+4" olarak bilinen İlköğretim ve Eğitim Kanunlarında Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi ile iktidar ilköğretim ve eğitimde yeni bir düzenleme yapmak istemekte ve bu yeni düzen ve değişiklikler de Komisyonumuzda tartışılmaktadır.

Öncelikle, bu tartışma ortamına ait tespitler şunlardır:

Eğitim gibi temel bir ulusal sorunla ilgili olarak teklif edilen bu değişiklikler, siyasi iktidar dışında, toplumun büyük kesimi tarafından benimsenmemekte ancak mevcut ortamda, koşullar nedeniyle, bu değişikliklerin çıkış noktası ve ardındaki örtülü nedenleri yeterince ve gereğince tartışılmamaktadır. Çünkü İktidar, "Tartışma olanağı veriliyor." izlenimi yaratıp karşı görüş çevrelerini baskı altında tutmakta, karşı görüş yanlılarını azarlamakta ve korkutmaktadır. Böyle bir ortamda da sağlıklı bir tartışma yapılamaz ve yapılamamaktadır.

İktidarın bu olumsuz tavrına ve ortamın uygunsuzluğuna rağmen yapılabilen tartışmalar da ilkesel bir temelde değil, ayrıntılara boğularak yapılmakta, böylelikle de değişikliklerin gerçek amacı ve özü gizlenmekte ya da görülememektedir.

Hâlbuki, demokrasi kültürü ve sosyal refah açısından, gelişmiş çağdaş ülkeler, eşit ve nitelikli bir temel eğitimi sosyal devletin en önemli unsuru sayarlar. Bunun içindir ki eğitim gibi uzun soluklu politika ve yatırımlarla şekillenecek bir devlet hizmetinde toplumun tüm katmanlarının görüşlerini alarak, ortak akılla çağdaş eğitim düzenlerini kurgularlar ve sürekliliği benimserler.

Üniversite öncesi dönemdeki eğitimden beklentimiz, eleştirel ve analitik düşünceyi özümsemiş, araştırmayı, sorgulamayı sürdüren, yaratıcılığı bastırılmamış, yenilikçiliği özendirilmiş, çağdaş ve hümanistik değerlere sahip bir nesil yetiştirilmesidir.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin eğitim ve öğretim ilkeleri yıllarca tartışılarak evrensel normlara ve bilimsel gerçekliklere uygun bir biçimde belirlenmiştir. Elbette yine evrensel normlara ve bilimsel gerçekliklere dayalı olmak koşulu ile bu ilkeler yeniden tartışılabilir, değiştirilebilir. Ancak, bu ilkeler içerisinde "dindar gençlik yetiştirme" ilkesi yoktur ve asla olmamalıdır. Bu ilkeler içerisinde "kindar gençlik yetiştirme" ilkesi yoktur ve asla olmamalıdır. Bu ilkeler içerisinde "karşı görüş ve uygulama sahiplerinden intikam alma" ilkesi yoktur ve asla olmamalıdır. Bu ilkeler içerisinde "toplumun dinselleştirilmesine hizmet" ilkesi diye bir ilke yoktur ve asla olmamalıdır. Bu ilkeler içerisinde "eğitim ve öğretimi inançsal temeller ve veriler üzerine oturtmak" gibi bir ilke yoktur ve asla olmamalıdır.

Yapılmak istenen değişikliklerin evrensel ve bilimsel normlara uygun olmadığına inanmaktayız. En üst düzeydeki Hükümet çevrelerinin ve yetkililerinin çelişkili açıklamaları da bu kuşkuları haklı göstermektedir. Nitekim daha iki gün önce bu Komisyonunda bir maddeyle ilgili olarak

alt komisyon üyesi farklı, Sayın Bakan ise daha farklı bir yorum da bulunmadı mı? Peki, bu kanun uygulanınca ne şekilde davranılacak? Bunu şimdiden tahmin etmemiz mümkün değil.

Hâlbuki, Türkiye'nin eğitimde önceliği, çağdaş eğitim kuramlarından kaynaklanan politikalarla şekillenen ve sürekliliği olan bir eğitim sistemini yaşama geçirmektir. Eğitimde temel hedefimiz, okul öncesi eğitimi toplumun her kesimine yaygınlaştırmak olmalıdır. 1973'te Temel Eğitim Yasası'yla kabul edilen, ancak 97'de uygulamaya geçebilen zorunlu sekiz yıllık temel eğitimin niteliğini arttırmak ve eşit, kaliteli, ücretsiz eğitim olanağını toplumun tüm kesimlerine ulaştırmak olmalıdır. Eğitimdeki bu eksiklerimizin iyi bilinmesine rağmen, öne sürülen kanun teklifinde olduğu gibi, okul öncesi eğitimin zorunluluktan çıkarılması, zorunlu eğitimin kesintili ve kademeli şekilde uygulanması, ikinci kademe de çok erken yaşta meslek eğitimine başlanması, dolayısıyla meslek eğitiminin temel eğitime eklenmesi, özellikle kız çocuklarımızın ve engelli öğrencilerimizin eğitimini ve gelecekteki sosyal yaşamını etkileyecek şekilde okula devam zorunluluğunun kaldırılarak açık öğretimin yolunun açılması dile getirilen sayısız sakıncalarından biri olacaktır.

Geleceğin Türkiye'sinin uygarlık düzeninde nerede yer alacağını belirleyecek olan, çocuklarımıza ve gençlerimize vereceğimiz eğitimin çağdaş olup olmadığıdır. Yukarıdaki tespitler ve görüşler doğrultusunda talebimiz: Eğitim sistemimizdeki nicelik ve nitelik sorunlarını çözmeye yönelik olarak evrensel normlar ve bilimsel veriler temelinde katılımcı bir süreçle her yönüyle tartışıldıktan sonra, sadece ve sadece bilimsel dayanaklar üzerinde inşa edilecek bir eğitim reformunun hayata geçirilmesidir.

Sayın Başkan, saygıdeğer milletvekilleri; AKP'nin 5 milletvekili -5'i de AKP Grup Başkan Vekili- bir kanun teklifi verdi, saygı duyuyoruz. Bu vekillerden 2'si avukat, 1'i sanayici, 1'i mali müşavir, 1'i öğretim görevlisidir. Ülkemizin ilköğretim sistemini düzenlemeye kalkışan bu vekiller, ilköğretim sisteminden sorumlu kişiler olmadıkları gibi, bu sistem hakkında uzman olduklarını da sanmıyorum.

Millî Eğitim Bakanlığı eliyle değil, bir eğitim uzmanları grubu marifetiyle değil, yalnızca AKP'nin Meclis Grubunu yönetmek görevleri olan 5 AKPl'i eliyle getirilen teklif, eğitim sistemini sarsıyor ve halkın eğitim hakkının kuşa çevrilmesini öngörüyor.

Sözde iki kademe de zorunlu. Oysa gerçek öyle değil. Zar zor beş yıldan sekiz yıla çıkardığımız zorunlu eğitim süresi bu taslakla dört yıla iniyor.

Bu teklif, günümüzde yüzde 25'i hiç okula gitmemiş, yüzde 45'i beş yıllık ilkokul mezun olan kadın nüfus yapımızı geleceğe doğru iyileştirme umutlarımızı da tümüyle yok edecektir. Kız çocukları eve hapsedilecektir. Çocuk gelin utancı daha da büyüyecektir. Erkek çocuklarımız ise 21'inci yüzyıl gibi bir çağda, okul sırasına değil usta rahlesine oturtulacak, sınıflar yerine dükkânlarla tamirhanelere

doluşturulacaktır. Dolayısıyla global sermayeye de ucuz iş gücü sağlanmış olacaktır. Çocuklarımızı daha on bir yaşında çırak ve çocuk gelin olarak verme utancını yaşamaya “Evet.” demeyeceğiz.

Bu teklifin yapmaya çalıştığı işin tam tersi yapılmalıdır. Zorunlu eğitim on iki yıla çıkarılmalıdır, çocuklarımız gençlik çağına kadar okulda olmalıdır.

Hükûmeti ve İktidarı eğitim hakkımızı gasbetmekten vazgeçmeye çağırıyoruz.

Bu proje de olduğu gibi, Millî Eğitim Bakanlığı, ilginç projelere imza atıyor. Hemen hepsi de maceraya dönebilecek ham projeler. Kiminin uygulanabilirliği yok, kimi daha önce defalarca denendi ancak olumlu hiçbir sonuç alınmadı. Önceki yıllar bir yana, sadece on yıllık AK PARTİ İktidarı döneminde pek çok proje ortaya konuldu ve hemen hepsi yine aynı İktidarın diğer bakanları tarafından çöpe atıldı.

Müneccim olmaya gerek yok arkadaşlar, şu anda yapılmaya çalışılan projelerin hemen hiçbirisi de kalıcı olmayacaktır. Hatta aynı Bakan ya da aynı İktidarın bundan sonra gelecek bakanları tarafından ya uygulamadan kaldırılacak ya da yerden yere vurulacaktır. Fazla uzağa gitmeye gerek yok, Sayın Bakan Ömer Dinçer'in geldiğinden beri eleştire eleştire bitiremediği sistemin mimarı yine kendi arkadaşları değil mi?

Şimdi şu soruyu sormak gerekiyor: Millî Eğitim Bakanlığı, siyasilerin olgunlaşma makamı mı? Yazboz tahtası mı? Öğrenci ve öğretmenler de sistemin kobayları mı? Birileri mutlaka bu soruya cevap vermelidir. “Sandıktan çıktık, istediğimizi yaparız.” yaklaşımı... Söz konusu olan öğrenci, öğretmen, veliler olduğunda bu kadar rahat olmamak gerekir. Çünkü eğitimde açılan yaralar kayıp nesillere neden olur ki buna da hiç kimsenin hakkı olmamalıdır.

Hatırlanacağı gibi, bir süre önce, Anadolu liselerine de rakip olsun diye süper liseler kuruldu. Anadolu liseleri yabancı dille, onlar da Türkçe eğitim yapacaktı ama yabancı dili de en iyi şekilde öğreteceklerdi. Öğrenciler yarış atı hâline getirildi. İlköğretim diploma notuna göre öğrenci aldılar. İlk yıllarda 100 öğrenciden ancak 3-5 tanesi girebiliyordu. Daha sonra her okul daha fazla öğrenci sokabilmek için yıl sonunda tüm öğrencilere 5 üzerinden 5 vermeye başladı ve sistem çöktü.

BAŞKAN – Sayın Dinçer, toparlayın lütfen.

CELAL DİNÇER (İstanbul) - Toparlıyorum Sayın Başkanım.

Sonuç olarak, AK PARTİ teklifinin 4'üncü maddesiyle 222 sayılı İlköğretim Kanunu'nun 14'üncü maddesinde değişiklik yapıp 97 yılında yapılan değişikliklere geri dönüyor yani 28 Şubattan rövanş alıyor. Eğer kanunu okursanız, 97' de getirilen değişiklik aynen kaldırılıyor. Getirilen değişiklik bunun çok açık bir göstergesi. Sadece rövanş almakla kalmıyor, toplumu dönüştürmek istiyor, kolektif şuuru yeniden yapılandırmak istiyor.

Türkiye'de daha öncede denenen, çocukların beş yaşın altında okula başlama projesi de başarılı olmamıştır. Oysa sekiz yıllık kesintisiz eğitimle okullaşma oranı yüzde 98'lere çıkmıştır.

Önemli olan, bu kanun teklifiyle, düşünen, yorumlayan, eleştiren gençlik değil; sadece biat eden, dindar ve kindar bir nesil yetiştirilmek isteniyor; amaç budur.

Hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Müslim Sarı...

MÜSLİM SARI (İstanbul) – Teşekkür ederim Başkan.

Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları ve sevgili basın; herkesi saygıyla selamlıyorum.

Bildiğiniz gibi, dün burada yaşanan ve yaşanmasını bir daha temenni etmediğimiz çirkin olayların dışında önemli tartışmalar da gerçekleşti. Özellikle Sayın İlhan Cihaner'in "Medisin meşruiyeti" sorunu üzerinden açtığı tartışmanın önemli ve kayda değer olduğunu iki nedenden ötürü düşünüyorum. Birincisi, dün gördüğüm kadarıyla hâlâ kimi AKP milletvekilleri neredeyse yüz yıllık siyaset bilimi terimleri ve kavramlarıyla bugünü yorumlamaya çalışmaktalar ve bu kavramların ötesine geçemedikleri ve bunları aşamadıkları gibi, bunları tek gerçeklik olarak kabul edip tipik muhafazakâr tavırlarını bilimsel alanda da sürdürmekte. İkincisi ve bence daha da vahimi, kimilerinin hâlâ "meşruiyet" gibi temel bir siyaset bilimi kavramını neredeyse meşrutiyet yönetimiyle karıştıracak kadar cahilane davranmalarıdır.

Bakınız, tam da bu konu tartışılıyorken bir öneride bulunmak istiyorum: Biliyorsunuz AKP'nin bir Siyaset Akademisi var. Bence orada siyaset bilimi terim ve kavramlarının tartışıldığı bir ders düzenleyin ve bu vekil arkadaşlarınıza Türkiye'nin selameti açısından lütfen bu dersi zorunlu tutun.

Dün Sayın Hocam Naci Bostancı'yı dinledim. Lisans eğitimini mülkiye gibi bir mektepte tamamlamış ve sonra da akademik kariyerine devam etmiş birisinin "meşruiyet" kavramını ve dolayısıyla da Meclisin meşruiyeti sorununu ele alırken kendi bilimsel kariyerini bir an olsun bile aklına getirmemiş olmasına şaşırıldığımı söylemek isterim. "Meşruiyet" kavramını ele alırken, otorite, iktidar ve devleti unuttu. Hatta unutulmaları bir kenara koyalım, meşruiyetin ne demek olduğunu, klasik kitaplara girmiş tanımlamasını bile aklına getirmedi.

Tam da bu noktada birkaç alıntı okusam acaba Sayın Bostancı Hocam bu yazılanları hatırlayacak mıdır? "Meşruiyetinin yegâne kaynağı durumundaki diktatörler, konulara ve konuşabilmeye nasıl bir sınır çizdilerse ona uyalı uzun asırlar oldu. Uymak derken, altını çizmeliyiz ki parlamentodaki sadık bendeler bu sınırları emniyet payları sebebiyle daha da dar bir şekilde tanımlamaktan geri kalmadılar. Malum, kraldan ve ondan daha kralcı olan çevrelerden bahsedilir. Bazen kralcılık güç ve itibar edinmenin aracıyken bazen hayatta kalmanın bir yoludur. La Boetie'nin Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev'ini hatırlarsak, bunu daha iyi takdir edebiliriz. Diktatör, sadece

dışarıdaki, sırtını yasladığı kudretle birlikte sınırları tayin eden tehditkâr kişi değildir. O, kendilerini sadık bende kılmanın binbir türlü akıl yolunu bulan kişilerin içine işleyen bir varlıktır." Sayın Hocam, bu sizin "Toplumun Akli ve Kalbi Olan Meclis" adlı makalenizden.

Eminim Sayın Hocam kendi cümlelerini hatırlayacaktır. Öyleyse La Boetie gibi bir anarşistin sözlerine atıf yapan, onu referans alan, hatta bir anarşisti öven bir muhafazakârın şunu da hatırlaması gerekmez mi? O söylediğiniz "meşruiyet" kavramını Siyasal Bilgiler Fakültesinin birinci sınıfında okuyan bir öğrenciye bile sorsanız sizinkinden başka bir profil çizecektir. La Boetie'nin, eğer günümüzde yaşasaydı, size neler diyebileceğinizi tahmin edebiliyor musunuz?

Bunun dışında, bir partinin oylarını artırarak, üstelik üç dönem boyunca oylarını artırarak iktidarda kalmasını meşruiyetin bir göstergesi saymak gibi bir vahamet'in de içine düşmek, sanırım kavramları bu denli karmakarışık kullanan bir anlayış için zor olmasa gerek. Alman Nazi Partisinin oylarını da üç yıl içinde yüzde 18'den yüzde 44'e çıkardığını hatırlatalım. 1933'te Halkı ve Devleti Koruma Kararnamesi ile olağanüstü yetki yasası çıkarılmıştı. Bir iki gün içinde bütün vatan hainleri toplandı, bir iki hafta içinde her kentte toplama kampları kuruldu. İlk temizleme dalgasında her renkten solcular, liberaller, muhalifler, Yahudiler, millî örf ve âdetlere uymayan insanlar bu kamplara tıkıldılar. Şimdi "ilk dalga", "kararname", "toplama kampları" gibi kelimeler size yabancı değil, biliyorum; aynısını siz de yapıyorsunuz. Son seçimlerde yüzde 44 oy aldıklarında, Propaganda Bakanı Goebbels günlüğüne şu notu düştü: "Sayıların ne önemi var. Devlette efendiler artık biziz". Öyleyse, artık yazdığınız makalelerde, Alman Nazi Partisinin de meşruiyetinden söz edecek misiniz? Üstelik, bu artış hızıyla geçen yüzyılın en meşru iktidarı olduğunu söyleyebilir misiniz? Sizi bilmiyorum ama benim ve siyaset bilimi literatürünün bu yönetimi meşru saymadığını biliyorum. Neden biliyor musunuz? Çünkü meşruiyet hiç de sizin söylediğiniz gibi öyle oy oranıyla ilgili bir terim değildir, hiçbir zaman da olmadı. Öyleyse yeniden, okuduğunuz temel kitaplara dönmenizi öneririm.

RAMAZAN CAN (Kırıkkale) – Millet niye oy veriyor?

MÜSLİM SARI (İstanbul) - Parlamenter sistemin zaten bir krizle birlikte anılmaya başladığını sağır sultan bile duydu. Parlamenter hükümet bir parlamentonun varlığını şart koşar ve böyle bir hükümet talep etmek, yetkilerini genişletmek için mevcut bir kurum olan parlamentodan hareket etmek anlamına gelir. Bir anayasa hukuku deyimiyse, yasama, yürütmeyi nüfuzu altında bulundurmalıdır. Parlamentonun hükümeti kontrol etmek zorunda olduğu ve kendisine karşı sorumlu olan bakanların seçiminde etkin olması talebi bu inancın varlığını şart koşar. Şimdi, sizin ileri demokrasi anlayışınızla devam ettirdiğiniz ve her türlü dokunmamak istediğiniz yüzde 10 barajıyla mı bu Parlamentonun meşruiyetini sağlayacaksınız?

Size bir Milletvekili olarak değil bir bilim insanı olarak soruyorum: Montesquieu'nün "kuvvetler ayrılığı" prensibiyle şu Meclisin içine düştüğü durumunu, ülkenin siyasi havasını

değerlendirdiğinizde kendinizi kaidenin üzerindeki büst gibi mi yoksa o büstün altından çekilmeyi bilmeyen kaide gibi mi görüyorsunuz? “Meşruiyet” terimini Orta Çağ’daki anlamıyla kullanıyorsunuz ve eminim bunun bilincindedesiniz. En azından bunun böyle olduğunu düşünüyorum. O dönemlerde yasal hükmetme hakkı olan bir kavram kullanılıyordu ki tam da bu çerçevede sizin iddia ettiğiniz gibi “Yüzde bilmem kaç oy aldık, biz meşruiyuz.” anlamına geliyordu bu. Ama dediğim gibi, söyleminiz Orta Çağ’da kalmış durumda.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Meşruiyeti sen bir anlat da dinleyelim. Ne demek meşruiyet? Hangi kitaptan okuyorsun anlamadık ki.

MÜSLİM SARI (İstanbul) - Bakınız, bugün, modern ve demokratik ülkelerde meşruiyet sorgulanırken, artık, kriterler değişmiştir. Herhangi bir hükûmetin -tarihin neresinde ve hangi zamanında olursa olsun- meşruiyetinin en önemli göstergesi devlet tarafından görevlendirilen kolluk kuvvetlerinin sayısıdır. Bugün, silahlı bütün güçleriyle, çocukların, memurların, kadınların, işçilerin, emekçilerin, hak arayanların üzerine acımasızca her eylemde giden bir hükûmet tam da bu nedenle ve “siyaset bilimi” kavramları altında kendi meşruiyetini derin bir şekilde sorgulatmaktadır. Yoksa, yine Sayın Bostancı'nın bir makalesinde yazdığı gibi, gönüllü kulluğun en güzel örneğini tam da burada, bu çatı altında oturan taraftarları vermeye başlamıştır. Bugün, yalnızca Weber'in “devlet” tanımıyla, Habermas'ın “iletişimsel eylem kuramı”yla falan meşruiyet sorununu çöremezsiniz. Bugün, toplumun ses çıkaran, canları yanan kesimlerine bir bakınız. Aleviler size gönüllü kul olmak istemiyorlar. Toplumun bu kesimi kendi ibadethanelerini cemevleri olarak görüyor, orada ibadet ettiklerini belirtiyorlar. Sizler, buradaki sayın vekiller, gönüllü kul olmak istemeyenlerle karşılaştığınızda yazdığınız süslü sözleri unutuveriyorsunuz, Kürtler karşınıza çıktığında unutuveriyorsunuz, gayrimüslimler karşınıza çıktığında unutuveriyorsunuz. Her şeyden önce dindar bir gençlik yetiştireceğinizi söyleyen sayın Genel Başkanınız, gönüllü kul olmak istemediği için dindar bir devlet tarafından öldürülen Hanefi mezhebinin kurucusu Ebu Hanife'yi unutmuş görünüyor. Özellikle kurduğunuz iktidarın meşruiyetini sorgularken kendi inanç önderlerinize bakmanızı şiddetle öneririm.

BAŞKAN – Toparlar mısınız.

MÜSLİM SARI (İstanbul) - Bir paragraf kaldı Sayın Başkan.

Teorik kalabalıklara gerek yok. Sayın Naci Bostancı'nın makalelerinde hoşuma giden yerler olmuyor değil. Öyleyse, onun diliyle söylersek, bir kere daha vurgulayalım: Toplumların kendilerini yeniden ve yeniden ürettikleri siyasetle ilişkileri dil üzerinden olur. Kullandığımız dille gerçekliğini zi karartabilirsiniz ya da her neyse, cesaretle yüzleşerek aydınlıkta yolunuzu bulmaya çalışırsınız.

Sayın Başkan, değerli üyeler; kavramları tahrif etmeyiniz. Meclisin ve parlamenter sistemimizin meşruiyet sorunu bizzat AKP uygulamalarının sonucu olarak kapıdadır. Örneğin, bugün, 82 Anayasası'nı doğru ve adil biçimde yorumlasanız bile Türkiye'nin daha yaşanır bir ülke hâline

geldiğine şüphe yokken sizler asıl atılması gereken hiçbir adımı atmamaktasınız. Milletvekili seçilenlerin milletvekili dokunulmazlıklarının düşürüldüğü ve bunun için YSK'nın kendi yetki alanının dışına çıkarak Parlamente'ye ait bir yetkiyi kullanmasının da sizce bir önemi yok mu? Anayasanın 90'ncı maddesi uyarınca, iç hukuk açısından bağlayıcı olan ve yargı organlarını da bağlayan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarının yok sayılması sizce önemsiz mi? Seçimler sonucunda milletvekili sıfatını kazanan 8 tutuklunun, tutukluluklarının devamına karar vererek Meclise gitmelerini ve vekillik görevlerini yapmalarını engelleyen yargı, sistemin kilitlenmesinde belirleyici rol oynamamış mıdır? Bu durumda hangi meşruiyetten söz ettiğinizi gerçekten merak ediyorum.

Sözlerime burada son verirken herkese tekrar saygılarımı sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Osman Kaptan.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Sayın Başkan, değerli arkadaşlarım; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın arkadaşlarım, ülkemizde 10.413 ilköğretim okulunda 1'inci, 2'nci ve 3'üncü sınıflar aynı sınıfta okuyor. 8.437 ilköğretim ve ortaöğretim okulunda ikili öğretim yapılıyor yani sabahçı ve öğlenci. 4 bin ilköğretim ve ortaöğretim okulunun sınıfları 50 öğrenciden fazla yani bir sınıfta 50 öğrenciden daha fazla mevcut var. 100 binin üzerinde, 108.502 öğretmene de ihtiyaç var.

Şimdi, durum böyleyken, okul psikolojisini, yani eğitim psikolojisini, çocuk psikolojisini hiçe sayarak çocukların buradaki -doktor arkadaşlarımız söyledi- sinir gelişimini, çocukların el ve parmak gelişimini, kas gelişim süreçlerini dikkate almadan sekiz yılı dört yıla indiriyoruz. İşin başka türlü izahı yok. Kız çocuklarını okula değil, eve ve kocaya gitmeye yönlendiriyoruz. Yoksul çocukların ve köy çocuklarının, engelli çocukların bir üst öğretime gitmelerini önüyoruz. Çocuk işsizliği yani teşvik ediyoruz onu. Eskiden stajyerlik mevcut durumda onda 1; yani bir iş yerinde 10 insan çalışıyorsa 1 tane stajyer alınabiliyor. Şimdi bunu kaldırıyoruz, bütün stajyerleri istediği kadar oraya yerleştirebileceğiz. Çağımız hani bilgi çağıydı, hani rekabet çağıydı, ona göre eğitimimize bir ağırlık verilmesi gerekirdi? Maalesef verilmiyor.

Sayın arkadaşlar, 23 Nisan 1920'de Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra 1'inci kanun Vergi Kanunu, 24 Nisanda. 2'nci kanun -yanılmıyorsam- bu Hıyaneti Vataniye Kanunu; vatana ihanet etmeyeceksin. 3'üncü kanun ise Talim Terbiye Kanunu. Bu Talim Terbiye Kanunu Türkiye'de 3'üncü sıradaki bir kanun. Yani eğitimin politikasını, eğitimin öğretmen yetiştirme sistemini, ders kitaplarını, programları belirleyecek bir kurul var ve bu kurul cumhuriyetten önce kurulmuş, ama bugün bu Kurul, Talim Terbiye, Millî Eğitim Bakanlığına bağlı olmasına karşın Millî Eğitim Bakanı bu konuda görüş almamıştır.

AKP Hükûmetinde, Erkan Mumcu'dan sonra gelen Hüseyin Çelik, Bakanlığı zamanında ilk önce 163 tane kitap yazan Talim Terbiyenin öğretmenini görevden almıştır, Talim Terbiye Kurulu üyelerini görevden almıştır. Şimdi, Talim Terbiyeden sormuyoruz. Ben Talim Terbiyeye sordum, "Sizin haberiniz var mı, ne yaptınız?" diye. "Yok, bizden görüş falan alan yok." diyor. Talim Terbiyeden Hükûmet görüş almıyor. Nimet Hanım da sizin bakanınızdı, bugünkü Bakan da sizin bakanınız. Peki, Talim Terbiyede kaç defa değişiklik yapıldı? Bunların dersleri, ders kitapları değişti her bakanda; öğretmenler değişti, okul müdürleri değişti, her şey değişti. Şimdi de bu değişikliklere devam ediliyor.

Sevgili arkadaşlarım, sadece bu ders kitaplarıyla, ders programlarıyla, eğitim politikasıyla Talim Terbiye değil, bir Devlet Planlama var. Devlet Planlamada eğitimin nasıl olacağı orada planlanır. Devlet Planlamaya elhamdülillah soran moran bu işi yok. Efendim, beş yıllık programlarda, orta vadeli programlarda, yıllık programlarda ve icra planlarında bu konu yok. Peki, bir de eğitim şûraları var. Hani Atatürk'ün çok önem verdiği, daha savaş yıllarında maarif öğretmenlerin, Bursa'da topladığı o öğretmenlerin, şûralar falan... Burada da, bu maarif şûralarında böyle bir şey yok. Peki, ne olacak? O yok, bu yok. Şimdi, kalkınma planlarında olmayan, şûralarda olmayan, Talim Terbiyede olmayan, efendim, iktidarın da kendi adıyla değil milletvekillerine verdirdiği teklifle bu kanun buraya getiriliyor. Ve sayın arkadaşlar bize deniyor ki: "Sizin bir öneriniz var mı?"

Sevgili arkadaşlarım, önerimiz var mı? Arkadaşlarımız söyledi, işte "bir artı sekiz, artı dört" filan; hepsini söylüyorlar burada, ama "Yok." diyorlar, Başbakan da, Bakan da "Yok, bunların önerileri yok." diyor. Ben size şimdi öneriyorum sayın arkadaşlar: Millî Eğitim Bakanlığı, MEB. Eğer siz bu sistemi böyle götürürseniz bunun adı "MEB"likten çıkar yani "millî" vasfını kaybederseniz, "CEB" olur. "CEB" ne demektir? CEB; "cemaatler eğitim bakanlığı" olur. Tamam mı? Size diyoruz ki o zaman siz bunu böyle uygulayacaksınız, "millî" vasfını, "millî" özelliğini kaybedeceği için bu Bakanlığın ismini bir defa değiştirin. Ha, "T" de olabilir, "TEB" de olabilir başı. "TEB" derken - "Tayyip Bey" falan demiyorum, Tayyip Bey zaten Türkiye- "tarikatlar ve eğitim bakanlığı" da olabilir, bunu da öneriyorum.

Şimdi, sevgili arkadaşlar, bundan sonra başka bir şey daha söylüyorum: Bizim, dün arkadaşlar burada dediler ki: "Siz, bize yakın dergilerde, kitaplarda yazılar yazılıyor, yoktur öyle şeyler." Ben, şimdi bir tane söylüyorum. Efendim, Yeni Şafak, bugünkü, Fatma Barbarosoğlu "Eğitim danışmalarının tartışmalarını izliyorum, çocukların eğitiminin bir yıl öne çekilmesine itiraz ediyorum. Sayın Başbakanımızın ve Sayın Millî Eğitim Bakanımızın bu konuyu dikkatlice düşünmelerini ve apar topar böyle bir uygulamaya gitmelerini istemiyoruz." diyor. Sevgili arkadaşlar, bakın, Taraf gazetesi de "Bu sistem matematikçi yetiştirmez." diyor ve bir de örnek veriyor. Kendisini "Veysel Karani

Hazretleri” olarak tanıtan bir zat Erzurum’da, cennetin 12 milyonluk kısmını parsellemiş, satmış müritleriyle beraber. Şimdi, insan...

İZZET ÇETİN (Ankara) – AKP’ nin ömrü kalmadı o zaman.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Efendim, böyle yapmanıza gerek yok. Bu, Taraf gazetesinde çıkmış bugün.

RAMAZAN CAN (Kırıkkale) – Ne alakası var burayla?

İZZET ÇETİN (Ankara) – Vereceğiniz eğitim oraya götürecektir.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Eğer insanlar cennetten parsel alıyorsa, buna inanıyorsa...

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Eğitilmiş olsalar böyle şeyler olabilir mi?

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Demek ki...

İZZET ÇETİN (Ankara) – Siz de işte eğitimden kaçırıyorsunuz.

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri... Sayın Ökten...

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Arkadaşlar, ben şunu diyorum ve noktalıyorum: Bakın, 4+4+4; üç tane değil mi? Aslında ben buna “3+3+3+3” de diyebilirim. Yarınki gelen bir Hükûmet de bunu böyle yapabilir. Yani o zaman bu millîlik vasfının dikkate alınarak eğitimi bütün siyasetlerin üstünde tutmamız gerekiyor. Ben diyorum ki bu 4+4+4; efendim, gaflet, dalalet ve hıyanettir. Üç tane dört, gaflet artı dalalet artı hıyanettir.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Başkan, burada kimse kimseyi ihanetle suçlayamaz.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Şimdi liseler dört yıl, şimdi o ihanet mi oldu?

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Efendim...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Şu anda liseler dört yıl...

İZZET ÇETİN (Ankara) – Arkadaşım, orada Başkan var, Başkan ikaz eder.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Milletvekili, lütfen... Sayın Başkan, konuşan Sayın Vekil...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Olur mu öyle!

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Konuşmayı bitireyim ki ondan sonra yani siz...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi, arkadaşlar...

BAŞKAN – Bir dakika...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – İhanetle suçlanırsa bir milletvekili, olur mu öyle şey?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sataşabilirsin, mikrofona konuşmayacaksın.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Arkadaş, buranın sorumlusu olduğu için.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Arkadaşlar, “gaflet” demek “yanılgı” demektir. Ben Hükûmetin yanılgı içinde olduğunu kabul ediyorum, onun için “gaflet”i söylüyorum. “Dalalet” demek yoldan çıkmadır, yörüngeden çıkmadır. Üçüncü aşamada da güveni yok... “İhanet” demek

sadakatsizliktir. Yani Türkiye'deki mevcut sisteme sadakatimiz yoksa ülkeye ihanet oluyor. Bu gidiş dört dörtlük bir rezalettir.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Başkanım, bir söz istiyorum.

BAŞKAN – Buyurun.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi, değerli arkadaşlar, Türkiye Büyük Millet Meclisi ve bu Komisyon, hakikaten her şeyin özgürce söylendiği bir komisyondur. Nitekim neredeyse yüz saate yakın zamandır da müzakere yapıyoruz. Arkadaşlarımız her şeyi söyleyebilirler ama burada alt komisyonda görüşülmüş, kanun teklifi olarak verilmiş, burada günlerdir müzakere edilen bir konuyla ilgili “ihanet” kelimesini kullanamazlar; bu, doğru değildir, bu, Meclise yakışmaz. Bu, “ihanet” demek, bilerek ve isteyerek ülkenin mahvı için gayret göstermek demektir. “Sadakatsizlik”le “ihanet” birbirinden farklı kelimedir. Sayın Milletvekilinin eğer kastı sadakatsizlik oluyorsa lütfen “ihanet” kelimesini geri alsın. Eğer “ihanet” olarak söylüyorsa bunun kesinlikle reddedildiğini, kesinlikle kabul edilmeyeceğini ve bunun sadece söyleyeni bağlayacağını, hatta biliyorsunuz bir konuda eğer suçlanan kişi o şeyi hak etmiyorsa bunun kendisine döneceğinin bizim de inancımız gereği olduğunu ifade ediyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Bostancı, buyurun.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkürler.

Tabii, farklı kullanılan kavramlar var ama bazı kavramların ne anlam ifade ettiğini biliyoruz. Buna ilişkin geçmişimizde büyük bir repertuar var.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) - Öğrenmek için soruyorum. Sataşma için mi söz verdiniz, söz sırası mı?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Sataşmaya ilişkin, söz için değil, hayır. Şu sataşma konusunda söz aldım, evet.

BAŞKAN – Bir önceki konuşmacıya cevap olarak.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Evet, bir dakikalık bir söz, izin verirseniz.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – ...daha iyi olurdu.

BAŞKAN – Şüphesiz, ama o yerinde kendisine verilecek cevabı bekleyebilecek kadar sabrının olması gerekir.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Efendim, kendisi de yoktu, o yüzden. Naci Bey de şimdi mi geldi?

BAŞKAN – Naci Bey dinledi o zaman.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ben dinledim, buradaydım.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Dinledi ama çıktı efendim.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – “Gaflet, dalalet ve hıyanet içinde” sözünü duydum. Bu “hıyanet” sözünü kesinlikle Vekil Arkadaşımız özür dileyerek geri almalıdır çünkü uygun bir söz değildir. Türkiye’de bu İktidarı hıyanetle suçlamak beraberinde müteakbil suçlamaları çağırır.

İZZET ÇETİN (Ankara) – Rövanşın rövanşı getirdiği gibi.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hayır. Affedersiniz, rövanş alınması gereken, bunu çağırın bir kasıtlı mı söylenmiştir, yani “hıyanet” lafı, “rövanş”ı demiyorum?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yasal haklarınızı kullanın Hocam.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ben Sayın Vekilin bu “hıyanet” sözünün kesinlikle kabul edilemez, uygun olmayan...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yasal haklarınızı kullanın efendim, tarih verecek bunun cevabını.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hayır, bunun için benim bağırman, masayı yumruklamam, masanın üzerine fırlamam gerekmez. Sayın Vekilin, kendisi gerçi sonradan “hıyanet” e özel bir anlam atfetmiş ve ben bu bağlamda da söyledim demiştim ama buna...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Tamam.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hayır, tamam değil.

Buna siz böylesine özel bir anlam atfederek açıklık kazandırdığınızı varsayamazsınız.

BAŞKAN – Sayın Kaptan...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – “Ülkenin yöneticileri -affedersiniz- gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilir.” sözünü hatırlamıyor muyuz? Bu anlamda mı söylüyorsunuz? Elbette bunu hatırlatıyorsunuz veya ben bunu anlıyorum.

İZZET ÇETİN (Ankara) – Gençliğe Hitabe’deki o sözcüklerden de rahatsızlık duyuyorsunuz.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Bakın, uygun bir söz değil, bunun için benim bağırman çağırman gerekmez, uygun olmadığını anlatmam için. Sizden ricam, nezaket ve nezahet çerçevesinde bunu geri alın.

BAŞKAN – Sayın Bostancı’nın sözü aynı zamanda Başkanlığımızın da katıldığı bir taleptir.

Lütfen Sayın Kaptan...

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Sayın Başkan, değerli arkadaşlarım; şimdi burada yaptığımız konuşmalarda birbirimizi kırmak, aşağılamak anlamında değil benim sözüm. Bu türlü, parlamentolarda sert tartışmalar olabiliyor. Geçmişte, 2002 yılından sonra ben Japonya’ya gitmiştim. Japonya’daki bir arkadaşına, kendisine bir isim takmışlar o zaman; “muhalafet lideri”. “Niye bunu

söylediler size?” dediğim zaman “Ben muhalefet sırasından kürsüye kadar altı saatte gittim.” dedi. “Nasıl oluyor bu altı saat?” “Başkan çağırırdı bizi. Başkan çağırınca ben de -hani ‘hızlı git’ diye bir şey yok kürsüye, bizim Parlamento gibi- altı saatte gittim, altı saatte o hakkımı kullandım, o tepki hakkımı.” dedi.

Şimdi, benim buradaki konuşmamda eğer bu durumun sonu böyle giderse... Şimdi “4+4+4” diyoruz ya, birincisinde bilgisizlik oluyor, ikincisinde bu gafleti, dalaleti ve ilgiyi, bilgiyi, efendim güvensizliği, “ülkeye sadakatsizlik olarak olur” anlamında bunu kendim de burada açıkladım ben. Yoksa başka türlü bir anlam çıkarılmasın.

Ve bir de Sayın Başkan...

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Özür diler misiniz Hocam?

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Özür dilemiyorum efendim. Bir dakika efendim...

Şimdi, Sayın Başbakan diyor ki: “Cumartesi, pazar, pazartesi çalışacaktır Meclis.” O zaman kuvvetler birliği olmuş zaten, kuvvetler ayrılığı bitmiş demektir.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Birileri çalıştırmak istemiyor, Başbakan da çalıştırmak istiyor.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Bizim Genel Başkan da diyor ki: “Bu, eğitim, anayasadan daha önemlidir.” Bizim buradaki niyetimiz budur.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Biz adam gibi çalışmak peşindeyiz, köle gibi değil. Milletimizin hizmetindeyiz.

İZZET ÇETİN (Ankara) – “Demokrasi” sadece iktidarların var olduğu bir rejimin adı değildir.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hocam, bir hafta daha çalışsak ne olacak? On beş gün çalışalım.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, önümüze bakalım, geriye bakarsanız toslarsınız.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Başkanım, çok kısa...

BAŞKAN – Sayın Fatih Şahin, buyurun.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Şunu hatırlatmak istiyorum ki “vatana ihanet” kavramı Anayasa’da geçen bir ifadedir ve anayasal bir suçtur. Burada Sayın Milletvekilimizin yapmış olduğu, bir suç isnadında bulunmaktır. Bir kavramı hangimiz “Ben böyle yorumluyorum.” diyerek ifade edip farklı bir anlama kaydırabiliriz? “Demokrasi”nin, “laikliğin”, “sosyal hukuk devletinin”, bu gibi kavramların asgari müştereklerde bir tanımı mevcuttur. Vatana ihanetin de Anayasa’da bir karşılığı vardır ve Ceza Kanunu’nda tanımı yapılan en ağır suçtan çok daha ağır bir suçtur. Bunun hiç şüphesiz ki hukuki ve cezai sonuçları olacaktır, olabilir. Bakınız, bu gerekçelerle maalesef siyasi tarihimizde siyasi iktidarlar al aşağı edilmiştir. Bu bir iktidar partisi mensubu olarak kayıtsız kalabileceğimiz bir itham değildir.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Kaptan... Sayın Kaptan... Sayın Kaptan, beni duyuyor musunuz?

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Duyuyorum.

BAŞKAN – Sözlerinizin nasıl bir hassasiyetle karşılaştığını, karşılandığını görüyorsunuz. Bu hassasiyeti tatmin edecek bir açıklama yaparsanız oturuma devam etme şansımız olacak.

Buyurun.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Efendim, arkadaşlarımız nasıl bir hassasiyet gösteriyorsa, nasıl anlıyorlarsa öyle anlasınlar. Ben onun için, şimdi... (Gürültüler)

BAŞKAN – Şöyle anlıyorlar...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Metin Bey... Metin Bey...

İZZET ÇETİN (Ankara) – Tutanaktan bakın arkadaşlar.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Metin Bey, bir milletvekilini ihanetle suçlamak hiç kimsenin kabul edeceği bir şey değil.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Tutanağı getirin.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Böyle bir rezillik olur mu ya! Böyle bir rezillik olur mu! Bir milletvekili, bir komisyon ihanetle suçlanır mı?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Açın davayı.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – O zaman buradan çıkacaksınız, Ankara Adliyesine gideceksiniz, savcılığa suç duyurusunda bulunacaksınız!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bu arkadaş özür dilemezse ben de bir milletvekili olarak bir hakkımı kullanacağım, hepiniz pişman olacaksınız; haberiniz olsun! (Gürültüler)

BAŞKAN – Fikri Bey... Fikri Bey...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Pişman etmeye kalkanı pişman ederiz!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Hepiniz pişman olursunuz! Milletvekili ihanetle suçlanamaz!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kimi tehdit ediyorsun?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, Grup Sözcüsü olarak söz istiyorum.

BAŞKAN – Bir dakika... Bir oturun lütfen.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Başkanlık Divanı tarafsız olsun.

BAŞKAN – Sayın Öner...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Başkanlık Divanı milletvekilidir Sayın Vali. Haberiniz var mı!

BAŞKAN – Fikri Bey... Fikri Bey...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, biz de milletvekiliyiz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Milletvekilidir ve insandır.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Hiç kimsenin hiçbir milletvekilini vatana ihanetle suçlamaya hakkı yoktur.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Arkadaşlar, uzatmayalım, o zaman ben özür dileyim, bitsin.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bunu istiyorlarsa bunu yapalım. Bu isteniyorsa bunu yapalım, niye yapmıyoruz? Bana milletvekili olarak ihanet suçlamasını yönelten adama ben razı olmam! (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Özür dilemezse... Metin Bey, bak...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bir saniye, Haluk Bey bir şey söylüyor.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bir dakika, ben bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri, bir dakika lütfen...

Siz oturun lütfen.

HALUK İPEK (Ankara) – Arkadaşımız kastını aştığını beyan etmek istiyor. Dolayısıyla...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Özür, özür... Özür bekliyorum.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – Şimdi, ben kastımı aştıysam sözümü geri alıyorum ancak benim okuduğumda burayı özellikle dikkat çeker diye...

BAŞKAN – Tamam, teşekkür ediyorum.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sözünü geri alsın.

OSMAN KAPTAN (Antalya) – “Gaflet” yerine “yanılgı” ...

BİHLUN TAMAYLIGİL (İstanbul) – Sayın Kaptan, açıklamanı yaptın, yeter.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yeter, bitti.

BAŞKAN – Sayın Kaptan, tamam.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sayın Başkan, bir dakika...

BAŞKAN – Hayır, kimseye söz vermiyorum.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Şimdi, 1, 2, 3, 4... Niye bize vermiyorsunuz Sayın Başkan?

BAŞKAN – Bir dakika, sıranızı bekleyin.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Niye bize söz vermiyorsunuz?

BAŞKAN – Niye size söz vermediğimi size açıklamak zorunda değilim. Sırayı takip ediyorum.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Efendim, biz nezaketle oturuyoruz. Başkanlık Divanı tarafsız olmalı.

BAŞKAN – Evet, ben de nezaketle yönetmeye çalışıyorum.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sizin iktidar üyeniz sürekli müdahale ediyor.

BAŞKAN – Lütfen oturun.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – 3 arkadaşınıza söz verdiniz, bize vermiyorsunuz. Niye vermiyorsunuz?

BAŞKAN – Lütfen oturun. Lütfen oturun. Niye söz vermediğimi...

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Ama biz nezaketle oturuyoruz burada, hiçbir şey demiyoruz.

BAŞKAN – Ben de nezaketle yönetmeye çalışıyorum dikkat ederseniz.

Şimdi, ne kadar konuşacaksınız?

İLHAN CİHANER (Denizli) – Yirmi saniye.

BİHLUN TAMAYLIGİL (İstanbul) – Saniyeyle olur mu, bir milletvekili söz istiyor.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Cihaner.

Lütfen, ayağa kalkmadan...

İLHAN CİHANER (Denizli) – Şimdi, burada kullanılan dile, anladığım kadarıyla özellikle Naci Hocam ve Wittgenstein üzerinden çok fazla atıfta bulunuldu ve Osman Bey bu sözü söyleyince ben bu sözü bir yerden hatırlıyorum dedim, Medisin verdiği tablettten hemen girdim; Başbakanın Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı. Yani bu kadar tepki gösterilecek bir şey olduğunu zannetmiyorum. Başbakan, Kılıçdaroğlu'na şöyle söylüyor. Kılıçdaroğlu'nun bazı uluslararası örgütlerde Türkiye'de olan biten hukuksuzluklara dair yaptığı eleştirilerle ilgili olarak, aynen şunu söylüyor: "Terör iddiasıyla yargılanan, gazeteci olmayan kişilerden dolayı ülkeni dünyaya şikâyet edeceksin; bu, acziyettir, gaflettir hatta dalalettir." Bakın, dalaleti...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – İhanet var mı?

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – İhanet var mı?

NEBİ BOZKURT (Mersin) – İhanet yok ama.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Yahu arkadaşlar bir saniye, bir saniye...

BAŞKAN – Sayın Cihaner...

İLHAN CİHANER (Denizli) – Oradaki kasıt da bellidir, buradaki kasıt da bellidir.

BAŞKAN – Sayın Kaptan zaten sözünü geri aldı.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Bu, bu kadar söylendi, geçildi. Bunu...

BAŞKAN – Sayın Cihaner, Sayın Kaptan sözünü geri aldı. Sizin tavzihinize de gerek kalmadı. Teşekkür ederim.

Sayın Serindağ, çok kısa lütfen.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Tabii, tabii. Çok teşekkür ederim Başkan.

Sayın Başkanım, şimdi, Sayın Kaptan bir ifadeye bulundu, zaten ifadesini düzeltti. Tabii, bazı arkadaşlarımız tepki gösterdiler. Şimdi, ben şunu dikkatinize sunmak istiyorum: 2 Divan üyesi Beyefendi, Sayın Işık ve Sayın Çakır, Divana yakışmayacak şekilde sürekli yerlerinden söz atıyorlar.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ne diyorsun sen ya! (Gürültüler)

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Bakın, ifade bu.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Adam “ihanet” diyecek, ben de burada oturacağım, öyle mi!

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Şimdi, ifade bu.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Konuştuğu şeye bak ya!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Böyle yaptığınızı söylüyor!

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Tehdit ediyorsunuz ya.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bak, milletvekilliği onuru hiçbir şeyin altında değildir. Kusura bakmasın kimse.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hocam, mikrofondan tehdit ediyorsunuz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ayıptır ya! Ayıptır ya!

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Şimdi, Sayın Başkan...

BAŞKAN – Bakın, bir dakika...

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Benim bir şey söylememe gerek kalmadı, bakın...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – “Pişman edeceğim.” diyorsun, tehdit ediyorsun.

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Benim bir şey söylememe hiç gerek kalmadı.

BAŞKAN – Sayın Serindağ...

Sayın milletvekilleri, kime söz verdiysen, lütfen sadece o konuşsun, diğer milletvekilleri de onu sükûnetle lütfen...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Işık da dâhil mi?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sağınıza, solunuza da söyleyin.

BAŞKAN – Sayın Valim, bunu en önce sizin anlamanızı bekliyorum.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kural dışı şeyler oluyor.

BAŞKAN – Kural dışı bir şey olmuyor.

Sayın Serindağ, buyurun.

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Efendim, teşekkür ederim.

Gerçi bu ifadeden sonra...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – “İhanet” kelimesi nasıl kabul edilebilir?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hâlâ konuşuyorsunuz ya!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ne demek hâlâ konuşuyorsun ya!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hâlâ konuşuyorsun!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ne demek hâlâ konuşuyorsun ya! Sana ne!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Başkan rica ediyor, sen hâlâ konuşuyorsun!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sana ne! Sana ne!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Nasıl sana ne ya!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Vuvuzela gibi sürekli ötüyorsun ya!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ötüyorsun...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Sürekli ötüyorsun!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, ben de bu lafın altında kalmıyorum. “Sürekli ötüyorsun.” ne demek!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Kalma, sürekli ötüyorsun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ne demek “Sürekli ötüyorsun?” Sözüünü geri almak zorunda. İnsanlar ötmezler, konuşurlar. Hayır efendim, sözünü geri alacak Beyefendi.

Ne demek “Ötüyorsun.” Sayın Başkan.

Hayır efendim, siz kendinizi benim yerime koyun. Sözüünü geri alacak, özür dileyecek.

BAŞKAN – Bir dakika, tavzih ederiz.

Sayın Atıcı, oturun lütfen.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bekleyeceğim Sayın Başkan, sözünüze güvenerek

BAŞKAN – Buyurun Sayın Serindağ.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Şimdi, Sayın Başkan, tüm bunlardan sonra aslında benim bir şey söylememe gerek kalmadı, durumun ne olduğunu siz kendiniz görüyorsunuz. Bana göre burada yapılacak olan, zatıalinizin duruma doğrudan müdahale etmesi ve gereğini yapmasıdır.

BAŞKAN – Yapıyorum işte, gereğini yapıyorum.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Gereğini yapmasıdır. Evet, ben bunu söylüyorum.

Teşekkür ederim.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, özel yetkili Komisyon Sözcüsü Fikri Işık'tan biz şikâyetçiyiz. Bizi nasıl pişman edeceksen pişman et!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ya, senin şikâyetçi olmaya hakkın bile yok!

TUFAN KÖSE (Çorum) – Konuşma!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Otur oturduğun yere! Senin şikâyetçi olmaya hakkın yok, Komisyon üyesi bile değilsin.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Konuşma sen! Benim her türlü hakkım var.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Konuşuyorsun...

BAŞKAN – Fikri Bey, rica ediyorum ya, yapmayın kardeşim ya!

TUFAN KÖSE (Çorum) – Her şeye burnunu sokuyorsun. Senin bu kürsüye oturmaya hakkın da yok! Nasıl pişman edeceksen söyle bize. Özel yetkili Komisyon Sözcüsü aynı özel yetkili savcılar gibi!

BAŞKAN – Sayın Milletvekili, lütfen oturun, yapmayın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sözüünü düzeltsinler efendi.

BAŞKAN – Sayın Valim, siz de oturun.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, inanın çok rahatsız oluyoruz.

BAŞKAN – Bir oturun lütfen.

TUFAN KÖSE (Çorum) – İnanın çok kırıldım.

BAŞKAN – Anladım kardeşim, lütfen oturun.

Bir dakika, bir sükûnet olsun lütfen.

Osman Bey, alınganlık gösterdi Sayın Milletvekili.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Alınganlık gösterecek bir şey söylemedim.

BAŞKAN – Ne dediniz?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Benim söylediğim söz, burada yedi gündür beri konuşuyoruz ve her şeye müdahale ediyor arkadaş. Burada Komisyon üyesi arkadaşlar var. Tabii ki söz söyleyebilirsiniz, karşı gelebilirsiniz, karşı fikirlerinizi ifade edebilirsiniz, konuyla alakalı görüşlerinizi izah edebilirsiniz ama olayı böyle ajite edece şekilde ikide bir böyle hemen... Yani duruşunuz, beden diliniz masum gibi duruyor ama sürekli laf atıyorsunuz. Ben bunu söylemeye çalıştım. Alındıysanız da sözümü geri aldım.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Kime söylüyorsunuz?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – O biliyor kim olduğunu.

BAŞKAN – Tamam.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, hatırınız olmasa, vallahi, yani gerisini siz düşünün.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Baydar, buyurun.

Lütfen, çok kısa, toparlayıcı...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; Millî Eğitim Komisyonu entelektüel bir komisyondur. Dilimizi lütfen... Özellikle Divanda bulunan arkadaşlarımızın çok dikkatli davranmalarını rica ediyorum. Fikri Bey, Osman Bey, özellikle 2 arkadaşımız bizim milletvekili arkadaşlarımızı -Osman Çakır ve Fikri Işık arkadaşımız- tahrik eder tarzda konuşmaktadırlar. Bunlar bizi son derece üzmektedir. Bu Komisyonun üslubuna, adabına uymamaktadır.

Fikri Bey'in, biraz sonra, tahmin ediyorum şekerinde bir problem var, o nedenle dışarı çıkması gayet uygun olmuştur. Biraz şekerli su falan içerse uygun olur. Döndükten sonra onun da makulleşerek sözlerinden dolayı özür dileyeceğini tahmin ederek iyi niyetimi belirtiyorum efendim.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Arkadaşlar, Sayın Işık, hepimizi, bütün milletvekillerini bir şekilde ilzam etme ihtimali olan bir “ihane” kavramının buraya yakışmadığı düşüncesiyle itirazını hepimiz adına milletvekili sıfatıyla dile getirdi. Sayın Konuşmacı da bunu makul karşılayarak zaten tashih etti, tavzih etti. Dolayısıyla, konuyu inşallah hepimizin paylaşacağı bir anlayış birliği içerisinde sonuçlandırmış olduk.

Şimdi, bir sonraki konuşmacı Sayın Mehmet Ersoy, burada mı? Yok.

Sayın Fatih Şahin, buyurun.

Lütfen, konuşmacıya müdahale etmeyelim. Özellikle ayağa kalkarak konuşmayalım.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Sayın Başkanım, değerli milletvekili arkadaşlar; herkese hayırlı günler diliyorum.

Sayın Başkanım, benim konuşmam öncesinde de bana böyle bir rahatlık sunduğunuz için sizlere de ayrıca teşekkür ediyorum.

Öncelikle ben şunu ifade etmek istiyorum ki AK PARTİ her zaman için toplumun değişim, dönüşüm taleplerinin, demokratikleşme ve normalleşme taleplerinin temsilcisi olmuş ve kendisine rota olarak, siyasi istikamet olarak halkımızın bu taleplerini siyasetinin merkezine oturtmuş bir partidir. Şu an görüşmekte olduğumuz kanun teklifi de toplumumuzun bu konudaki hassasiyetinin, duyarlılığının, taleplerinin bir neticesi, bir tezahürü olarak görmek gerektiğini düşünüyorum. AK PARTİ şimdiye kadar her zaman toplumun bu tür taleplerine, değişim, dönüşüm isteklerine çok güçlü bir şekilde kulak vermiştir. Şimdiye kadar biz hiç toplumsal bir talebe sırtımızı dönmedik, buna da sırtımızı dönmemiz beklenemezdi. Bundan dolayı da şu anda bu kanunu burada bu kanun teklifini görüşüyoruz.

Eğitim sistemlerinin, eğitim kurumlarının toplumsal, devlet içerisindeki rolü, görevi ne olmalıdır, bence bunu çok net bir şekilde, işin başında bir ortaya koymamız gerekiyor. Eğitim kurumları bir torna tezgâhı değildir. Eğitim kurumları, belirli bir anlayışın, belirli bir zihniyetin, belirli bir ideolojinin olması gerektiğini söylediği şekilde yaşayan, inanan, var olan nesiller oluşturmak için bir vasıta olarak, bir alet olarak kullanılmamalıdır. Eğitim kurumlarının görevi, işlevi bireyi ön plana çıkarmalı, bireyin kendisini gerçekleştirmesinin önündeki engelleri ortadan kaldırmalıdır. Eğitim kurumları, kişinin, bireyin ve bu konu üzerinde çocukların, gençlerin kendilerine duyduğu saygıyı, kendilerine duyduğu ihtiramı, güveni, cesareti artırıcı bir vazife görmelidir. Bu anlamda, eğitim sistemimizdeki ideolojik izleri, kırıntıları ortadan kaldırmak anlamında bu değişikliğin elzem olduğunu düşünüyorum. Maalesef, şu anki eğitim sistemimizle, her şeyden bir şeyler bilen ancak hiçbir şeyden tam anlamıyla bir şey anlamayan bir nesil yetiştiriyoruz. AK PARTİ'nin buna kayıtsız kalması hiç şüphesiz ki Düşünülemez.

Eğitim sistemiyle kendi ayakları üzerinde durabilen, kendi kararını kendisi verebilen, hayatın zorluklarıyla mücadele edebilen, araştıran, inceleyen, irdelleyen, analitik düşünme yeteneğine sahip bir nesil yetiştirmek istiyorsak eğitim sistemimizdeki bu aksaklıklarla yüzleşmek ve bunları değiştirmek

durumunda olduğumuzu düşünüyorum. Şu anki hâliyle eğitim sistemi maalesef bir kitlenin parçası bireyler, daha doğrusu birey olamayan gençler, nesiller yetiştirmektedir, pasif vatandaşlar yetiştirmektedir. Kalbini, beynini hiçbir yere kiraya vermeyen, bilimsel gerçekliğin peşinden koşan bir gençlik istiyorsak eğitim sistemimizdeki çok çok uzun yıllar öncesinde kodlanmış bu izleri ortadan kaldırmamız gerektiğini düşünüyorum. Şunu çok açık bir şekilde ortaya koymamız lazım: Eğitim sistemimizdeki sorunlarımız aslında ülkede yaşanan birçok sorunun temelinde yatmaktadır. Birçok sorunun kaynağı eğitim sisteminden kaynaklanmaktadır. Eğer mesleksizlik problemini ortadan kaldırmak istiyorsak eğitim sisteminde bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor. Eğer işsizlik oranımızı, mesleksizlik probleminin bir uzantısı olan işsizlik oranımızı düşürmek istiyorsak eğitim sistemimizde bazı değişiklikler yapmamız lazım. Eğer zayıf şahsiyetli, zayıf kişilikli nesiller yetişmesin istiyorsak... Ki bunda mesleksizliğin de çok büyük önemi vardır çünkü mesleği olmayan bir birey toplum içerisinde bir şahsiyet oluşturma imkânından mahrum kalır. Maalesef, 28 Şubat sürecinde imam hatip okullarının önünü kesmek gayesiyle yapılan düzenlemeler ülkemizde bir mesleksizlik problemine de sebebiyet vermiştir. Bu değişiklikle bu sorunun da üstesinden geleceğimize inanıyorum.

Ülkemizdeki cari açık problemini de yine bu eğitim sisteminde yapacağımız değişikliklerle ben aşabileceğimize inanıyorum.

Yine, Kürt sorununu, demokratikleşme ile ilgili sorunlarımızı bu eğitim sisteminde yapacağımız değişikliklerle çözeceğimize inanıyorum.

Sivil ve demokratik bir yapıyı ancak ve ancak eğitim sisteminde yapacağımız ıslahatlarla, reformlarla gerçekleştirebileceğimize inanıyorum.

Hukuk devletini, hukukun üstünlüğünü tesis etmek istiyorsak, gençlere, çocuklara, evlatlarımıza demokrasi kültürünü aşılammamız gerekiyor. Herhangi bir ideolojiyi, herhangi bir dogmayı değil, hukuku, demokrasiyi, insan haklarını çocuklarımıza, gençlerimize aşılammamız gerektiğini düşünüyorum.

Bazı konuşmacılar yapılan değişiklikle ilgili olarak bir rövanşizm peşinde olduğumuzu, bir intikam alma peşinde olduğumuzu ifade ediyorlar. Ben, sosyolojik olarak ve siyasal olarak bunun temelsiz bir nitelme olduğuna inanıyorum. AK PARTİ son seçimlerde bu ülkede yaşayan her 2 seçmenden 1'inin oyunu aldı; çok farklı etnik grupların, çok farklı sosyal grupların, çok farklı siyasal grupların oyunu aldı. AK PARTİ'ye İslamcılar da oy verdi, muhafazakârlar da oy verdi, liberaller de oy verdi, sosyal demokratlar da oy verdi, birçok etnik grup oy verdi. Böylesine geniş bir yelpazenin siyasi teveccühüne mazhar olmuş bir partinin intikam peşinde koştüğünü söylemek, rövanşist duygular içerisinde olduğunu söylemek hiç şüphesiz ki mümkün değildir.

TUFAN KÖSE (Çorum) - Sayın Vekilim Başbakanınız söyledi.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Bitireyim, ondan sonra lütfen siz devam edin. Başkanımız uyardı, sağ olsun, bana çok güzel bir zemin hazırladı.

Rövanşizm ve intikam duygusu ancak ve ancak ideoloji partilerinin gündeminde olabilir. AK PARTİ bir ideoloji partisi değildir. AK PARTİ, milletimize ve insanlığa hizmet etmeyi kendisine şiar edinmiş, muhafazakâr demokrat siyasal kimliğe sahip bir hizmet partisidir. Hizmet partilerinin gündeminde rövanşizm de olmaz, intikam duygusu da olmaz. AK PARTİ her zaman için kurumların, yapıların demokratik ıslahatlarla, reformlarla dönüşmesinden yana bir partidir. AK PARTİ, bakınız, konjonktürel olarak iktidara gelmiş bir parti de değildir. Eğer konjonktürel olarak iktidara gelmiş bir parti olsaydı belki bir rövanşizm duygusundan, bir intikam duygusundan bahsedilebilirdi ancak AK PARTİ iktidarda dokuz yılını tamamlamıştır, onuncu yılına yürümektedir. AK PARTİ girdiği üç seçimden de tek başına iktidar olarak çıkmıştır ve her birisinde halkın teveccühü, kendisine göstermiş olduğu teveccüh daha da artmış bir partidir. Böyle bir parti kimden intikam alacak, kime intikamını yönelterek rövanşizm duygularını tatmin edecek? Onun için, ben diyorum ki: AK PARTİ, rövanşist değil, reformist bir partidir. AK PARTİ intikam almaz, AK PARTİ ıslahat yapar.

Yine, son olarak, az önce saygıdeğer bir milletvekilimiz bir yerde cennetten yer satan bir sahtekârdan bahsetti. Tam da bu örnek aslında ülkemizde güçlü ve sağlıklı bir din eğitime ihtiyacı olduğuna göstermektedir. Eğer, güçlü ve sağlıklı bir din eğitimi biz çocuklarımıza vermezsek, bu din sahtekârlarının, din bezirgânlarının, dini istismar edenlerin, dini suiistimal edenlerin sayısı daha da artacaktır. İşte tam bu örnekten dolayı sağlıklı bir din eğitimi vermemiz gerektiğine inanıyorum. Bizim din eğitiminden kastımız, anladığımız, herhangi bir bireyin herhangi bir dine inanması konusunda kendisinin zorlanması değildir, biz böyle bir şey yapmayız. En başta sahip olduğumuz inanç bize bunu yasaklar, bizi bundan men eder ama toplumun da bir din eğitimi talebi varsa, bu konuda bir ihtiyacı varsa da AK PARTİ buna hiçbir zaman için kayıtsız Kalmaz çünkü -sözlerimin başında ifade ettiğim gibi- AK PARTİ'ye rotasını çizen bu millettir.

Sözlerimin sonunda, kanunlaşması hâlinde, bu teklif sayesinde insanların, bireylerin, bu konu özelinde öğrencilerin, çocukların, gençlerin üzerindeki diğer insanların, ekonominin, devletin, ideolojilerin, dogmaların tasallutundan ve dayatmalarından çocuklarımızın, gençlerimizin kurtulması konusunda yapılacak bu değişikliğin önemli bir adım, önemli bir mesafe olması inancımı tekrar ediyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Şahin.

Hem size teşekkür ediyorum hem de sayın üyelerimize, sayın milletvekillerimize dokuz dakika kırk beş saniye boyunca konuşmacıyı sessizce dinledikleri için ayrıca teşekkür ediyorum.

Sayın Özcan Yeniçeri, buyurun efendim.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Efendim, çok teşekkür ediyorum.

Ben cümleme “MHP” yle başlayıp cümlemimin sonunda da “MHP” yle bitirmeyeceğim...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – MHP yle başladınız.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Hayır, giriş olarak ifade ediyorum.

Şimdi, eğitimde parti ismi kullanmak ve hele hele dokuz dakikalık bir konuşma veya on dakikalık bir konuşma içerisinde elli defa “AK PARTİ”, elli defa “CHP” demek... Yani ben, doğrusu, eğitimle ilgili bir konuyu konuşurken bunun çok oturduğunu düşünmüyorum yerli yerine.

Şimdi, biz, çok önce de ifade ettiğimiz gibi, bir şeyi yanlış yapıyoruz. Önce bu toplumda gerçekten kişiler bazı değerleri ifade ederken mümkün olduğu kadar bu değerlerin şeklini, biçimini, formatını ifade ediyorlar, içeriğini ifade etmiyorlar. Yani bir insan çocuğuna “Oğlum, düzenli ol.” dediği zaman, düzenin ne olduğunu tanımlamadan söylediğinden çocuk düzenin güzel bir şey olduğunu çünkü ebeveynin böyle istediğini biliyor fakat düzenli olmanın ne anlama geldiğini bilmediği için düzenli davranamıyor ama “Düzen eşittir “Her şey için bir yer, her şey kendi yerinde.” şeklinde bir tanım yapar, arkasından çocuğa “Düzenli ol.” dersiniz çocuk her şey için bir yer bulma ve her şeyi de kendi yerli yerine koyma alışkanlığını ve bilincini edinir. Dolayısıyla kavramların altında insanları yönettiği bir noktaya geliyoruz fakat kavramların içeriğini bilmediğimiz için de Batı’da “nominalizm” denilen bir adcılık illetine tutulmuş oluyoruz.

Şimdi, size bundan ta iki bin beş yüz yıl önce eski Atina’da Polemarchus Thrasymachus ve Sokrates arasında geçen bir konuşmayı anlatmak istiyorum. Şimdi, “Doğru ve adalet nedir?” diye bir soru sorar Sokrates ve buna Polemarchus “Herkes hakkını vermek adalettir.” diye cevap verir. Bu defa der ki Sokrates: “Herkes hakkını vermek adaletse sarhoşa bıçağını vermek, düşmana silahını vermek adalet midir ya da bu doğru olur mu?”, “Hayır, değildir.” der Polemarchus. “O zaman doğru diyorsunuz ama yani ‘Düşmana silahını vermek adalet değildir.’ derken doğrudan neyi kastediyorsunuz?” dediğinde “Dost olana doğru, düşman olana yanlış.” şeklinde bir ifade veriyor. “O zaman burada adaleti nasıl tanımlayacağız?” şeklinde bir soru sorulduğunda, sorunun cevabı olarak da diyor ki: “İyilik yapana olumlu davranmak, kötülük yapana da kötülük yapmak.” olarak söylüyor. “Peki, hangi şart altında olursa olsun kötülük yapmak gibi bir özgürlüğü olabilir mi iyi bir insanın, öyle bir meziyeti olabilir mi?” şeklinde bir soru soruyor. “Hayır, iyi bir insanın asla kötülük yapmaması gerekir.” deniliyor ve arkasından “Adalet nedir?” sorusu soruluyor “Adalet de güçlünün işine gelendir.” diyor ve bu daha da devam gidiyor, günümüzde de gerçek manada bu kavramları sağlıklı bir zemine oturtup, içeriğini doldurup ondan sonra çocukların veya geleceğimizin nasıl şekilleneceğini bizim ifade etmemiz gerekiyor, temel itibarıyla sorun burada kilitleniyor.

Şimdi, şöyle bir bakalım, acaba “insan” dediğimizde insandan ne anlıyoruz? Her kültürün insana verdiği bir tanımlama var ve kültürlerin insana verdiği insana verdiği tanımlamaların

tamamının da bugün insanı aktarmada ve insanı anlamada yeterli olmadığını görüyoruz. İşte malum bir homo economicus insan var. Bu, bugünkü kapitalist sistemin de esas aldığı insan tipidir. İşte, kendi ihtiyaçları peşinde koşan ve bunu yaparken de rasyonel davranan bir varlık olarak değerlendirilir. Bir başka açıdan bakıldığında, insanı “homo homini lupus” olarak tanımlarlar ve burada insan insanın canavarıdır. Hatta Hobbes bunun üzerine bir devlet teorisi de inşa etmiştir. “İnsanı insana karşı korumak için insanüstü bir iradeye ve iradelerin birleştiği bir üst iradeye ihtiyaç vardır, bu da devlet olmalıdır.” şeklinde ifade eder. Yine Aristo'nun “zoon politikon” diye bir tanımlaması vardır, “politik hayvan” diye ifade eder insanı ama “İnsan yalnız bundan ibaret midir?” sorusunun cevabı da elbette muallaktır. Bir başka tanımlama yine, “Her insanın bir fiyatı vardır -Balzac da özellikle ifade eder- yeter ki sizde onu satın alacak para olsun veya miktar olsun.” Bir başka tanımlama sufilerin yapmış olduğu bir tanımlamadır, o da şöyle ifade edilir: “İnsan, hiçbir şeye sahip olmadığı hâlde hiçbir şey tarafından da sahiplenilemeyen varlık.” olarak tanımlanır ve tariflenir. İslam'da insan yani Kur'an'da insan “eşrefi mahlukat” olarak nitelenir ve Alexis Carrel de bütün bu tanım, tarif ve belirlemeler içerisinde meçhul bir varlık olarak ifade eder. Dolayısıyla, bizim bütün bunları içerisine alan bir yapıda insanı görüp bu yapı içerisinde her boyutunun olabileceğini ve bunun gerçek manada bir bütünsellik içerisinde değerlendirileceğini ifade etmemiz gerekiyor.

Şimdi, bu insana ne lazım? Demek ki insanın bir sosyolojik yönü var, bir psikolojik yönü var, bir siyasi yönü var. Yani aklınıza gelebilecek bütün dallarla ilgili, insanda bir kısım, bir eğilim, bir motivasyon olduğunu görmek durumunda ve konumundayız. Peki, biz insanı böyle ele aldığımızda bizim önümüze eğitim bakımından bu ele alma neyi getiriyor? Şunu getiriyor: Bir, insanın psikolojisine yönelik eğitim sisteminde, fizyolojisine yönelik eğitim sisteminde, ekonomisine yönelik eğitim sisteminde, pedagojisine yönelik eğitim sisteminde bir değişim, bir yaklaşım ortaya koymamız gerekiyor. Başka neyi ortaya koymamız gerekiyor? Yani bu toplumun, bizim toplumumuzun sahip olduğu değerlerin, yani tarihsel müktesebata bu insandan ayrılmaması veya onu devre dışı bırakmamamız gerekiyor. O zaman şunu burada rahatlıkla ifade edelim; ben özellikle bu Komisyon toplantılarının böyle kavgalı, yüksek bağırtılı, zaman zaman kesintiye uğramasından önemli derecede rahatsızlık duydum fakat bir şeye çok sevindim, o da şu: Özellikle bütün arkadaşların ve grupların milletin millî ve manevi değerleri konusunda ortaya koyduğu hassasiyete çok sevindiğimi ifade etmek istiyorum ve burada gerek Cumhuriyet Halk Partisi gerek Adalet ve Kalkınma Partisi ortaya koymuş oldukları tavırlarla millî ve dinî değerlerimizi yücelten ve onlara sahiplik eden bir tavır ortaya koymuşlardır ve özellikle Cumhuriyet Halk Partili arkadaşlar kendilerine yönelik olarak dinî yönden eleştiri yapanlara çok sert bir tepki göstermişlerdir haklı olarak ve bunun da bizi aslında çok gururlandırması gerekiyor, bundan çok alacağımız derslerin olması gerekiyor ve bundan yararlanmamız gerekiyor. Yani bir insana “Siz az dürüstsünüz, çok dürüstsünüz; az ahlaklısınız, çok

ahlaklısınız; az Müslümansınız, çok Müslümansınız; az falansınız, çok filansınız.” söyleme hakkımız bizim yok. Öyle tepki gösteriliyorsa demek ki bütün herkesin millî, manevi, insani, ahlaki değerlerimiz konusunda birbirinden çok da farkı yok. O hâlde neyin kavgasını yapıyoruz? Sistemi oturturken bizim neleri nasıl koyacağımızı bir arada düşünerek bu değerleri topluma nasıl aktaracağız, bunun oturup konuşulması gerekiyor, çocuklarımıza bu değerleri nasıl vereceğimizin konuşulması gerekiyor. Yani kimsenin elinde herhangi bir değerın tekeli olamaz, demokratik, hele hele geldiğimiz yüzyılda kitle iletişim ve ulaşım araçlarının bu kadar yaygın olduğu bir dönemde böyle bir tekel üzerinde kimsenin durmaması gerekiyor.

Ezcümle şunu söyleyeceğiz: Bir, bu toplumun dinî değerlerinden, millî değerlerinden, ahlaki değerlerinden, tarihî değerlerinden, insani değerlerinden hiç kimsenin korkmasına ihtiyaç yoktur. Bizim insanımızın dinini öğrenmesi, Kur'an'ını öğrenmesi, Peygamberini öğrenmesi, o dönemin şartlarını öğrenmesi, mevcut değerleri bu noktada içselleştirmesi ve ona göre davranış edinmesinin de hiç kimseyi ürkütmemesi, hiç kimseyi korkutmaması gerekiyor. Bizim bu yönü itibarıyla dikkate almamız gereken şey aslında birbirimizi anlama noktasında biraz ön yargıların etkisinde fazla kalmamızdan kaynaklanıyor. Yani cumhuriyet dönemiyle ilgili bir şey söylemek istiyorum, bazı arkadaşlara cumhuriyet tarihini yeniden okutmak gerekiyor. Yani çok haksızlık ediyorsunuz. Yani cumhuriyeti siz ne zannediyorsunuz arkadaşlar? Gökten zembille mi indi bu cumhuriyet bize? Yani bu cumhuriyet kurulurken çok ciddi bir travma yaşadı bu toplum.

BAŞKAN – Sayın Yeniçeri, toparlayalım lütfen.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Bu cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte ortaya çıkan ve o zamanın fevkalade, olağanüstü şartlarının sonucu olarak zuhur eden hadiseleri istismar etmenin bir manası yoktur, bir mantığı yoktur. Önce onu anlamamız lazım ki sonra algılayabilelim. Bu bakımdan, bu cumhuriyet bizim cumhuriyetimiz, Atatürk bizim Atatürk'ümüz, onun getirdiği değerler, bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğü, muhtaç olduğun kudretin kendi gücünde mevcut olduğunu ifade eden o sözleri ciddi sözlerdir. Kitabımız da bizim, Peygamberimiz de bizim, Atatürk de bizim, cumhuriyet de bizim hepsi bizim. Bunun üzerinden hareket edersek bizim varamayacağımız hiçbir nokta yok. Hiç kimse bazı değerleri kendisi içselleştirip karşısındaki değerleri ise diğer tarafa atfederek onu negatif ilan edip onun üzerinden siyaset yapmasın. Bu, topluma iyilik getirmez, kötülük getirir; bütünleştirmez, ayrıştırır; güç ilave etmez, güç eksildir.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Yeniçeri.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Mehmet Şükrü Erdiç'te.

Buradalar mı efendi? Yoklar.

Söz sırası Sayın Vahit Kiler'de. Yoklar.

Sayın Oğuz Oyan, buyurun.

OĞUZ OYAN (İzmir) – Sayın Başkan, değerli katılımcılar; birkaç gündür burada, bu Komisyonda Türkiye'nin geleceğini belirleyecek bir teklifi görüşüyoruz. Aslında, eğitim meselesi, hele böylesine büyük bir altüst oluşu getiriyorsanız, anayasa değişikliği kadar önemsenmesi gereken bir konudur. Dolayısıyla, eğer uzlaşma aranacaksa işte tam da burada aranmalı ve Komisyon öncesinde aranmalıydı ama öyle anlaşılıyor ki İktidarın bu konuda, eğitim konusunda bir uzlaşma ihtiyacı yoktur. Bakın, Millî Eğitim Bakanı bu sabah NTV’de teklifin üç ana unsurunu ya da hedefini sıralıyor, diyor ki: “On iki yıllık zorunlu eğitim, bu yenidir. İki, kademeli eğitim, yani esnekleştiriyoruz. Üç, eğitim yaşını bir yıl erkene alıyoruz.” Umarım, bu bir yıl erkene alma meselesinde buradaki kısır tartışmalar böylece sona erer, yani “Teklifin neresinde var bu?” denmez artık.

Şimdi, Millî Eğitim Bakanının, aslında daha önceki konuşmalarında muhalefete -burada cevap verildi- ideolojik yaklaştığı ve önerisiz yaklaştığı konusunda bir yaklaşımı vardı. Bunun ne kadar gerçek dışı olduğunu, gerçekleri nasıl tersyüz etme çabasının ürünü olduğunu, aslında böyle bir çarpıtma ihtiyacının kamuoyuna yönelik olarak nasıl önem kazandığını gösteriyor çünkü çok ciddi kamuoyu tepkisi var. Sadece Meclis içi muhalefetten değil, Türkiye’de konuyla ilgili bütün çevrelerin, uzmanların, özellikle öğretim kurumlarının çok önemli tepkileri var. Dolayısıyla, iktidarın elinde tek silah, çarpıtma silahı oluyor. Bakınız, buna yanıtları verildi gerçi ama ben size bu konularda en yetkin kurumlardan birinin, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesinin bu konuda Komisyona da iletilmiş görüşlerinden birkaç şey okuyayım ayrıntıya girmeden: “Bir, önerilen bu 4+4+4 modeli eğitim hakkına erişimi engellemektedir.” Bununla ilgili ayrıntılar gerekirse verilir. “İki, zorunlu ilköğretime başlama yaşının bir yıl erkene alınması ve bunun sonucu olarak okul öncesi eğitimin zorunlu eğitimin dışına çıkarılması çocuğun gelişim ve eğitimine ilişkin bilimsel verilere uygun değildir.” Eğer, bu heyeti bilim heyeti olarak kabul ediyorsanız işte size bir görüş. “Üç, mesleki yöneltmenin erkene alınması sakıncalıdır.” Yani dokuz-on yaşlar düzeyine alınması sakıncalıdır.

Dört: Önerilen yeni sistem mevcut öğretmen yetiştirme koşullarına uygun değildir.

Beş: Gerisine girmeyeceğim: Yaygın eğitimin yani sizin dediğiniz açık öğretimin örgün ortaöğretim kapsamında yer alması temel eğitim ve zorunlu eğitim yaklaşımına uygun değildir. Yani burada sadece muhalefet siyasi bir tepkide bulunmuyor, burada Türkiye’nin bilim kurumlarının bu getirilen önerilerin nasıl da bilim dışı olduğuna ilişkin bir görüşler demeti var. Bu sadece onun değil, toplamın.

Peki, bütün bunlar komisyonun AKP’li üyeleri üzerinde bir ikna etme işlevi yaratıyor mu ya da bir uzlaşma kültürüne adım atmalarına yol açıyor mu? Kesinlikle hayır. Peki neden? Çünkü ortada uzlaşmaz bir yeni toplum mühendisliği projesi vardır ve bunun da vazgeçilmez aygıtı, aracı eğitimi

dönüştürmektir. Eğitimi dönüştürmeden bunu yapamazsınız. Şimdiye kadar çabalarınız oldu ama esas budur. O yüzden kulaklar sağırdır, gözler kör olacaktır eleştirilere karşı.

Değerli arkadaşlarım, biz burada sizi ikna ederek bir yere varamayacağımızı biliyoruz. Kaldı ki sizi ikna etsek bile Başbakanı yani ya da Genel Başkanınızı ikna etmemizin mümkün olmadığı anlaşılıyor. Dolayısıyla, ortada bir siyasal ve ideolojik bir dayatma vardır. Bu dayatma burada söyleniyor ama sadece bir rövanş zihniyeti de değildir. Yani ben iddia ediyorum ki eğer onun payı vardır ama 28 Şubat süreci olmasaydı da böyle bir ihtiyaç bu partinin yeni toplum projesi çerçevesinde gündeme gelecekti çünkü var olanı daha geriye götürüyor. 1997 öncesi beş yıl zorunlu eğitimin gerisi de dört yıla, üstelik yaşı da bir yıl geriye çekerek körpe dimağları dokuz, on yaşında ya meslek seçmeye ya da dinî eğitime yönlendiren yani sanayiye ucuz iş gücü ya da dinî okullara hazırlama.

Şimdi, bu dayatma aynı zamanda iktidarın kanatlarının yani iktidar-cemaat yarışmasının, yapısının da kendi içindeki muhafazakârlık çekişmesinin, yarışmasının da bir sonucudur. Yani bu nedenle de bu tasarının, bu teklifin geri çekilemez olduğunu, iktidarın sadece kendi iç muhalefetine duyarlı olduğu bir yapıya doğru, yani otoriter rejimlere özgü bir yapıya doğru gittiğimizi görüyoruz. Otoriter rejimlerde artık iktidar yasal muhalefete duyarlı olmaktan çıkar. Bu tür rejimlerde iktidar kendi iç muhalefetine duyarlı olmaya başlar ve burada bu yarışmanın da izlerini görüyoruz. Bu, tabii, aslında siyasette aşırı temsil oranına ulaşmanın getirdiği bir sendromdur, bir sonuçtur. Otoriterleşme eğilimi dolayısıyla artık bu iktidar açısından örtük ya da açık bir yönelişe dönüşmüştür. Aslında bunu daha iyi ifade edelim, bu aslında teokratik faşizme gidişin tehlikeli yol taşlarını döşeme çabasıdır. Bu çabada yasama hiçe sayılır, Başbakanın talimatıyla “Cumartesi, pazar çalışacaksınız yaşamaya.” der ve yasaman da buna “Siz nasıl karışsınız, özerk değil mi kurumlar?” denmez. Erkler ayrılığı bitmiştir. Yargı ele geçirilir. Tabii, eğitimin de yandaş yetiştirmeye ayarlanması gerekir. Dolayısıyla, spor dâhil hiçbir alanın boş bırakılmadığı totaliter bir eğilimi içerir. Burada uzlaşmaya yer yoktur değerli arkadaşlar. Uzlaşmaya yer yoktur aslında Anayasa’da da uzlaşma arayışı yoktur, iktidarın bir oyunudur bu. Yani şimdi 330’u bulamadığı için gündeme getirdiği bir oyundur. Yani bunun nereye kadar gideceğini göreceğiz.

Diğer bir konu: On iki yıllık zorunlu eğitim konusu. Bu aslında aldatmaya dönük, toplumu, bir zarftır. Yani on iki yıllık eğitim demezseniz belki bunu getiremeyeceğiz, onun için on iki yıldayız. Peki, on iki yıllık eğitim ne zaman? Kırmızı ayın son çarşambası. Yani 6’ncı maddenin geçici 12’nci maddesine bakın on iki yıllık zorunlu eğitimin uygulamasının başlangıcını Bakanlar Kurulu kararına bırakıyor. Yani biz burada yarı mamul bir tasarı geçiriyoruz, bunun mamul hâle gelmesini Bakanlar Kurulu karar... Ne zaman? Kırmızı ayın son çarşambası. Yani bilmiyoruz bunu. Kaldı ki böyle bir şey gerçekleşme Bakanlar Kurulu karar verse de acaba bu gerçekten on iki yıllık zorunlu eğitim mi olacak? Aslında demin de söyledim, son dört yılında -ki bu son sekiz yıldır ama- bir yaygın eğitim yani

açık öğretim meselesine gidildiği için böylesine sulandırılmış, esnekleştirilmiş bir zorunlu eğitimin gerçek anlamda bir zorunlu eğitim olmadığı da, bunun da bir aldatmaca ve bir geri adım olduğu da son derece açıktır.

Nihayet mesleki eğitimi seçimiyle ilgili bu dördüncü sınıf meselesi... Dünyada bilim standartlarının çok gerisindedir. Dünyada on yedi, on sekiz yaşın meslek seçimi için doğru yaş olduğu söylenmektedir. Oysa burada dokuz ila on yaş gibi inanılmaz bir seviyeyle karşı karşıyayız. Yani bu seviyede bir çocuğun meslek belirlemesi hani küçük çocukların üç yaşında “Doktor olacağım, öğretmen olacağım.” demesinin ötesinde hiçbir anlamı yoktur. Burada gerçekten bilinçli bir seçim yapılması mümkün değildir. Bakın, biz Cumhuriyet Halk Partisi olarak 2007 seçimlerinde şunu öngördük: 8+4’ü önerdik. Bu 4’ün ikinci yılında yani şimdi onuncu yılda diyelim meslek seçimi ya da daha doğrusu klasik liseye mi gidecek, meslek lisesine mi gidecek ayırımın 10’uncu sınıftan itibaren yani 11-12’nci sınıfların bu ayırımın yapıldığı bir yöntem olarak uygulanmasını önermiştik. Burada bile on altı yaşta kalıyoruz. Yani aslında dünya standartlarının biraz gerisindeyiz. Dolayısıyla ben bu konuda önemli bir gerileme içine gireceğimizi düşünüyorum ve şu uyarıyı da yapıyorum: Sayın Başbakan şunu söyledi... Sekiz yıllık eğitimin hasarlarını temizleyeceğinden bahsediyor. Hem de, aynı zamanda da çelişki olarak “Bizim dönemimizde eğitim süresi arttı.” diyor. Ortalama eğitim süresi 2000’lerde arttıysa bu sekiz yıllık eğitim sayesinde. Yani bu zorunlu eğitim olmasaydı, çıkmasaydı Türkiye’de 1997’de ilköğretimde yüzde 79 olan okullaşma oranı yüzde 98’e çıkmazdı. Dolayısıyla, bunun arkasında bu vardır ama şimdi bunu tahrip etmeye yöneliyoruz. Bakınız, 1960’larda Türkiye ve Güney Kore aşağı yukarı eşit millî gelir düzeyi hatta Türkiye biraz öndeydi fakat Güney Kore’nin Türkiye’den çok önemli bir avansı vardı, eğitim, okullaşma oranı bakımından inanılmaz ilerideydi ve bugün dünyada gelişmiş sanayi ülkelerinin daha önünde Güney Kore’de eğitim düzeyi vardır. Bu Güney Kore’yi o bizimle aynı düzeylerden 60’larda bugün dünya liginde, birinci liginde yarışan bir ülke hâline getirmiştir. Türkiye’nin geleceğine yazık ediyorsunuz. Bu anlamda biz burada uyarı görevimizi yapıyoruz, sadece tarihe not düşüyoruz. Biliyoruz kararlısınız. Yanlış yapıyorsunuz, Türkiye’de bir karşı devrim sürecini yaratıyorsunuz, başlatıyorsunuz. Bu nedenle burada kaygılarımızı dile getirmek istiyorum.

Teşekkür ederim.

(Oturum Başkanlığına Başkan Vekili Avni Erdemir geçti)

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Oyan.

Değerli arkadaşlar burada bir teknik düzeltme yapmak istiyorum alt komisyon üyesi olmam hasebiyle de. Biliyorsunuz zorunlu eğitime geçiş süresiyle ilgili bugün biz alt komisyon raporunu dikkate alarak inceliyoruz. Alt komisyon raporunda zorunlu eğitime geçiş süreci 2012-2013 eğitim yılı

olarak getirilmiştir. Kanun teklifinde Sayın Vekilimizin ifade ettiği gibi yetki Bakanlar Kuruluna bırakılıyordu. Heyetinize bunu arz etmiş oluyorum.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Bir yıllık erteleme var mı?

BAŞKAN – Evet, bir yıllık erteleme süresi var. Sayın Vekilim tamamen Bakanlar Kuruluna devredilen bir yetki vardı ilk metinde, kanun teklifinde.

Teşekkür ediyorum Sayın Oğuz Bey.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kanunu çıkarmak için niye bu kadar acele ediyoruz?

BAŞKAN – Evet, söz sırası Sayın Muharrem İnce' de.

Buyurun Sayın İnce.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Teşekkür ederim.

Sayın Başkan, değerli arkadaşlarım; şimdi, öncelikle ortada sahipsiz bir teklif var. Sayın Bakan dün yoktu, bugün hiç uğramadı. Müsteşar da yok, işin kötüsü müsteşar da yok. Hatta müsteşar eğitimci değil zaten yani eğitim kökenli değil. Beş kanun teklifinde imzası olan değerli grup başkan vekillerinden yalnızca Sayın Ünal burada ve takip ediyor. Diğer arkadaşların buraya uğradığı yok, herhâlde soru sorarlar diye çekiniyorlar. Mahir Bey bu sorulara cevap verebilecek yeterliktedir ondan eminim.

Şimdi, ilginç bakan yok, müsteşar yok, teklif sahipleri yok. Şimdi, televizyonu izliyoruz Sayın Başbakan altmış-yetmiş iki tartışmasında başka bir şey söylüyor, komisyon üyesi bir arkadaşımız başka bir şey söylüyor. Teklifin ilk geldiği hâlde, ilk dörtten sonra yönlendirme var, sonra ikinci dörtten sonra. O kadar temel bir değişiklik ki bu, müthiş bir şey bu yani. Bu 180 derece böyle giderken tersine dönebiliyor, demek ki üzerinde tartışılmamış. Altmış-yetmiş iki tartışması hâlen sonuçlanmamış.

Meslek eğitimi dünyanda gelişmiş bütün ülkeler, bırakın öyle ortaokul düzeyini, lise düzeyini - geçtim onları- artık dünyada meslek eğitimi ön lisans düzeyinde veriliyor. Çok ilginç, şu söyleniyor yani: "Fayans ustası bile bilgisayar bilmeli." Siz nasıl olur da bunu aşağılara çekiyorsunuz, hangi mantıkla anlayabilmiş değilim. Mesela ben -günlerdir bu tartışmaların içindeyiz, biraz daha da sürececek bu tartışmalar- bir rapor istiyorum değerli arkadaşlarım, Bakanlık yetkililerinden istiyorum, var mı böyle bir rapor? Sekiz yıllık kesintisiz temel eğitim 97' den bu yana Türkiye'ye şu zararlara yol açmıştır. Şu raporu bir görelim. Bilimsel bir rapor istiyorum. Hangi zararlara yol açmışsa biz de Cumhuriyet Halk Partisi olarak -söz- o zararların hepsini karşılayalım, yok edelim onları, o düzenlemeyi yapalım. Hangi üniversite, hangi sivil toplum örgütü, Bakanlığın hangi birimi böyle sekiz yıllık kesintisiz temel eğitimin zararlarını ortaya koymuş bunu bir görelim.

Bir diğer daha, aslında en fazla şaşırduğım konu: AKP döneminde Millî Eğitim Bakanlığının en başarılı olduğu yer neresidir biliyor musunuz? Okul öncesi eğitimdir. Evet, bu konuda mesafe

almıştır Bakanlık. En başarılı olduğunuz alanı bile yok etme pahasına düzenlemeler. Bu nedir? Bu gerçekten ilginç. Şimdi şunu yapabilirsiniz altmış-yetmiş iki tartışmasında: Bir kanun çıkarın bence, bir defaya mahsus “Elli dokuz aydan sonra yetmiş iki ay gelebilir. Bunu da Başbakan yapabilir.” diye bir kanun çıkarabilirsiniz. Ne olacak “TÜBİTAK Başkanını bir sefere mahsus Başbakan atar.” diye kanun çıkardınız. “MİT yöneticilerinin soruşturma iznini Başbakan verir.” diye kanun çıkardınız. Ne olacak? Bak size model öneriyorum: “Elli dokuz aydan sonra yetmiş iki ya da altmış gelip gelemeyeceğine bir sefere mahsus Başbakan karar verebilir.” diye bir kanun da çıkarabilirsiniz.

Şimdi yine gözden kaçan başka şeyler var. Türkiye Cumhuriyeti içinde yaşamak suç mu? Siz şu anda suç hâline getiriyorsunuz. Yurt dışında yaşayan çocuklar Türkiye Cumhuriyeti'nin içinde yaşayan çocuklara göre daha şanslı. Bunu niye yapıyorsunuz? Yani insanları teşvik mi ediyorsunuz “Git yurt dışına.” diye. Yurt içinde yaşamak suç mu? Bu hakkı nasıl verebilirsiniz? Gelecek üniversite sınavına girecek.

Bir başka konu: YÖK'ten hep şikâyet ederdiniz. Ben hatırlıyorum o 2002 Kasımında bu Meclise geldiğimizde sabah akşam cumhurbaşkanına laf söylerdiniz, sabah akşam YÖK'e laf söylerdiniz. Ne zaman cumhurbaşkanı değişti, orası artık yüce makam oldu... Ahmet Necdet Sezer'e neler söylediklerinizi ben çok iyi hatırlıyorum, YÖK'e neler söylediklerinizi tek tek çıkarttırıyorum şimdi. Ne zaman YÖK'ü ele geçirdiniz, YÖK artık arka bahçeniz oldu, şimdi bu yasayla YÖK'ün yetkilerini arttırıyorsunuz. TÜBİTAK'ı devre dışı bırakıyorsunuz. Başarılı çocuklar için TÜBİTAK devre dışı kalıyor, YÖK'ün yetkileri arttırılıyor.

Değerli arkadaşlarım, Sayın Başbakan dün Mardin'de PKK'ya seslendi: “Çocuklar üzerinden elinizi çekin.” dedi. Katılıyorum vallaha, herkes çöksün. Sadece PKK'nın çekmesi yetmez, herkes elini çocuklar üzerinden çöksün. Çocuklar üzerinden siyaset olmaz. O okullarda sadece AKP'lilerin çocukları okumayacak, bizim de çocuklarımız okuyacak. Bizim rızamızı almaya mecbursunuz, bilimin gereği mecbursunuz, insanlığın gereği mecbursunuz, demokrasinin gereği mecbursunuz, eğitimin gereği mecbursunuz. Uzlaşmayı bulmak zorundayız. Eğitimde bulunamayan uzlaşma hiçbir yerde bulunamaz. Sizin yapacağınız, sayısal çoğunluğunuzla yapacağınız bir düzenlemede ben çocuğumu vicdanım rahat olarak okutamam, okutamam inanmıyorum ben buna çünkü. Ben böyle bir düzenlemeye çocuğumu okula göndermek istemem.

Değerli arkadaşlarım, yine çok acı bir şey gerçekten bu, çok acı, yasamanın başı Sayın Çiçek'tir. Sayın Başbakan yürütmenin siyasi kanadının başıdır. Yürütmenin başı Sayın Cumhurbaşkanıdır. Siyasi kanadının başı Sayın Başbakandır. Nasıl olur da yürütmenin bir alttaki başı diyelim -asıl başkanı Sayın Cumhurbaşkanıdır- siyasi kanadının başı nasıl olur da yasamaya talimat verebilir? Yasama yetkisi Türkiye Büyük Millet Meclisine aittir, Türk milleti adına yapılır ve bu yetki devredilemez, Anayasa'nın 7, 8, 9'uncu maddelerini okuyalım. Yargı yetkisi de Türk milleti adına

yapılır ve bu yetki devredilemez, bağımsız mahkemelerce yapılır. Ama yürütme yetkisi Türk milleti adına yapılmaz, yürütme yetkisi Anayasa ve kanunlara uygun olarak yapılır diyor. Anayasa ve kanunlara uymaya hepimiz mecburuz, Sayın Başbakan da mecbur, buraya bir talimat veremez. Sayın Çiçek'in yerinde ben Meclis Başkanı olsaydım -samimi olarak söylüyorum bunu- Cumhuriyet Halk Partisinin 330 milletvekili olsaydı, iktidar olsaydı beni de Meclis başkanı seçseydi, benim partimin Genel Başkanı Mardin'den yasamaya talimat verseydi "Hop, bir dakika. Beni seçmiş olabilirsiniz." derdim. Geçmişte biliyorsunuz rahmetli Özal'ın döneminde öyle bir Meclis başkanlığı vardı, protokolde öne geçmemişti. "Ya beni sen seçtirdin ayıp olur." demişti. Sen seçtirdin falan yok, o seçilene kadar. Türkiye'nin iki numaralı adamı Meclis Başkanıdır. Cumhurbaşkanı birdir, Meclis Başkanı ikidir. Bu, bu kadar basit, böyle bir talimat veremez.

Geleceğimizi sayısal çoğunlukla kurmayalım, geleceğimizi ideolojik yaklaşımlarla, kinle, nefretle, hesaplaşmayla kurmayalım. Geleceğimizi pedagojik yaklaşımlarla kuralım. Değerli arkadaşlarım, sekiz yıllık eğitim 1946'dan beri bu topraklarda tartışılmıştır. 60'da yasal düzenlemelere gitmenin yoluna gidilmiştir. Rahmetli Erbakan'ın ve rahmetli Ecevit'in Hükûmet ortaklığı döneminde, 70'li yıllarda -açın biraz tarihe bakın- bunun temelleri o zaman atılmıştır. Sekiz yıllık kesintisiz temel eğitim 28 Şubat ürünü bir eğitim değildir. 70'li yılların başından başlamıştır. 73'lerde on altı vilayette yirmi okulda pilot olarak uygulanmıştır bu. Yani 28 Şubat'tan sonra yurt çapına yayılmışsa bu suç değil. Bazen kötü yönetimler de iyi şeyler yapabilirler. Hani Aziz Nesin'e sormuşlardı: "Bu 12 Eylül'ü hep eleştiriyorsun, hiç mi güzel tarafı yok." "Var, taksimetreyi getirdiler." dedi. Ama 28 Şubat'la başlamadı bu sekiz yıllık eğitim, lütfen bu konuyu doğru bilelim.

Yine bir başka konu: bunu da değerli basın mensupları da duysun istiyorum. Gerçi Bakan sabahdan beri kanal kanal geziyor, bizi bir iki kanal çağırıyor üç-beş dakika konuşturuyor o kadar. Kanal kanal geziyor Bakan. Sayın Başbakan "Bana hendek atlattılar." diyor. Bu doğru değil arkadaşlar, bu doğru değil. İmam-hatiplere özel bir durum değil bu. 80 öncesindeki bu ülkede üniversite sınav düzenlemesi 74'te bir aşama geçirmiştir, 81'de bir aşama geçirmiştir ÖSS ÖYS olmuştur, daha sonra tekrar birkaç kez değişmiştir son yıllarda. Bunun tarihini de kim istiyorsa tartışırız. ÖSS'nin ne olduğunu, ÖYS'nin ne olduğunu, diğerlerinin ne olduğunu. Geçmişte imam-hatip lisesini bitiren normal lise mezunu sayılmıyordu, doğru ama ziraat mektebini bitiren de sayılmıyordu, maliye bölümünü bitiren de sayılmıyordu, öğretmen okulunu bitiren de sayılmıyordu, tapu kadastro meslek lisesini bitiren de, endüstri meslek lisesini bitiren de, ticaret lisesini bitiren de sayılmıyordu. Normal lise, klasik lise mezunu olabilmesi için fark derslerini...

BAŞKAN – Sayın İnce, sözlerimizi tamamlayalım.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Peki efendim, hemen.

...vermesi gerekiyordu. Bu doğaldır, bugün de böyle olmalıdır. Fransa'da da böyledir bu. Çok küçük yaştan itibaren din eğitimi verir Fransa ama lise düzeyine geldiğinde fark derslerini vererek lise mezunu yaparlar.

Teşekkür ederim kestim sözlerimi.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın İnce.

Evet, söz sırası Sayın Aytun Çıray'da.

Buyurun Sayın Çıray.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Değerli arkadaşlar, Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; şimdi, kavramların altını gerçek anlamlarıyla doldurmazsak bu tartışmalardan bir yere varabileceğimizi zannetmiyorum. Özellikle bu din eğitimi meselesinde samimiyet sorgulaması içerisindeyim bir Müslüman olarak.

Şimdi, arkadaşlar, sürekli bir iddia var herkeste. Bir başkası bir başkasına din öğretmeye kalkıyor. Hiç kimse ilk emrin "ikra" olduğundan söz etmiyor. Kur'an'ın ilk emri ne? "İkra" Kur'anın emri şu değil: Başkası sana öğretsin de git onun anladığı gibi anla değil. Bu milletin zekâsı Kur'an'ını, kitabını öğrenmeye müsaittir, kimse dışarıdan gazel okumaya kalkmasın. Yapılması gereken şey tam aksine hurafelerle Türkçe okursanız bu Kur'an kabul olmaz, ille Arapça anlamadığınız şeyden okuyacaksınız dersiniz bu milletin bu konudaki samimiyetini sorgularım ben. Milletin dinini öğrenmesi konusundaki samimiyeti sorgularım. Bu din eğitimi meselesine sadece insanların dinini nasıl öğreneceği konusunda yolları söyleyebilirsiniz. Kimin haddine bu millete Müslümanlığı öğretmek, kimin haddine? Herkes kendi zekâsı seviyesinde, herkes anladığı şekilde Kur'an'ını okuyacak ve anladığı şekilde uygulayacak. Senin anladığın şekilde niçin uygulasın? Ya da bilmem hangi öğretmenin gidip o derste verdiği şekilde, onun anlayışı çerçevesinde, onun mantalitesi içerisinde niçin uygulasın, onun inandıklarını kopyalasin? Tanrının emirlerinde tek tip insandan... Herkes tek tip insandan şikâyet ediyor. Böyle bir şey var mı, tam aksine bu tam bir tek tipleştirme. Tek tip inanç yaratılmaya çalışılıyor. Bu Kur'an'ın özüne, içeriğine, anlamına, her şeye aykırı. Biz burada dünyevi işleri konuşuyoruz. Eğer bütün bunları konuşacaksak ya bir ilahiyat fakültesinde gidelim panel yapalım ya da gidelim bir camide hep birlikte bu işleri tartışalım. Bunu bir Müslüman olarak söylüyorum, bu çok zoruma gidiyor. Herkesin dönemlere göre... Yani her döneme gelmiş bir kitap ve herkesin kendi zekâsının algılayabileceği miktarını algılasın diye gönderilmiş. Senin algıladığını ben öğreneyim diye göndermemiş. Zulmediyorsunuz. Bu işleri artık bu şekilde bırakmanın zamanı geldi. Burada biz çocuklarımızın geleceğini konuşuyoruz.

Değerli arkadaşlar, kanunlar vatandaş olarak hepimizin hayatını daha da yaşanır kılmak içindir. Bu nedenle bir ülkenin yönetiminde en büyük sorumluluk yasama kurumundadır. Bizler bu ülkede yaşayan insanlara zarar verecek hiçbir kararın altına imza atmamak zorundayız. Bu zorunluluk

işin içine gelecek kuşaklar girdiğinde çok daha özel bir anlam ve önem kazanıyor. Hesaplaşmalardan, rövanşlardan söz ediliyor. Demin çok değerli bir arkadaşımız “Bu ‘rövanş’ lafı nereden çıktı?” dedi. Bu “rövanş” lafı Sayın Başbakanın çıktı. Yani istediğiniz dili kullanacaksınız. Şimdi AKP'nin önemli bir taktiği var, çocuklukta olurdu bu. Bir çocuk diğerine vurur sonra o vuran çocuk “Bana vurdular.” diye annesine ağlayarak koşar. Yani hem mağdursunuz hem suçlu hem güçlü hikâyesi bu. Böyle bir tartışmayı açmayacaksınız o zaman, bundan rahatsızsınız. Bu büyük hesaplaşmalarımızı gelecek kuşaklar üzerinden göremeyiz. Geleceğimizin geleceğini karartmak uğruna “Madem öyle işte böyle.” diyemeyiz. Bunu aklımızdan dahi geçiremeyiz. Ancak nerelerde kotarıldığını bilmediğimiz, bir sabah aniden Meclis gündemine düşen bu yasayla maalesef çok ağır ahlaki ve vicdani bir cürüm işlemek üzereyiz. Dikkat edin, öncelikle siyasi demiyorum, ahlaki ve vicdani diyorum. Çünkü bu yasa teklifi yasalastığı takdirde çocuklarımıza etkileri en az birkaç kuşak sürecek kadar zarar vermiş olacak. Bu kanun teklifine kendi dünyamızdaki hesaplaşmalarımız nedeniyle “evet” diyen her iktidar vekili çok ağır bir vebal altına girecektir. Sayın iktidar milletvekilleri, bize kulak verin, samimiyetle eleştirilerimizi yapıyoruz. Çok büyük bir yanlış yapmak üzeresiniz. Sizi her şeyden önce kendi çocuklarınız ve torunlarınız hayırla yâd etmez.

Sayın vekiller, mutlaka farkındasınız, eminim, biz tüm yoksunluklar içinde bir açıdan şanslıydık. Bilimsel, teknolojik gelişmelerin ortaya çıkardığı inanılmaz hızlı değişim nedeniyle yeni kuşakların yaşamak zorunda olduğu acımasız rekabetle karşı karşıya değildik. Çoğumuz ruhsal açıdan çok travmatik bu rekabeti yaşamadık, bugün yaşanan rekabeti ve bunun ortaya çıkardığı gelecek ve belirsizlik endişesiyle boğuşmuyorduk. Belki böyle olduğu için geçmişte zamanımızı ideolojik değerlendirmeler ve onların eleştirileriyle rahat rahat harcayabiliyorduk. Çok önemli olduğunu vehmettiğimiz tartışmalara girişebilecek zamanımız vardı. Mesela, işte, şimdi Sayın Başbakanın açtığı bu rövanş tartışması bana sorarsınız bu eski alışkanlıkların bir eseri. Kindar gençlik söylemiyle bu yüzden yeni bir rövanşın hayalini kuruyor Sayın Başbakan ama bunlar yanlış hayaller. Elinizde güç var diye, şimdi hesaplaşma zamanı diye bu yasa teklifini kanunlaştırırsanız sadece kendinizi tatmin etmiş olursunuz. Giderayak endişeler içinde boğuşan bir insanın hâletiruhiyesi içinde belki gözü açık ölmeyeceksiniz ama Türk milletinin geleceğine benzeri görülmemiş bir zarar vereceksiniz. Çocuklarımızı çok iyi hazırlanmaları gereken ölümcül rekabet dünyasında gerekli donatımdan yoksun bırakacaksınız. Üstelik rövanştan kastedilen ne? 12 Eylül, 12 Mart darbeleri mi? Onların rövanşı zaten Sayın Bülent Ecevit Başbakan olduğunda, Sayın Demirel de Cumhurbaşkanı olduğunda çoktan alınmıştı, muhatapları da onlardı yani. Burada 12 Mart'ın, 12 Eylül'ün muhatabını görmüyorum, siyasi muhatabını. 28 Şubat'ın mı rövanşını alacaksınız? Öyleyse 28 Şubat'ın rövanşını alacaksınız Sayın Cemil Çiçek'i niçin Meclis Başkanı yaptınız? Çevik Bir kimin danışmanlığını yapıyor şu anda? Peki 27 Nisan'ın mı rövanşını alacaksınız? O da olmaz çünkü Sayın Başbakan “O

muhtıra değil.” diyor. Yoksa sözü edilen rövanş aslında kurucu değerlere karşı alınan bir rövanş mı olacak? İnanın rövanş almak istediğiniz kesimler buna karşı herkesten çok hazırlıklı çünkü onlar bu kanun teklifinden beri çocuklarını ve torunlarını korumak için teyakkuza geğmiş durumdadır. Bu yasanın çıkması hâlinde çocuklarının bu yeni dünyada donanımsız kalmaması için ne yapacaklarını düşünmeye ve planlarını şimdiden yapmaya başladılar. Fakat güya sizin temsil etme iddiasında olduğunuz çok geniş sosyal kesimlerin çocukları ne olacak, fakir fukaranın çocukları ne olacak? Onlara vereceğiniz zararın telafisi olmayacağına, “Özür dileriz, hata yapmışız.” diyemeyeceğinize göre bu vebalin ve bedelin altından nasıl kalkacaksınız? Değerli arkadaşlar, kalkamazsınız ve tarihe kayıt düşmek için söylüyorum. Sizleri, sizlere şu anda oy verenlerin çocukları asla affetmeyecekler. Payınıza dindar değil kindar bir nesil yetiştirmek için teşebbüs ettiğiniz bir eğitim soykırımını düşecek. Eğitim soykırımcıları olarak anılabilirsiniz. Hafızalarda böyle kalmak istemiyorsanız eğer ki -eminim kalmak istemiyorsunuz, vicdanınız buna elvermez- lütfen gelin çağdaş ülkelerin çağdaş demokrasilerinde olduğu gibi bu işi en baştan uzlaşarak yapalım.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Sayın Çıray.

Değerli arkadaşlar, saat 20.00’ de toplanmak üzere birleşime bir saat ara veriyorum.

Kapanma Saati: 18.58

ÜÇÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 20.15

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar, başta Millî Eğitim Bakanlığımız olmak üzere ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli temsilcileri; Komisyonumuzun 24' üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 10' uncu toplantısının Üçüncü Oturumunu açıyorum.

Toplantı yeter sayımız var.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 4' üncü maddesi üzerindeki görüşmelere kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Şimdi söz sırası Sayın Levent Gök' te.

Buyurun Levent Bey.

LEVENT GÖK (Ankara) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bugün görüşmelerini yaptığımız Millî Eğitim Bakanlığımızın ve millî eğitimimizin, eğitim sistemimize çok önemli değişiklikler getirmeyi amaçlayan teklifi görüşürken Kilis'te 140 öğrencinin, Gaziantep'te 28 öğrencimizin cıva zehirlenmesinden dolayı hastanelerde yaşam mücadelesi verdiklerinin farkında mıyız?

Böylesine önemli sorunları çözmesi gereken Millî Eğitim Bakanlığımızın Türkiye' mizde bir rövanş niteliğinde getirmeye çalıştığı ve çoğu AKP' li milletvekillerinin dahi içeriğini bilmediği bu teklif hakkında görüşlerimi ve bizi niçin tedirgin ettiğini, başta Bakan Ömer Dinçer' den örnekler vermek suretiyle açıklamaya gayret edeceğim.

Cumhuriyet değerlerine ve birikimine karşı dinmek bilmez bir direncin, bir rövanş özleminin, toplumun değişik kesimlerinde on yıllardan beri geliştirilmekte olduğunu hepimiz görüyoruz.

Hepimiz çok iyi bilmeliyiz ki cumhuriyet, Türkiye'nin işletilebilir, yaşatılabilir, sağlıklı bir demokrasiye ulaşmasına yardımcı olacak bir altyapıyı ortaya koymuştur. Eğer bu altyapı olmasaydı demokratik sistemi işletme şansımız olamazdı. Sahip olduğumuz şans daha iyi anlayabilmek için parçası olduğumuz coğrafyayı doğru görebilme ihtiyacımız vardır. Bu coğrafyada sadece Türkiye'nin, Müslüman bir nüfusa sahip bir toplum olarak demokratik bir sistemi işletme şansı vardır. Bırakınız

demokrasiyi, Orta Doğu'da, bölgede istikrar sürdürülebilir olmaktan çıkmıştır. İnanç farklılıkları, mezhep, etnik kimlik farklılıkları, hoşgörülebilir, taşınabilir olmaktan çıkmıştır, çatışma, kan, savaş, Orta Doğu'nun ana karakteri hâline gelmeye başlamıştır.

Niçin orada çatışma ve savaş ortamı vardır da Türkiye'de yoktur? Aradaki fark nedir? Aradaki fark, hiç kuşku yok ki Mustafa Kemal farkıdır, Mustafa Kemal Atatürk'ün temsil ettiği cumhuriyet değerleridir, yapılaşmasıdır, anlayışıdır, zihniyetidir. Bunu tehlikeye atarak Türkiye'de demokrasiyi, barışı, istikrarı sürdürmek mümkün değildir.

Cumhuriyet kurulduğu andan itibaren sürekli demokrasi arayışı içinde olmuştur, çok partili rejim arayışı içinde olmuştur. Savaş meydanında kazandığı bir iktidarı, bir iktidar koltuğunu, kolunda çantasıyla yürüyerek "Sandığın emridir, milletin kararıdır." diye devretme olgunluğunu gösteren anlayış, hiç kuşku yok ki dünyanın en saygın bir anlayışıdır.

Demokrasi cumhuriyetin çocuğudur. Şimdi, demokrasi adına cumhuriyetin kemirilmek istendiğini, tahrip edilmek istendiğini görüyoruz. Demokrasiyle cumhuriyet arasında sanki bir çelişki varmış gibi göstererek cumhuriyeti geriletme, etkisizleştirme girişimleri, bilinmelidir ki demokrasinin bizzat kendisine zarar verir.

Cumhuriyetin özünde bir irade kaynağı olarak insan vardır, insanın özgürlüğü ve özgünlüğü vardır. Temelinde bireysel insani tercihler yatar ve rejim insana dayanır, vatandaşa dayanır. Vatandaş insanın siyasi görüntüsüdür. Eğer siz insanı kaldırır, cemaatleştirirseniz, insanı dogmatik değerlerin ve anlayışların tartışmasız destekçisi konumuna indirerseniz, onun bireysel ayırışım yapma yetkisini ortadan kaldırırsanız, kolektif, dogmatik iman ilkelerinin tartışmasız bir biçimde herkes için geçerli olduğu anlayışını topluma dayatırsanız, o anlayışın içinde biçimsel, demokratik mekanizmaları çalıştırıyor gibi gözükerek demokrasiyi işletemezsiniz.

Cumhuriyetin tehlikeye girişini, birdenbire güneş tutulması gibi bir büyük kesintiyle ortaya çıkacak bir durum olarak algılıyorsanız, bunun bir süreç olduğunu anlamıyorsanız özgür insanın yavaş yavaş cemaatin içinde erimeye başladığını, cemaatin ortak değerlerinin, ilkelerinin, anlayışının herkese kendini dayatmaya başladığını görmüyorsanız, bir süre sonra kendinizi tam bir karanlığın içinde bulursunuz.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bakınız, tedirginliğimizin en başköşesini oluşturan Millî Eğitim Bakanı Ömer Dinçer 1996 yılında katıldığı bir konferansta şu sözleri söylüyor: "Siyasi öncelikli İslami hareketler aslında 'Devlet yönetimini ve karar merkezini ele geçirerek toplumda değişikliği sağlamaya yönelik hareketler.' olarak ifade edilebilir. Karar gücünü elinizde bulundurursanız birtakım değişimleri bu karar gücüyle gerçekleştirmeye çalışırsınız." diyor ve bir başka konferansta şu sözleri söylüyor: "Türkiye Cumhuriyeti devleti kurulduğu sırada ortaya atılan cumhuriyet ilkesinin zayıfladığını ve işlevini kaybettiğini görüyoruz. 'Halk için ve halk adına

yönetim' diye tabir edilen 'cumhuriyet' kavramının aslında artık bizim için çok fazla bir mana ifade etmediğini söylememiz de mümkündür. Türkiye'de cumhuriyet ilkesinin yerini, katılımcı bir yönetime devretmesi gerektiği ve nihayet laiklik ilkesinin yerinin İslam ile bütünleşmesinin gerekli olduğu kanaatini taşıyorum. Böylece, Türkiye Cumhuriyeti'nin başlangıçta ortaya koyduğu bütün temel ilkelerin, laiklik, cumhuriyet ve milliyetçilik gibi birçok temel ilkenin yerine, daha çok katılımcı, daha ademimerkezi, daha Müslüman bir yapıya devretmesi zorunluluğu ve artık bunun zamanının geldiğinin düşüncesini açıklıyorum." diyor. Bunu söyleyen Bakan Ömer Dinçer'dir.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; elbette bu konuşmalar daha sonra tatbikata da dönüşmüş ve Millî Eğitim Bakanının Bakanlığı sırasında Konya İl Millî Eğitim Müdürlüğünde müfettiş olarak çalışırken Atatürk'e alenen hakaret ettiği gerekçesiyle Konya 4. Asliye Ceza Mahkemesince on ay hapis cezasına çarptırılan "Ethem Gürsu" isimli bir ilköğretim müfettişi, Bakanlığın emriyle Afyonkarahisar İl Millî Eğitim Müdürlüğü Eğitim Denetmenleri Başkanlığına getirilmiştir.

Bakın, teoriye bakın, pratiğe bakın.

Ben bu konuyu Sayın Bakana bir yazılı soru önergesiyle sordum ve "Bu kişinin Atatürk'e alenen hakaret ettiğinden dolayı haberiniz var mı?" diye bir soruyu yönelttim. Bakanın bana verdiği cevap şuradadır ve "Hakkında ne gibi işlem yaptınız?" diye de soru yönelttim. Bakanlıktan geçen cevabı hepimizin bilgilerine sunuyorum. Bakanlık, bu kişinin Atatürk'e hakarettten dolayı on ay ceza aldığını, bir mahkeme kararı olarak alındığını ifade etmektedir.

Peki, disiplin soruşturması açısından ne yaptığını da şöyle cevap vermiştir ve en ilginç de odur: "Yapılan inceleme sonunda eylemin sübut bulmaması nedeniyle herhangi bir tetkike gerek bulunmadığı adı geçen hakkında." diyerek, bana cevap vermiştir.

Değerli arkadaşlarım, az önce sizlere okuduğum, teorik düzlemden Bakanlığımızın hangi pratik düzleme geçtiğini gösteren örnekler çok acıdır, çok çarpıcıdır. Elbette bizlere düşen görev, toplumumuzun ve AKP'ye, belki sivil bulduğu için, belki demokrat bulduğu için, cemaatlerden dışından olmak kaydıyla belki ülke için bir şey yapacağı düşüncesiyle oy veren ve onu destekleyen arkadaşlarıma sesleniyorum: Cumhuriyete yönelik tehlikeler karşısında bu durumu olağan kabul etmemizi sağlamaya yönelik olarak pek çok çevrenin çaba gösterdiğini sizlerin dikkatine sunmak istiyorum. Buna karşı dikkatli olmamız gerekiyor. Lütfen, hepimiz de kendimizi sorgulayarak, Atatürk'ün ilkeleri doğrultusunda, cumhuriyetin temel ilkeleri doğrultusunda Millî Eğitim Bakanlığımızın ve Türk millî sisteminin cemaatlerin emrine girmesine izin vermeyiniz.

Hepinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

MUHARREM İNCE (Yalova) - Sayın Başkanım, bir açıklama yapabilir miyim?

BAŞKAN – Buyurun Sayın İnce.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Başta Sayın Başkan olmak üzere Komisyonun değerli üyeleri, değerli Meclis çalışanları günlerdir yoğun bir tempo içerisindedir.

Sizin hedefiniz, bugün bu maddeyi bitirmek en azından, yarım bırakmak istemezsiniz. Cumhuriyet Halk Partili de pek çok arkadaşım var sırada, konuşacak olan. Ben, insani gerekçelerle, - dinlenmek Komisyon üyelerimizin de hakkı- siz bu maddeyi oylatıp kapatacaksanız eğer, ben Cumhuriyet Halk Partisi adına konuşmaları geri çekebilirim. Oylatıp kapatırsanız bunu yapabiliriz. Dinlenmeye ihtiyacı var arkadaşlarımızın, gerçekten çok yorulmuşlar. Ama MHP ne der, bilmiyorum. Bu yarın da öğleden sonra bir saat olursa arkadaşlarımız dinlenmiş olurlar. İnsanlar, hepimizin buna ihtiyacı var.

Teklifim budur. Sizin hedefiniz bu maddeyi bitirmek, 2' de, 3' de bitecek bu, bu gidişle. Erken bitsin biraz dinlensin arkadaşlarımız diyorum.

Takdir sizin.

BAŞKAN – Yalnız öneriler var. Önergeleri çekiyor musunuz?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hayır, şimdi zaten oylama yapacağınıza göre

AVNİ ERDEMİR (Amasya) – Maddeyi oylayacağız ya, önerge var önce, maddeyle ilgili.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) - Geri çekecekseniz...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Kapatacaksanız hepsini çekeriz tabii ki.

AVNİ ERDEMİR (Amasya) – Bir tane önergeniz kalıyor. Onu çekiyorsunuz?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Tabii ki çekeriz, kapatacaksanız.

BAŞKAN – Sayın Yeniçeri' nin de şeyini alalım.

Bize uygun.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Evet, ben zaten daha önce söyledim, herhangi bir ailevi sorun meydana gelirse sizi mahkemeye vereceğimi ifade etmiştim. Sayın Zühal Topcu konuşsun, arkasından kapatalım.

BAŞKAN – Tabii, yani birkaç arkadaş konuşsun, kapatalım.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkanım, yarın, öğleden sonra bir saat olursa arkadaşlarımız dinlenmiş olur. Yarın, yeni maddeden arkadaşlarımız konuşmalara devam ederler.

SÜLEYMAN ÇELEBİ (İstanbul) – O zaman biz konuşalım.

BAŞKAN – Yarın ki maddede konuşun.

SÜLEYMAN ÇELEBİ (İstanbul) – Yarın burada olmayabilirim.

BAŞKAN – Ha, yarın yoksunuz.

Muharrem Bey, şimdi Süleyman Bey bugün özellikle, çünkü yarın başka programı olabilir. Onun için, Zühal Hanım' a ve Süleyman Bey' e söz verelim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Peki. O zaman Süleyman Bey’le Zühal Hanım konuşsun, tabii ki o konuda şey yaparız.

BAŞKAN - Buyurun Sayın Topcu.

ZÜHAL TOPCU (Ankara) – Ben şeyi sormak istiyorum, bu nereden çıktı bu böyle yani nereden çıktı diye?

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Bu bir jesttir herhâlde değil mi?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Nereden çıktığını söyleyeyim: Bakıyorum şimdi, sürekli olarak dışarıda Sayın Başkanla, yöneticilerle görüşüyoruz, gözlerinin altı çökmüş arkadaşlarımla. Yani sağlıklı olmaya başlayacak. Bir insani gerekçelerle yaptım bunu.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – İktidar partisinin de cumartesi pazar için bir karşı önerge koymasını bekliyorum.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Ben bu kadarını yaptım, kaymakam gerisini getirir.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – İktidar partisinden bir jest bekliyoruz cumartesi, pazarın tatil olması için.

BAŞKAN – Sayın Topcu, buyurun.

ZÜHAL TOPCU (Ankara) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Değerli üyeler, sayın bürokratlar ve basın mensupları; ben bugün birkaç okula gittim -siyasi kimliğimle değil akademisyen olarak ve bir veli olarak- onların sorunlarını özellikle bir tartışmak istedim, ne olduğunu. Ben birkaç sorunu paylaşmak istiyorum bana aktarılan.

Bir tanesi; okulun müdürü parasızlıktan şikâyet etti ve yalnızca haftalık 75 metre küp su kartı verildiğini, bu kart bittiğinde işte ilçeye yazı yazıp oradan işte cevap geleceğini ve bunun hani hemen verilemediğini ve susuz kaldıklarını bu şekilde ifade etti.

Yine, basına yansıyan önemli bilgilerden bir tanesi de kayıt parası olayı. Okullara para gitmiyor. Yani bunu herkes biliyor, bütün yöneticiler de biliyor ve kulaklarına fısıldanıyor “Kayıt parası alabilirsiniz.” Ama veliler şikâyet edince –bu kayıt parasını ben de ödedim, hepiniz ödemişsinizdir aslında- Bakanlığa şikâyet edildiğinde de biliyoruz ki birçok yönetici hakkında soruşturma açıldı ve kınama cezası aldı.

Şimdi, desteklenmediğini biliyoruz yani sizler de biliyorsunuz, basına da yansıdı kınama cezası verildiğini veya soruşturma açıldığını. Şimdi böyle bir gerçek var. Bu gerçeğin karşısında, şu anda bakıyoruz, deniliyor ki: “İşte, üç tane ayrı okul yapabiliriz, ilköğretimi ayırabiliriz.” Şimdi, bu her bir ayırdığımız okulun belli bir maliyeti var aslında. Okul müdürü, müdür muavini, çalışanı ve sekreteryası ve... Zaten destek hizmetleri verenlerin yani temizliğini filan yapanların da parasının doğru dürüst karşılanmadığını, yine okul aile birliği tarafından karşılandığını biliyoruz. Böyle bir

ortamda hâlâ yeni okul açma gibi böyle bir çalışmanın içinde olunması, gerçekten beni endişeye sürükledi.

Daha önce, bugün çekilen beş yaş okula kaydetme yani 1'inci sınıfa alma durumu geri çekildiğinde o zaman ben sormak istiyorum: “Okul öncesini neden zorunlu hâle getirmiyoruz? Madem biz beş yaşa taliptik -şu işte şimdiye kadar, bugüne kadar- madem onları kaldırabiliyorduk... Ki bu sene eğer öyle olsaydı hem beş yaş hem altı yaş okula başlayacaktı birinci sınıfa başlayacaktı. Bunları nasıl organize edecektik? O zaman diyoruz ki: “Tekrar okul öncesini lütfen zorunlu hâle getirelim; bu bir.

Bir diğeri, bu okulları ayırdığımızda “On iki yıllık zorunlu eğitim.” diyoruz. Acaba, çocuk ikinci dördte okulu terk ettiğinde diploma alacak mı almayacak mı? Birinci dördü terk ettiğinde diploma alacak mı almayacak mı? Çocuk ikinci dördü bıraktığında, açık liseye kaydoldu ama açık lisenin sınavlarına girmedi, kaydını unuttu. Bu çocuklara diploma verecek miyiz?

Bakın, o kadar muallakta olan şeyler var ki. Ne yapacağız biz bu çocukları? Terk ettiler. Terklerin çok büyük olacağını biliyoruz. Şu anda bile okula kayıtlı olduğu hâlde 69 bin -70 bin civarında devamsız öğrenci var yani gerçek şeyin, okula devam edenlerin çağ nüfusunun, kayıtlı çağ nüfusunun 70 bininin okula devam etmediğini görüyoruz. Bunları problem olarak görüyoruz. Bunlar ne yapılacak?

Bir diğeri, ilköğretim dördten itibaren branşlaşma başlıyor, bazı derslere branş hocaları giriyor. Acaba köylere bu okulları açtığımızda bu branş hocalarını nasıl istihdam edeceğiz? Bakan Bey dedi ki: “Birden itibaren İngilizce koyacağız.” Acaba iki sınıflı köy okuluna İngilizce hocasını nereden bulacağız? Bir farklı ders için nereden yapacağız? Şu anda baktığımızda, bu dersleri özellikle ikinci kademedeki hocalarla ne yapıyorduk, destekliyorduk. Şimdi ayırdığımızda bunları nasıl istihdam edeceğiz? Bunların hesabı yapıldı mı? Acaba, şeyi kaldırdığımızda ortaya çıkan ilköğretim hocalarını, branş hocalarını nerede istihdam edeceğiz? Bunların hepsinin hesabının yapılması lazım. Şimdiye kadar, öğretim yılında, her yıl neredeyse 1 milyon öğrenci dolaşıma giriyordu. Şimdi bu rakam, bu yıldan itibaren düşmeye başladı. Acaba bunların hesapları yapıldı mı? İstanbul ve Urfa, özellikle bildiriyorum, bakın, buralarda çok büyük emme potansiyeli var. İstanbul'da özellikle, Urfa'da da öğretmen açığı çok yüksek. Bunlar hâlâ problem ve hâlâ çözüm üretilmiş değil.

Tekrar sorma istiyorum: Sınavlar ne yapılacak? Bu çocuklar hangi sınavlarla liseye -lise olarak ifadelendiriliyor- veya üniversiteye nasıl geçiş yapacaklar? Yönlendirme ve yöneltmeyi nasıl yapacaksınız? Bunları problem olarak görüyoruz.

Ben, yalnızca şu 4, 4, 4 sayılarına odaklanıldığını görüyorum ve içinin dolmadığını görüyoruz. Hani, olmadı, değiştirelim, olmadı, değiştirelim ifadelerini artık duymak istemiyoruz çünkü siyasi söylem açısından baktığımızda hem Sayın Başbakanın hem de Millî Eğitim Bakanının

sürekli burada verilmeyen, izah edilmeyen, aktarılmayan bilgileri kamuoyuyla paylaştıklarını görüyoruz. Bunlar, gerçekten sorumlu insanlar olarak, sorumluluk bilincinden hareketle bunlar bu komisyonu yaralıyor. Burada açıklanması lazım.

Yönlendirmede ikinci dört olarak ifade ettiğimiz kısımda, yönlendirme nasıl yapılacak? Bu öğrencileri yöneltme ve yönlendirmeyi kimler yapacak? Rehberlik hocaları için nasıl bir program uygulanıyor? Acaba ek dallarla bunlar telafi mi edilecek? Eldeki kaynaklar nasıl kullanılacak? Bunların tekrar gözden geçirilmesi lazım. Acaba her mürekkep yalayan her şeyi yapabilir mi? Ben bunu sormak istiyorum. O zaman herkes her şeyi yapar. Herkesin belli sınırları var, onları yapması lazım.

Ben gerçekten endişeliyim. Tekrar, şapkamızı önümüze koyup nitelik olarak, ülkemizin geleceği açısından tekrar düşünülmesi gerektiğini düşünüyorum ben bu konunun. Okulların birleşiminde de madem pedagojik açıdan düşünülerek -ilköğretim, ilkokul veya ortaokul olarak geçti, geçmedi bilmiyoruz ama- birinci kademe veya ikinci kademenin ayrılması düşünülürken, 3'üncü maddede "veya ikinci ve üçüncü kademe beraber açılabilir." ifadesi bu pedagojinin bunların ihmal edildiğini de gündeme getiriyor.

Tekrar, ben bunu hepimizin dikkatinize sunuyorum ve dinlediğiniz için teşekkür ediyorum. (MHP ve CHP sıralarından alkışlar)

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Topcu.

Sayın Çelebi, buyurun.

SÜLEYMAN ÇELEBİ (İstanbul) – Teşekkürler Sayın Başkan.

Komisyonun değerli üyelerini, değerli milletvekillerini, Sayın Müsteşarı, Bakanlığın değerli temsilcilerini, kamu kurumlarından gelen tüm temsilcileri selamlıyorum.

Sayın Başkan, değerli arkadaşlar; 2011-2012 öğretim yılında da Türkiye' de eğitim sisteminin artık kronikleşmiş sorunları bütün ağırlığıyla varlığını sürdürmektedir.

Eğitimin temel bir insan hakkı olması, kamusal finansman yoluyla bütün yurttaşlara eşit ve parasız olarak sunulması gerekirken, bugün insanın en temel haklarından biri olan eğitim hakkına ulaşmada ciddi sorunlarla yüz yüzeyiz.

Dokuz yıllık AKP iktidarı piyasacı, özelleştirmeyi temel alan eğitim politikalarıyla eğitimi ve eğitim sistemini içinden çıkılması güç bir duruma sürüklemiştir.

AKP bu süreci, bir taraftan yoğun siyasi kadrolaşma çabalarıyla yürütürken, diğer yandan demokratik, laik, bilimsel, talepleri görmezden gelinmiş, bu yöndeki talepleri savunanlar adli ve fiili baskılarla sindirilmeye çalışılmıştır.

23 Ekimde Van'da meydana gelen depremin ardından deprem bölgesindeki öğrenci ve öğretmenlerin barınma gibi en temel ihtiyaçları karşılanmadan, okulların depreme dayanıklılığı tespiti

yapılmadan eğitim öğretim dönemine başlanması, çözümsüzlüğün AKP iktidarı tarafından ne kadar benimsendiğinin göstergesidir.

Millî Eğitim Bakanı Sayın Ömer Dinçer, göreve gelmesinden kısa bir süre sonra öğretmenlerin üç ay tatil yaptığını iddia etmiş, öğretmenlerin okulda sabah 8, akşam 5 mesaisi yapacağını açıklamıştır.

Bakan, ataması yapılmayan 300 bin öğretmene "Atanamıyorlarsa başka iş yapsınlar." diyerek eğitime bakış açısını ortaya koymuştur.

Öğretmenlerin üç ay tatil yapmadığını çok iyi bilen Millî Eğitim Bakanı, eğitim alanında hayata geçirilecek projelerine kamuoyu desteği sağlamak için eğitim emekçilerini kullanmış ve esas amacının eğitimde angarya çalışma uygulamalarını hayata geçirmek olduğunu kısa sürede anlaşılabilir bir dilde vurgulamıştır.

Bu eğitim öğretim yılı başından itibaren öğretmenler asli görevleri dışında "Öğrenci Koçluğu", Eğitim Harcamaları Anketi (TEFBİS), İlköğretim Kurumları Standardı Anketi (IKS), mahallelerde okuma yazma bilmeyenlerin tespiti gibi ek çalışmalar yapmaya başlamışlardır.

Eğitim öğretim yılı başında gündeme gelen, "Aile Öğretmenliği Projesi", "Ana-kız okuldayız Projesi" gibi uygulamalarla, öğretmenleri mesai saatleri dışında angarya ve esnek çalıştırmaya dönük çalıştırma uygulamaları hızlanmıştır. Eğitim emekçilerini daha yoğun çalıştırmayı hedefleyen performans değerlendirme uygulaması pilot illerde başlamıştır.

Eğitimin toplumun geleceği açısından taşıdığı önem dikkate alındığında, eğitim müfredatının biçimlendirilmesinden pratik uygulamalara kadar hemen her alanda dini öğelerin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından eğitim sürecine adım adım eklenmeye çalışılması dikkat çekicidir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), kızı Eylem Zengin'in okulda zorunlu din dersi almasına karşı çıkan Alevi baba Hasan Zengin'in açtığı davayı karara bağlamıştır. Mahkeme "Eğitim sırasında devletin, ebeveynlerin dini inançlarına saygı göstermesi gerekir" diyerek din dersinin zorunlu olmayacağına hükmetti.

Yıllardır ülke gündeminde olan "zorunlu din dersi" uygulaması, AİHM ve yüksek yargı kararlarına rağmen sürdürülürken Millî Eğitim Bakanlığı, her fırsatta din dersi verilen alanları artırmaya çalışmıştır.

AİHM'in zorunlu din dersinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne aykırı olduğuna hükmetmesine rağmen, bu kararlar hukuk kuralları hiçe sayılarak uygulanmamaktadır.

Özellikle sürekli Avrupa standardı, Avrupa'dan örnekler gösterirken, Avrupa'da, AİHM'de verilen kararlara uyulmaması, gereğinin yapılmaması çifte standartlı bir bakışın ne kadar etkin olduğunu çok net ortaya koymaktadır.

Sadece ilköğretimde öğrencilerin OECD ortalaması olan 22 kişilik sınıflarda...

BAŞKAN – Sayın üyeler, lütfen, sakın ve sessiz olalım.

SÜLEYMAN ÇELEBİ (İstanbul) - ...sağlıklı bir biçimde tekli eğitim görebilmeleri için gerekli olan derslik sayısı 163 bin 309'dur.

Resmî rakamlara göre, Türkiye'de ilköğretimde derslik başına ortalama öğrenci sayısı 31, orta öğretimde 34, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin, Gaziantep, Urfa, Diyarbakır, Batman, Van ve Ağrı'da derslik başına ortalama öğrenci sayısı Türkiye ortalamasının üzerindedir. Sadece İstanbul'da derslik başına ortalama öğrenci sayısı ilköğretimde 45, orta öğretimde ise 41 'dir. Birçok sınıflarda, yine metropol şehirde, İstanbul' da 70 kişiye varan sınıflar vardır.

2011-2012 eğitim öğretim yılı itibariyle 15.961 ilköğretim okulu taşınmalı eğitim kapsamına alınmıştır. Ülke genelinde taşıma merkezi ilköğretim okullarının sayısı ise 5.956'dır.

Yatılı ilköğretim bölge okullarında (YİBO) eğitim gören öğrenci sayısı ciddi bir artış göstermiştir. 2002-2003 eğitim öğretim yılında 546 YİBO'larda okuyan öğrenci sayısı 166 bin 543 iken, 2011 yılında YİBO sayısı 539'a düşmüş, ancak YİBO'da okuyan öğrenci sayısı 247 bin 563'e yükselmiştir.

Süreç içerisinde okullaşma sorununa temel çözümün bu kurumlar eliyle gerçekleştirileceği beklentisi oluşturulmuştur.

Oysa temel olarak yapılması gereken, her çocuğun kendi ikamet ettiği yerde okul, derslik ve öğretmen açığı sorununun giderilmesi ve bu yolla çocukların kendilerinin ve ailelerinin ikamet ettikleri yerlerde eğitim görmelerinin sağlanmasıdır. Bu sürecin bir an önce gerçekleştirilmesi için acil düzenlemeler yapılmalı ve YİBO'lar en kısa sürede kaldırılmalıdır.

Burada eğitimden bahsediyorsak eğitim emekçilerinin de sorunlarını çözmeliyiz. Bu yüzden bir kere daha burada eğitim emekçilerinin sorunlarına başlıklar hâlinde değinmek istiyorum.

Öğretmenler, sık sık değişen eğitim politikalarının ve siyasi iktidarın tasarruflarının mağduru olmuşlardır.

Türkiye'de çalışan öğretmenler, OECD ülkeleri içinde en çok çalışan, en düşük maaş alan öğretmenler arasındadır.

Öğretmenlerin bugünkü kazançlarıyla kendilerini yetiştirmeleri ve geliştirmeleri mümkün değildir.

Eğitim emekçilerinin büyük bölümü kirada oturmaktadır.

Öğretmenler geçinebilmek için ek iş yapmak zorunda

Öğretmenler geleceğe ümitle bakamamaktadır.

Öğretmenler kayırmacılık, haksız görevlendirmeler, dil ve iletişim sorunları yaşamaktadır.

Öğretmen açıkları gün geçtikçe artmakta, yüz binlerce işsiz öğretmen atama beklemektedir.

Öğretmen açıkları sözleşmeli ve ücretli öğretmenler eliyle kapatılmak istenmekte, eğitimde kadrolu çalıştırma politikasından adım adım vazgeçilmektedir.

Eğitimde benimsenen esnek çalışma uygulamaları aynı işi yapan farklı statülerde öğretmen istihdamını gündeme getirmiş, kariyer basamakları uygulamasıyla öğretmenlerin sınıflandırılması eğitimin niteliğini olumsuz etkilemiştir.

Eğitimde güvencesiz istihdam son yıllarda belirgin bir şekilde artmış, ücretli öğretmenler ayda ortalama 700 TL'ye istihdam edilmeye başlanmıştır.

Eğitime bütçeden yeterli pay ayrılmamasının ve eğitimin gün geçtikçe paralı hâle getirilmesinin bir sonucu olarak öğretmenler katkı payı toplayan birer tahsildar durumuna düşürülmüştür.

Sınıf mevcutlarının fazla oluşu eğitimi ve öğretmenlerin mesleklerini sağlıklı bir şekilde yapmalarını engellemektedir.

Öğretmenlerin büyük bölümünde iş yükü artışına paralel olarak meslek hastalıklarında artış söz konusudur.

Demokratik haklarını kullandıkları ve sendikal çalışmalara katıldıkları için her yıl çok sayıda öğretmen soruşturma geçirmekte, cezalandırılmakta ya da sürgün edilmektedir.

BAŞKAN – Sayın Çelebi...

SÜLEYMAN ÇELEBİ (İstanbul) – Son olarak... Bitiriyorum efendim.

Öğretmenlerden yapılan kesintilerle kurulmasına rağmen, öğretmenler öğretmen evlerinden yeterince yararlanamamaktadır.

Öğretmenlerin çeşitli ödenekleri (ek ders, yolluk ve sağlık giderleri) zamanında ödenmemektedir.

Yüz binlerce öğretmeni, eğitim emekçisini yıllardır yoksulluğun kısıncasına alan, yaptığı işe ve mesleğine karşı küstüren uygulamalara karşı bilimsel, demokratik, nitelikli bir eğitim yaratmak için eğitim emekçilerinin yaşadığı sorunlar mutlaka çözümlenmelidir.

Sayın Başkan, son bir cümle olarak şunu söylemek istiyorum: Şu anda özellikle sendikal alanda –ben de o komisyundayım- önemli değişiklikler yapılacağını umut ettik. Bir yandan ILO'ya uygun sözleşmeler hep söylendi, yeni, demokratik bir Anayasa olduğu söylendi, işte orada sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin yeni düzenlemeler yapılacağı söylendi.

Buradan ifade ediyorum Sayın Başkan: Dün, dünyada ilk kez Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) işgal edildi. Bunu hiçbir medya, hiçbir basın organı vermedi. Gidenler, geri çevrildi ama uluslararası alanda bu yapılan yasal değişikliklerin nasıl bir tepki verdiğini, gerek ILO nezdinde, gerek Avrupa sendikaları nezdinde gerekse Uluslararası ITUK nezdinden nasıl tepkiler yarattığını hep beraber göreceğiz.

Bizim sizden ve bu komisyondan tek ricamız, bütün süreçleri diyalog içerisinde çözerek bu süreci tamamlamaktır.

Çok teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Çelebi.

Sayın üyeler, sayın milletvekilleri, madde üzerinde bir adet önerge bulunmaktadır; önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan (2/358) esas numaralı Kanun Teklifi'nin çerçeve 4'üncü maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederim.

İsmet Uçma
İstanbul

Osman Çakır
Düzce

Madde 4 – 222 sayılı Kanununun 14'üncü maddesinin birinci fıkrasında yer alan “büyüklüğüne” ibaresi “ilkokullar ve ortaokullar birlikte veya ayrı oluşlarına, büyüklüğüne” şeklinde değiştirilmiştir.

Gerekçe:

İlkokul ve ortaokul ifadeleri toplumda kabul görmüş, anlaşılması daha kolay ve halkımızın iyi bildiği tanımlamalardır. Eğitim sisteminin kademelerini ifade ederken kullanım kolaylığı açısından ilkokul ve ortaokul ifadelerinin kullanımı amaçlanmıştır.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

Şimdi, kabul edilen önerge doğrultusunda teklifin 4'üncü maddesini oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... 4'üncü madde kabul edilmiştir.

Hayırlı, uğurlu olsun.

Oturumu, yarın saat 14.00'te kendi komisyon salonumuzda toplanmak üzere kapatıyorum.

Hepinize hayırlı geceler diliyorum.

Kapanma Saati: 20.50